

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 1 Ekim Yıl: 1 Sayı: 5 Fiyatı: 3000 TL. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

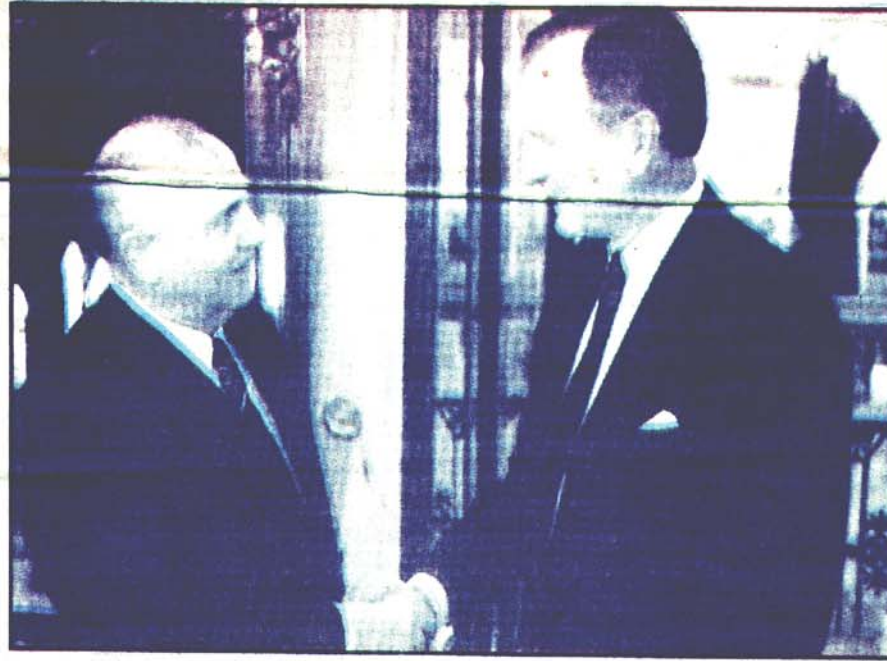
BUSH'LA UZLAŞAN GORBAÇOV HALKLARA İHANET EDİYOR

Gelinen aşamada, SBKP yönetimi, emperyalizme karşı halkların çıkarlarıyla ilişkisinin kalmadığını açıktan ilan ediyor. Körfez kriziyle birlikte, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik saldırganlığına Sovyetler Birliği tarafından verilen destek bu tavrın son halkasını oluşturdu. Gorbaçov yönetimi "Şatalin Programı"yla kapitalist restorasyon sürecini daha da hızlandırırken, emperyalizm karşısında uzlaşmacı, teslimiyetçi bir anlayışı temel çizgi haline getirdi.

"Malta Doruğu"nda Doğu Avrupa'nın emperyalizme adeta pazarlanışının kararları alınırken, Demokratik Almanya ve Romanya'da olduğu gibi, Gorbaçov çizgisi şimdi de Helsinki'de, ABD emperyalizmine adeta "Ben karışmıyorum, ne istersen yap." diyerek yeni saldırganlıkları için davetiye çıkarıyor. CIA-KGB işbirliğini yadsımayız diyecek kadar sosyalizmden uzaklaşıyor. KGB açıktan Irak'a karşı istihbaratta işbirliği ve toplanan bilgileri paylaşmayı teklif ediyordu... Bunun ne anlama geleceğini tartışmaya bile gerek yok.

Bu durumda, "güçler dengesi"nden söz etmenin bir anlamı olmadığı gibi, pratik süreçte oluşturulacak politikalar da, Sovyetler Birliği'nin artık hesaba katılmaması gerekiyor. Sovyetler Birliği Gorbaçov'un bugün geldiği noktada "evrensel barış" anlayışıyla emperyalizmin ezilen halklar üzerindeki oyunlarına set oluşturabilen bir güç olmaktan çıkmıştır.

Sovyetler Birliği'nin dış politikasına geçmiş süreçte yön veren temel olgu, güç dengesinin korunmasıydı. "Barış içinde bir arada yaşama" ve "detant" üzerine şekillenen bu politik tutum, yine objektif olarak ulusal kurtuluş savaşlarını, devrimci girişimleri göz ardı ederek zayıflatan bir fonksiyon üstleniyordu. Emperyalizme vurulan darbelerin temel dinamiğini oluşturan ulusal kurtuluş savaşlarına kayıtsız kalışın altında yatan ise sosyalizmin çıkarlarını kendi çıkarlarıyla eşitleyen revizyonizmin pragmatizmiydi. Dünyadaki temel devrimci

dinamikleri göz ardı eden revizyonist dış politika bu noktada enternasyonalizmi de zaafa uğrattı. Ulusal kurtuluş mücadeleleri, ABD ile Sovyetler Birliği'nin güç dengesinde yaratacağı sonuçlara göre ele alınarak ve öncelikle Sovyetler Birliği'nin devlet çıkarları gözetilerek desteklendi ya da desteklenmedi.

Bugün ise devrimci dinamikleri objektif olarak zayıflatan bir tutumdan değil, "barış" adına emperyalizm ile işbirliğine giden, "sıcak bölgeleri soğutma" stratejisiyle karşı-devrime, emperyalist politikaya hizmet eden teslimiyetçi bir yaklaşımdan söz etmek gerekiyor. Gorbaçov kliği emperyalist hegemonya altındaki halklara ihanet içindedir. İhanet çizgisinin gerekçesinin "evrensel insanlık çıkarları", "uluslararası yumuşama", "barış" vb. olmasının bir anlamı yoktur. Sovyetler Birliği "barış"tan, "uzlaşma"dan, "uluslararası yumuşama"dan söz ettikçe, emperyalizmin savaş çılgınlıkları daha da yükselmektedir. Gorbaçov yönetimiindeki Sovyetler Birliği artık ulusal kurtuluş savaşlarına, sosyalizmi korumak isteyenlere karşı çıkma noktasına geldi. Gorbaçov halklara karşı çıkararak safını

belirledi. O artık halkların değil, Bush'un yanındaydı.

ABD emperyalizmi, Grenada, Libya, Panama, Afganistan, Pakistan derken, Küba'yı pazarlık konusu yapacak kadar cesaret bulacak ve Ortadoğu'da imparatorluğunu ilan etmede bu kadar pervasızlaşmışsa, bunun nedeni, birtakım değişik faktörleri dışında tutarsak, Sovyetler Birliği'nin içinde bulunduğu durum ve sosyalist sistemi felç ederek fiilen ortadan kaldırmaya yönelik politikalarda aranmalıdır.

Emperyalizm karşısında bir denge unsuru olarak yer alan ve emperyalist girişimlere karşıt konumda bulunan bir maddi güç olarak sosyalist sistemden söz etmek artık zorlaşmıştır. Karşı-devrimci gelişmeler içinde iç sorunlarıyla boğuşmanın ötesinde, emperyalist politikalara yedeklenen Gorbaçovcu SBKP yaşanan olumsuzluğun başsorumlusudur. Bugün ABD emperyalizminin meydana boş bularak giriştiği dünya imparatorluğu kurma savaşına direnebilecek tek güç ezilen halkların ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi olacaktır. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde emperyalist işgal altındaki ezilen halkla-

rın, silahlı kurtuluş güçlerinin özgüçlerine güveninin önemi bir kat daha artmıştır.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu halklarına yönelik saldırganlığında en büyük desteği Gorbaçov'dan gördü, görmeye devam ediyor.

Gorbaçovcu Sovyetler Birliği, ne olursa olsun emperyalizm ile uzlaşmayı, kapitalizme dönmek için var gücüyle çalışmayı kafasına koymuş, bu tavrını sekteye uğratacak hiçbir gelişmeye tahammül gösteremiyor. Irak ise, ABD'nin petrol çiftliği olan Kuveyt'i ilhak etmesiyle Sovyetler Birliği'nin "barış", "yumuşama", "sıcak alanları soğutma" politikasına ters düşmüş, Gorbaçov'a göre "ihanet etmiş"tir. İhanet eden cezalandırılmalıdır. Cellat ABD'dir. Sovyetler Birliği ise, ABD ile arasını bozabilecek bir gelişmeye yol açtığı için Irak'ın cezalandırılmasını isteyen savcı rolündedir.

Sovyetler Birliği Malta'dan Helsinki'ye evrilen süreçte, halkların daha fazla emperyalist saldırganlıkla yüz üstü kalmaları pahasına, onursuz bir barışın peşinde, meydanı, istediğini yapması için ABD emperyalizmine bırakmıştır.

Helsinki'de konuşulan, üzerinde anlaşılan konu, sadece Irak'a karşı neler yapılacağı değil, Sovyetler Birliği'nin, ABD emperyalizmine çıkardığı halklara saldırı davetiyesi karşısında ne kadar kredi alacağı da olmuş ve Gorbaçov zirve sonrası gazetecilere yaptığı açıklamada, "Dolarla satın alınamayacağımız yargısı haddinden fazla basit bir düşünce olur." açıklamasını yapma ihtiyacı duymuştur. Tabii ki sorun bu derece basitleştirilemez. Ama "Yediler Zirvesi"nde Sovyetler Birliği'ne "yardım" karşılığı Küba'nın kurban edilmesi istenmişken ve de Sovyet Dışişleri Bakanı bu teklife hiç de soğuk bakmamışken, Helsinki'de ABD emperyalizmiyle "ortak yatırım" kararları alınıp ABD'li iş adamları ülkeye davet edilmişken "dolar" faktörünün göz ardı edilmediği de görülmektedir. Gorbaçov, halklara ve sosyalizme ihanet ediyor. İhanetinin karşılığının ABD tara-

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İşhanı No:4/5
Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No:12/17 Sıhhiye
Bursa Bürosu: Hacılar Konakardı Sk. Asım İşhanı No:9/408 Kat:4
Denizli Bürosu: Bayram Yeri Zümrüt İşhanı No: 3
Elazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İşhanı Kat:2 P: 24
Eskişehir Bürosu: Sakarya Cad. Kanatlı İşhanı Kat:1 No:110
İzmir Bürosu: 436 Sk. No:18 Konak
Kars Bürosu: Kazım Karabekir İşhanı Kat:2 No:233
Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat:5
Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Mah. 1218 Yasemin Sk.
Yunus Emre İşhanı Kat:3 No:3
Malatya Bürosu: Pak Kazanç İşhanı Kat:4 No:121-122
Samsun Bürosu: Kale Mah. Orhaniye Geçidi Kefeli Yusuf İşhanı No:10 Kat:6
Amsterdam Bürosu: Overtoom 274 Amsterdam Hollanda
Basel Bürosu: Pfeffinger str.594053 Basel İsviçre
Franfurt Bürosu: Trecter U.Folklore e.v. Mainzerland Str. 147 6000
Franfurt a.m. 1 Almanya
Londra Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmure Rd. London N.16 İngiltere
Paris Bürosu: 38 Rue d'Hautville 75010 Paris

Fiyatı: 3000 TL. Almanya: 4 DM. Fransa: 13.5 FF. İsviçre: 4 SF Hollanda: 5 FL İngiltere: £ 1.5

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 33000 TL, 1 Yıllık 66000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 45 DM, 1 Yıllık 90 DM.
Hesap No: Gülten ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Aksaray Şubesi-1002300 951718
Bağışlarınız için Hesap No: Pamukbank Aksaray-İST. Şubesi Hesap No: 01312514

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülten ŞEŞEN
Yz.İş.Md.: Erdoğan Yaşar KOPAN
Baskı: Serler Matbaacılık
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No:11 Kat:1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

findan ödenmesini istemesinin de garip-senecek bir tarafı yok.

Gorbaçov "Şatalin Programı'na onay vermesiyle, açıktan kapitalizmi özler duruma gelmiş, bu durum ise sosyalizmin işini bitirmek isteyen emperyalizm ve karşı-devrimci güçler için hem içte, hem de dışta sıçrama tahtası olmuştur.

Sovyetler Birliği'nin Birleşmiş Milletler'deki tavrı ve Helsinki'de Bush-Gorbaçov Zirvesi'nden çıkan kararlar göstermektedir ki, ABD'nin emperyalist politikasını caydırıcı bir güç olarak artık Sovyet faktörü yoktur. Aksine, Sovyetler Birliği ABD'nin halklara saldırısını daha da boyutlandırarak, Ortadoğu'da yeni emperyalist örgütlenmelere (askeri-siyasi) yol verecek bir tutum içerisinde. Emperyalizmin bölgedeki bugünkü çıkarları doğrultusunda şekillendirilerek, '80 sonrası süreçte Ortadoğu'ya yönelik oluşturulan Acil Müdahale Gücü (Çevik Kuvvet)'nin bölge gerici-işbirlikçi rejimlerinin politik-askeri bir organizasyona dönüştürülmesini hedefleyen bu girişim, böylelikle ABD emperyalizminin Ortadoğu'da ayaklarını daha sağlam yere basmasını sağlayabilecektir. ABD'nin öteden beri istediği, NATO'nun müdahale alanlarının Ortadoğu'yu da kapsayacak tarzda genişletilmesi planı başka bir şekliyle resmiyet kazanmış olacaktır. Bu organizasyonda Türkiye'nin de hem NATO üyesi, hem de bir İslam ülkesi olarak köprübaşı rolünü üstlenmesi büyük bir olasılıktır. On yıllardır Sovyetler Birliği'ni bölgeden uzak tutmayı Ortadoğu politikasının temel taşlarından biri haline getiren emperyalizmin işi, Sovyetler

Birliği'nin teslimiyetiyle daha da kolaylaşmıştır. Ortadoğu'da yeni emperyalist örgüt girişimi, aynı zamanda ileri karakol durumundaki İsrail'in üstlendiği misyonu bölgedeki diğer ulusal, toplumsal dinamikleri bastırmak için ülkemiz dahil, tüm gerici Arap rejimlerine yaymayı amaçlamaktadır.

Sovyetler Birliği'nin Gorbaçov öncesi revizyonist politikalarının da büyük etkisiyle zaafa uğratılmış, bugün ise neredeyse yok derekesine düşürülmüş enternasyonalizmi canlandırmanın biricik yolu, halk kurtuluş güçlerinin ve bugün Sovyetler Birliği'ne rağmen sosyalizmin değerlerini korumayı sürdüren sosyalist ülkelerin dayanışmasının güçlendirilmesi, sağlıklı, kalıcı bağlar kurulmasıdır.

Bizce dünyadaki durum, tüm tozuna dumanına rağmen, Marksist-Leninistlerin politikalarına doğru yön çizebilecekleri kadar net ve açıktır. Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini bugünkü durgunluğundan, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrim süreçlerinin etkisiyle birlikte milliyetçilik rüzgarının emperyalizme yedeklenişinden kurtaracak olan, yine halkların anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimci potansiyelidir. Bu potansiyeli açığa çıkarmak halk kurtuluş hareketlerinin silahlı, enternasyonalist savaşın omuzuna yüklenmiştir.

Bugün ezilen halklar emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmeyi hedeflerken, Sovyetler Birliği'nin reformist, teslimiyetçi tavrına karşı da mücadele etmek zorundadırlar. ★

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI SANATÇILARIN SESİNİ YÜKSELTELİM

Biz, Devrimci Mücadelede Sanatçılar, Emperyalist Savaş Hayır kampanyamızı çok boyutlu olarak başlattık. İlk adımı bir basın toplantısı ile attık. Ortaköy Kültür Merkezi'nden Ortaköy Halk Sahnesi Oyuncuları, Fotoğraf ve Sinema Emekçileri (FOSEM) ve Grup Yorum'un düzenlediği basın toplantısına Rifat Ilgaz, Rahmi Saltuk, Bilgesu Erenus, Ömer Özgeç, Musa Anter ve Ünlü Büyükgöçenç katıldı. Basın toplantısı, Grup Yorum'un "Kuşatma" adlı parçasıyla açıldı. Basın bildirisinin okunmasından sonra, konuşmacı olarak katılan sanatçılar, sürüklenmek istediğimiz savaşla ilgili görüşlerini anlattılar. Daha sonra OKM-FOSEM, ABD emperyalizminin işgal ettiği, terör estirdiği ülkelerdeki görüntülerle, Alman faşizminin toplama kampları ve Halepçe katliamındaki görüntüleri, Grup Yorum eşliğinde dia gösterimiyle sundu.

Kampanya çeşitli etkinliklerle sürdü. OKM-FOSEM aynı dia gösterisini 70 ayrı işyerinde, beş bini aşkın işçiye sundu. OHS Oyuncuları fabrika önlerinde, çeşitli sendika toplantılarında, hastane bahçelerinde savaş karşıtı

oyunlarını sergilediler. Grup Yorum ve Grup Ekin gerçekleştirdikleri, gerçekleştirebildikleri her konserde repertuarlarını savaş tehlikesine yönelik hazırladılar. Devrimci Mücadelede Sanatçılar olarak çıkardığımız "Kültür ve Sannatta TAVIR" adlı bültenimizde, savaşla ilgili yazılar, karikatürler ve şiirlere yer verdik. Ortaköy Kültür Merkezi'nde gösterilen "İsmi Unutma" adlı, Polonya'nın Naziler tarafından işgalini anlatan film ve fuayedeki Ahmet Erhan'ın "Savaş Yıkımdır" adlı karikatür sergisi kampanyamızı sürekli canlı tutuyor.

Emperyalist Savaş Hayır Komitelerini kurma girişimlerimiz olumlu bir aşamada. Türkiye'de yaşayan birçok aydın ve sanatçıyla, savaş tehlikesi ve sonuçları üzerinde konuştuk. Bu toplantı sonucunda, Emperyalist Savaş Hayır Platformu'nda yer alabilecek tüm sanatçılara yönelik bir çağrı yazıldı ve gazetede yayınlandı.

Biz, Devrimci Mücadelede Sanatçılar, emperyalist savaşa karşı çıkmaya kararlıyız. ★

Devrimci Mücadelede Sanatçılar

EMEK ÇOCUK KULÜBÜ SAVAŞA KARŞI ÇIKTI KAPATILDI

Bacak kadar boyları, çocuk kafalarıyla nasıl böyle "saçma sapan" sorular sorabilirlerdi? Nasıl olur da mutlu bir dünya için örgütlenebilirlerdi? Bir de tutup meydana çıkmış, "Savaş Değil, Özgür Bir Dünya İstiyoruz" demek gibi bir cürette bulunmuşlardı. Ama polis durur mu, hemen müdahale etti ve "vatani kurtarmak" için çocukları gözaltına aldı. Yetmedi, bu "anarşi ve terör yuvası"nu kapatıverdi.

Emek Çocuk Kulübü çocukları dergimize gelerek, emperyalist savaşa karşı etkinlikleri, şenliklerini yasaklanması ve Emek Çocuk Kulübü'nün kapatılmasıyla ilgili açıklamalarda bulundular. Aşağıda yayınlıyoruz:

Savaşa girmenin ülkemize hiçbir fayda sağlamayacağını düşünerek, çevremizdeki çocuklarla birlikte, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir gösteri ve basın açıklaması yapıp, yüklerimizden bu amaçla bizlere destek olmaları için bir imza kampanyası açtık. Özgürlük Meydanı'na geldiğimiz zaman, oranın polis tarafından sarıldığını gördük. Ama kararlıydık, gösterimize başladık. Polis de hazır, hemen müdahale etti. Polis tarafından zorla dağıtılıp dört arkadaşımız karakola götürüldü.

Kulübümüzün bulunduğu Gedikpaşa'da imza kampanyasına başladık. Gedikpaşa esnafı ve çalışanları imza kampanyamıza tam destek sağladılar. Belediye işçi ve memurlarına da gitmeye karar verdik. Belediye çalışanlarından da destek gördük.

SHP'nin Gülhane Parkı'nda düzenlediği şenliğe katıldık. Yetkililerden gerekli izni alıp, izleyicilere savaş konusundaki düşüncelerimizi anlattık. Daha sonra ise, Emek Çocuk Kulübü olarak 8-9 Eylül tarihleri arasında Çocuk Şenliği yapmaya karar verdik. Savcılığa ve valiliğe gerekli başvuruları yaptık. Amacımız türkülerimizle, folklorumuzla, tiyatromuzla ve benzeri kültürel etkinliklerimizle bir şenlik yapmaktır. 23 Nisan'da olduğu gibi, bizlere başkaları tarafından hazırlanan değil, biz çocukların kendi emekleri sonucu meydana çıkan ürünlerimizi sergileyebilmektir. Bizler bu coşku ile şenliğimize hazırlanırken, şenliğimizin yasaklandığına dair tebligat geldi. 15-16 Eylül tarihleri arasında şenliğimizi yapmak için tekrar il-

gili yerlere başvurular yapıldı. 14 Eylül Cuma günü, polisler Emek Çocuk Kulübüne gelerek şenliğin yasaklandığını içeren tebligatı bildirmek bahanesi ile kulübümüzde arama yaptılar ve kulübümüzün faaliyetlerini durdurdular. Aynı gün, yöneticilerimiz Evrensel Çocuk Hakları Bildirgesi'ni imzalamışlardı. Kendi çocuklarına şenlik yapmayı yasaklayan yöneticilerimiz Evrensel Çocuk Hakları Bildirgesi'nin ne anlama geldiğini açıklasalar da, bizler de öğrensek!

Ama bütün engellemelere rağmen, Gülhane Parkı'na gidip büyük bir coşkuyla, şiirlerimiz, söylevlerimiz, korumuz, folklorumuz ve tiyatromuzdan oluşan etkinliklerimizi sergiledik. Çevredeki diğer çocukların katılımı ile yüzlerce çocuk halay çekerek şenliğimizi bitirdik.

Emek Çocuk Kulübünden çocuklar, şenlikten sonra toplu olarak basın kuruluşlarına giderek şenliğimize gösterdikleri duyarlılıktan dolayı kınadık ve basın açıklamamızı kendilerine verdik. Ertesi gün, aynı duyarlılığı gösterip şenliğimize ilgili tek bir satıra yer vermediler.

Şenliklerimizin yasaklanması, basının duyarlılığı ve polislerin Emek Çocuk Kulübümüzü kapatması bizi yıldıramaz.

Evrensel Çocuk Hakları Bildirgesi'nin altına imza atan ve bu hakları kendi çocuklarına çok gören yöneticileri kınıyoruz. ★

**EMEK ÇOCUK KULÜBÜ
KAPATILAMAZ!**

AJİTASYON VE PROPAGANDA ÖZGÜRLÜĞÜ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Toplu muhalefetin boyutlanmasına bağlı olarak kitlesel eylemliliklerin gelişmeye başladığı bugünkü süreçte, devrimci güçlerin bağımsız ya da ortak maddi çabaları ile örgütlediği çeşitli eylemlerde, kimi sol grupların "ideolojik ödünsüzlük" adına "ilke" diye dayattıkları ve ortaya koydukları sektör yaklaşımlar, tıpkı 12 Eylül öncesindeki gibi, provokasyona yol açacak ya da çanak tutacak özellikler taşıyor. Öyle ki, zaman zaman çeşitli platformlarda, değişik sol gruplar bazında gündeme gelen devrimci güç ve eylem birlikleri, bu sektör yaklaşımlar yüzünden bozulmakta, birlikte örgütlenen eylemler, belirlenen tüm ilke ve kurallar hiçe sayılarak, grup çıkarları adına sabote edilmektedir.

Oportünizmin "ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik" olarak formüle ettiği ve hemen her ırsatta dayattığı, her eylemde eylem disiplini ihlal etmekten ve anarşiye yol açmaktan başka bir şeye hizmet etmeyen, provokasyona açık bir ortam yaratmaktan öteye gitmeyen bu "ilke", iddia edildiği gibi, devrimci grupları ve güçleri "birleştirici" bir "ilke" midir?

Biz olmadığımızı söylüyoruz. Oportünizmin ileri sürdüğü bu "ilke", ülkemiz pratiğinde bugüne kadar, bırakalım birleştirici bir rol oynamayı, çatışmaları ve provokasyonları doğurmuş, eylemlerin sabote edilmesine, güç ve eylem birliklerinin kurulamamasına ya da zorlukla kurulabilenlerin dağılmasına yol açmıştır.

12 Eylül öncesini ele alalım. Bu anlayış yüzünden çıkan çatışmalar, provoke edilen eylemler unutulabilir mi? Devrimcilerin kitle gösterilerine zorla girilmeye çalışılması, buna izin verilmeyince silahlı saldırıya kadar varılan tavırlar ne adına yapılmıştı? Oportünizm o süreçte "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik"ten, her eylemde "anti-Sovyetik" sloganlar atmaya anlıyordu. Kendileri dışında düzenlenmiş olsa bile, eylemi düzenleyenlerin kimler olduğuna, kendilerini çağırıp çağırmadıklarına, neyi hedeflediklerine bakmaksızın, "Kitlelerin olduğu her yerde biz de bulunur ve istediğimiz gibi hareket ederiz." anlayışıyla (ajitasyon-propaganda serbestliği adına) anti-Sovyetik sloganlar atmaya kendileri için bir "hak" olarak görüyorlardı. Onlara göre, kitleler başkalarının peşinden gidebilirdi. Bunlar TKP vb. sosyal faşistler olabileceği gibi, küçük burjuva maceracıları da olabilirdi, bu önemli değildi. "Proleter devrimciler" her koşul altında, kitlelerin olduğu her yere gider ve orada onları "bilinçlendirecek" sloganlar atarak, Sovyet sosyal emperyalizminin gerçek yüzünü teşhir ederlerdi. Bunu kimse engelleyemezdi...

İdeolojik ödünsüzlük adına, başka devrimci gruplar tarafından ya da kendilerinin yer almadıkları güç ve eylem birliği platformları tarafından düzenlenen eylemlere, çağrılı olmadıkları halde katılmaya kalkan ve üstelik bu eylemlerin belirlenmiş disiplin kurallarına uymayı reddeden bu sakat mantık, doğal olarak çatışmalara yol açmış, provokasyonlara zemin hazırlamıştır.

1 Mayıs 1977'de provokasyona çanak tutan bu anlayıştır. 1976'da Dev-Genç'lilerin düzenlediği mitinge zorla girmeye kalkmanın, engellenince de silahlı saldırıya girişimin altında yatan da bu mantıktır. Ankara'da TÖB-DER mitinginin provokasyona uğramasında yine aynı mantığın payı vardır. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir ve bunların hiçbirinin unutulması mümkün değildir.

Aradan geçen onca zamana karşın, bugün geçmiş olumsuzluklardan yeterince ders alınmadığı görülüyor. Yine aynı anlayışla (Gerçi şimdi sosyal faşist gördüklerine saldırmıyor, hatta onlarla aynı platformlarda yer almayı reddetmiyorlar. Bunu olumlu bir gelişme olarak görüyor ve seviniyoruz.) eylemler provoke edilmekte, güç ve eylem birliklerinin önü tıkanmaktadır.

Bu anlayış, bugün eylemde ideolojik ödünsüzlüğün savunulması gibi devrimci bir anlayışın değil, basit ve çıkarıcı hesapların ürünü olarak ortaya çıkmakta, kendi grup çıkarları ve propagandası için birlik platformlarında ortaklaşa alınan eylem kararları, belirlenen disiplin ilkele-ri çiğnenmekte, "ortak eylem" içinde "grup eylemi" örgütlenerek devrimci eylem birlikleri dinamitlenmektedir. Bu-

nun eylemler içinde politik olarak nasıl tezahür ettiğine örnekler vereceğiz. Ancak daha önce, sol gruplar arası ittifakların ve eylem birliklerinin zorunlu ilkesi olarak ileri sürülen, pratikte ise "eylem içinde eylem özgürlüğü" olarak şekillenen "ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik" konusu üzerinde durmak gerekiyor. Çünkü oportünizm, bu anlayışını Lenin'e dayandırmakta ve eylemde "anarşi"yi meşru gören, eylemleri sabote eden, provokasyona açık hale getiren tutumunu haklı çıkarmak istemektedir.

Lenin, Sol Komünizm'de, İngiliz komünistlerinin, gerici, muhafazakar ve liberal ittifaka karşı, proletaryanın çıkarları için İşçi Partisi'yle bir seçim bloku oluşturmalarını önerirken şunları söylüyor:

"Komünist Partisi, Henderson ile Snowden'e, bir 'uzlaşma', bir seçim anlaşması önerir. Lloyd George ve muhafazakarlar koalisyonuna karşı birlikte yürürüz; parlamentodaki milletvekillerini, işçilerin, İşçi Partisi'ne olsun, komünistlere olsun, verdikleri oylarla orantılı olarak paylaşırsınız. (Genel seçimlerdeki oy değil, özel bir oylamada) Biz tar bir propaganda, ajitasyon ve siyasi eylem özgürlüğünü muhafaza ederiz. Bu sonuncu şart olmadan, besbelli ki blok kurulumaz çünkü siyasi eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur. İngiliz komünistleri, tıpkı (1903'ten 1917'ye kadar 15 yıl boyunca) Rus Bolşeviklerinin, Rus Henderson ve Snowden'lerine karşı, yani Menşeviklere karşı eleştiri hakkını muhafaza ettikleri gibi, İngiliz komünistleri de kendi Henderson ve Snowden'lerini suçlayabilme yolunda tam özgürlüğe mutlak olarak sahip bulunmalıdırlar."

Lenin'in söylediklerinden çıkarılması gereken en temel sonuç, komünistlerin, proletaryanın çıkarları için ittifaklar yaparken, kendi varlıklarını yadsıyacak bir tutum içine girmemeleri gerektiğidir. Lenin bunun güvencesini, "propaganda, ajitasyon ve siyasi eylem özgürlüğü"ne sahip olmakta görmektedir, "siyasi eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşma yapmayı ihanet" olarak nitelemektedir. Yine Lenin, burada, "propaganda, ajitasyon ve siyasi eylem özgürlüğünü" Rus Bolşeviklerinin Menşevikler karşısında sahip olduğu "eleştiri hakkı" ile aynı şey olarak görmekte, birliği, birlik yapan gücü suçlayabilme özgürlüğü olmadan düşünmemektedir.

Lenin'in burada ortaya koyduğu görüşlerin, oportünizmin pratik tutumunu haklı çıkarabilecek bir yanı var mıdır? Bugüne kadar Türkiye'de, hangi güç ve eylem birliği platformunda, "Platform kararları olmaksızın, hiçbir grup bağımsız siyasal eylem yapamaz." diye bir karar alınmıştır? Bırakalım kararı, böyle bir öneri gündeme gelmiş midir? Ne zaman güç ve eylem birliğine katılanların "ajitasyon, propaganda ve siyasi eylem hakkı"na ipotek konulmuştur? Bunu, kendini yadsımadığı ve siyasi iddiasını terk etmediği sürece, herhangi bir grubun kabul etmesi zaten mümkün değildir.

Biz bu basit gerçeği tartışmıyoruz. Biz, güç ve eylem birliği yaptığımız her siyasi grup ve örgütün, kendi anlayış doğrultusunda ayrıca bağımsız siyasi eylem-örgütleyebileceğini, bizi eleştirebileceğini (hatta suçlayabileceğini), kendi ajitasyon ve propagandasını yapabileceğini hiçbir zaman reddetmedik, reddetmiyoruz. Bunu tartışmak bile anlamsızdır. Biz, güç ve eylem birliklerine katılanların ajitasyon, propaganda ve siyasi eylem özgürlüklerinin güvence altında olması gerektiğini değil, hedefleri ve sınırları birlikte belirlenen ve ortak örgütlenen eylemlerde, bu genel hak arkasına sığınarak, eylem disiplininin ihlal edilmesini, siyasi yarar umarak "eylem içinde eylem yapmayı" ya da "eylem hırsızlığı"ni eleştiriyoruz. Ajitasyon ve propaganda özgürlüğünün bu olmadığını, bu mantıkla eylemde birliğin asla sağlanamayacağını, her eylemin önceden belirlenen kural ve sınırlar içinde bir disipline sahip olması gerektiğini söylüyoruz.

Biz, güç ve eylem birlikleri platformunda, birlik yapılan hedefe uygun olarak, ortak ajitasyon ve propaganda yapılmasından yana olduk hep. Çünkü bu, birliğin amacına en uygun davranış biçimidir. Birlik, hangi amaca yönelik olarak gerçekleştirilmişse, o amaca ulaşma-

a en etkili yol, birlikte belirlenen ve herkesin kabul ettiği şiarları öne çıkarmak, güçleri aynı hedefe yönlendirmek, bir noktada yoğunlaştırmaktır. Buna karşın biz, olanaklı ve gerekli olan koşullarda, aynı eylem içinde bile (örneğin kitlesel bir mitingde) farklılıkların ortaya konmasına karşı olmadık. Ve herkesin bizimle birlik yaparken, ayrıca kendi bağımsız siyasi eylemini örgütlemesini, özgür ajitasyon ve propaganda yapmasını doğal gördük. Biz, güç ve eylem birliğinden, ortak yapabileceğimiz şeyleri birlikte yapmayı, yapamayacaklarımızı ayrı yapmayı anlıyoruz. Birlik yaparken kimseden ideolojik görüşlerinden taviz vermesini istemediğimiz gibi, kimse de bizden bunu talep edemez. Güç ve eylem birliği, asgari bir ortak zemine sahip olmadan zaten gerçekleşemez. Ama ortak yapılabilecek şeylerde, farklılıkları ortaya koymayı "zorunlu" görenlerle aynı düşünmüyoruz. Adı üzerinde, "ortak" olabilecek şeyler, karşılıklı tavizlerle uzlaşmaya varılan şeylerdir. Birlik yapmanın anlamı da budur. Her platformda farklılıkları ortaya koymayı adeta bir zorunlulukmuş gibi kavramak, birliğin özüne ve amacına aykırı bir davranış biçimidir.

Bugün oportünizm "ajitasyon, propagandada serbestlik, eylemde birlik" derken, Lenin'in ittifaklar sorununa ilişkin ortaya koyduğu genel ilkenin içeriğiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir yaklaşım sergiliyor. Lenin'in belirttiği siyasi eylem özgürlüğünü, devrimci eylem içinde "eylem" yapma özgürlüğü olarak yorumlayıp basitleştiriyor. Oportünizme göre, her devrimci eylem, kitlelerin katıldığı her gösteri, kendi ajitasyon ve propagandasını yapacağı bir eylem alanıdır. Kimse onun "siyasi eylem özgürlüğünü" kısıtlamaz! Eylemin bir devrimci grup ya da bir platform tarafından (kendisi içinde olsun ya da olmasın) düzenlenmiş olması fazla önemli değildir. Kendisinden, eylemin iç disiplinine tabi olması da istenmez. Eyleme katılmış olduğuna göre, "eylemde birlik" gerçekleşmiştir. Bu noktada ajitasyon ve propaganda yapmada özgür olmasından daha doğal ne olabilir?

Bu şekilde anlatmamızdan hareketle, sorunu karikatürize ettiğimiz sanılabilir. Aslında karikatürize etmiyoruz ama oportünizmin mantığı karikatürlere konu olabilecek denli basit ve sıdır. "Ajitasyon ve propagandada serbestlik" adına öylesine tavırlar sergileniyor ki, şaşırma- mak elde değil. Başkalarının mitinglerine korsan dalışlar yaparak bildiri dağıtmak, ortak eylemlerde birlikte belirlenen sloganlar dışında kendi sloganlarını atmak, eylem disiplini tanınamak vb. çok doğal görülebiliyor. Bu tutum siyasi olgunluktan uzak, çocukça davranışlara kadar varınılması, örneğin, ortak örgütlenen bir korsan gösteriye özel hazırlık yapılarak gelmeye ve "ajitasyon, propaganda özgürlüğü" adına kendi bildirilerini, pullarını dağıtmaya, kendi pankartlarını açmaya varınılması, sahip olunan kafa yapısının ne denli çarpık olduğunu ortaya koyması bakımından çarpıcıdır.

Şöyle bir düşünelim. Ortak bir korsan gösteri yapma- ya karar veriliyor. Ortak pankartlar, sloganlar tespit ediliyor. Eylemde bu pankartlar açılacak, birlikte belirlenen ortak sloganlar atılacak. Ama eylem birliğine katılanlardan biri kalkıyor, eylem içinde ikinci bir eylem örgütlemeye hazırlığına giriyor. Kendi özel pankartlarını, bildirilerini hazırlayıp geliyor. Ve eylemin başlama saatinde, bir anda kendi pankartlarını açıp öne geçiyor, bildiri dağıtmaya başlıyor. Evet, bunun mizah konusu olabilecek bir davranış biçimi olduğu bir gerçek. Ama "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" adına ortaya konan tavırlar, ne yazık ki bu denli basit, ilkel ve çocukça... Bunun adına "eylem hırsızlığı" demeyip de ne diyelim? Eylem ve güç birlikleri, bu anlayış sürdürükçe sağlanabilir mi? Bu tür tavırlar, sahiplerinin siyasi çap ve kapasiteleri üzerinde ciddi olarak düşünülmesinden başka hiçbir sonuç yaratmaz. Herkesten daha olgun, devrimci sorumluluk bilinciyle hareket etmesini beklemeye sanırız bizim de hakkımız vardır.

Daha açık ve net olarak anlaşılması için basitleştirerek soruyoruz: Ajitasyon ve propaganda özgürlüğü: -Belli bir hedef için bir araya gelmiş ve güç birliği

Emperyalist savaşa karşı örgütlenmenin adımlarının atılabilmesi için 10.8.1990 tarihinde tüm sosyalist dergilere yazılı bir çağrı yaparak somut bir program önerdik.

13.8.1990 tarihinde toplanan dergiler platformunun gündem maddelerinden birini de çağrımız oluşturdu. Sosyalist dergiler bundan birkaç gün önce, bizim olmadığımız bir platformda toplanmış ve kamuoyuna da yansıyan Ortadoğu'ya ilişkin ortak bir açıklama yapmışlardı. Bu toplantıya Mücadele'yi çağırma gereği duymadıkları gibi, toplantı sonrası ortak açıklamayı da her nedense bize önermeye bile gerek duymadan basına dağıtmışlardı. Basına dağıtılmıştı ama Mücadele bu dağıtım sırasında da unutulmuştu. O yüzden platformdan "Biz zaten bu konuyu tartışıyorduk, bu çağrı da neyin nesi..." itirazlarının yükselmesi üzerine, bir önceki toplantının bize haber verilmediğini, mümkün olan en geniş kesimlerce emperyalist savaşa karşı örgütlenmek olmasının gerektiğini, bu konuda somut adımlar atılmasının önem ve zorunluluğunu, kapsamlı ve somut önerilerimiz olduğunu, bunu tartışmak istediğimizi vurguladık. Çağrımız tartışmak üzere gündeme alındı.

Bu kez de bir süredir devam eden ancak henüz sonuçlanmamış olan tartışma yeniden gündeme geldi. Platformun işlev ve sınırı nasıl olacaktı, platform nasıl şekillenecekti, sosyalist dergilerin bu şekillenisteki fonksiyonu neydi?

Hedef, Devrimci Mücadele, Komün, Odak dışındakiler hep bir ağızdan "Dergiler pratik içinde yer alamaz, perspektif sunar, yol gösterir." tekerlemesine sarıldılar. Onlara göre platform dergiler arası bir "danışma meclisi" olmalıydı. Akıl hocası yapmalıydı. Sosyalist dergiler yazar, çizer, "yapın, edin" der, gerisine karışmazdı. Hem önemli olan da bu değil miydi? Önemli olan "yapın, edin" diyecekleri bulmaktı. "Yapın edin" zaten bulunurdu. Platform böyle bir anlayışla tıkanmak, "her şeyi yaptırtıp sorumluluk duymayan" bir meclis haline sokulmak isteniyordu. Yeni Demokrasi bu anlayışın harareti bir savunusunu yaparken, geçmişte yer aldığı platformların işlevlerini unutmuş, her zaman olduğu gibi, "yap, özelleştirilmesini ve yenisini keşfet" tavrını bir kez daha gündeme getirmişti. Emek'in Bayrağı ise şimdiye kadar savunduğunu toptan reddederek akıl hocaları arasına katılmayı tercih etmişti. O da geçmişte yanlış yaptığını anlayanlar arasındaydı. Diğerleri için zaten sorun yoktu. Madem ki dergiler, o halde yazıp çizmekten, dergi gibi hareket etmekten başka ne yapabilirlerdi ki! Hazır böyle bir tartışma açılmış ve yeni taraftarlar bulmuşken diğer dergiler de bu anlayışın yanında sıralanmaktan geri durmadılar...

Her şeye ve mücadeledeki niyetsizliğe rağmen platformu somut adım atma ko-

OPORTÜNİZM MÜCADELE'SİZ BİR PLATFORM İSTİYOR

nusunda zorladık. Sonuçta tüm demokratik kurum ve kuruluşları kapsayacak ortak bir çağrı metninin hazırlanması, ortak bir ilan verilmesi ve ortak özel sayı metninin hazırlanması ve oluşabilecek olan diğer platformlarla diyalogu sağlamak üzere bir eşgüdüm komitesi oluşturulması konusunda hemfikirlik sağlandı. 14.8.1990 günü demokratik kurum ve kuruluşlar arasında eşgüdüm sağlayacak olan bir yürütme oluşturuldu. Ortak çağrı ve ilan metinleri netleştirilmişti. Özel sayı metniyle ilgili tartışmalar gündemi kapladı. 16.8.1990 tarihinde, hazırlanan özel sayı metni tartışmaya başlandı. Bu tartışmada, Saddam meselesi keşfedildi. Oportünizme göre, Saddam'ı hedef yapmayan ve bu rejimin yıkılmasını önüne koymayan bir özel sayıya imza atılması mümkün değildi. Herkes hep birlikte bunu söylüyor, dayatıyor ve bu noktadan geriye gitmelerinin mümkün olmadığını anlatmaya çalışıyorlardı. DKÖ'ler Platformu'nda da böyle olmamış mıydı? Ortadoğu'yla ilgili önerdiğimiz sloganlar önce kabul edilmiş, "güzel" bulunmuş, sonradan özel sayıda yayınlandığı ve artık bize mal olduğu(!) gerekçesiyle reddedilmiş, Mücadele'nin peşine mi takılıyorz kompleksle hareket ediliyordu. Sonraları da Saddam konusuna farklı yaklaşımları akıllarına gelmişti...

Oysa kimse kimseye her konuda aynı düşünelim, aynı söyleyelim demiyordu. Söylenen asgari müştereklerde birleşebilmek, pratik adımlar atılabilmektir.

Zaten belirli noktalarda uzlaşılmasa böyle bir durumda ortak platformlar oluşturabilmenin şartları da kalmazdı. Önemli olan emperyalist savaşa karşı çıkmak ve örgütlenmek olduğunu, Ortadoğu halklarıyla dayanışmanın ve devrimci görevlerimizin vurgulanmasının gerekliliğini ifade etmemize ve ortak platformda sorunun herkesin kendi ideolojik değerlendirmelerinde düğümlendirilmemesini söylememize karşın, dışımızdaki dergilerce, Saddam meselesi ilkesel bir tutum olarak dayatıldı. Kimse uzlaşma noktalarının bulunmasında zorlayıcı olmadı. Bu noktada ortak olunabilecek bir nokta aramanın zemini ortadan kalktı. İse yine platformu sürdürme çabalarına devam ederek "Özel sayıda anlaşamamış olsak da bunun pratikteki birlikteliklerle karşı karşıya getirilmemesi gerektiğini, özel sayıyı ortak çıkararak da ortak pratik adımlar atabi-

leceğimizi" belirttik. Zaten dışımızda hazırladıkları özel sayı da çıkartılmadı. Birliği zorlayıcı olduk. Bundan sonra eşgüdüm komitesinin işlevlerini DKÖ'lerin pratik etkinliklerine katılıp katılmaması tartışma gündemine alındı. Yine itirazlar ve oportünizmin karşı çıkışları başlamıştı. Oportünizm her şeye karşı çıkıyordu. DKÖ'ler Platformu küçümseniyordu. Yeni Öncü "Burada illüzyon yapıyor, DKÖ'ler Platformu dedikleri bir homojen yapı" derken, önemli olanın kendi örgütlülüklerimizin dışına çıkabilmek olduğunu vurgulamayı da ihmal etmiyordu. Yeni Öncü'ye göre geniş kesimlere ulaşılmalıydı. Geniş kesimler de doktorlar, avukatlar, mühendisler vb. leriydi. Tabii bizim örgütlü olduğumuz yerler bunların dışında tutulmalıydı. Kitle kuyrukçuluğu, kendi gücüne güvensizlik, her şeyin önüne çıkarılıyor, kiteselliğin devrimci iradeyle sağlanabileceği göz ardı ediliyordu. Sosyalizm bu anlayışa cepheden destek verirken, diğer dergiler orta yolcu bir tavırla "ne yardan ne serden" derken "hem öyle hem böyle olur"lar her konuşmalarına hakim oluveriyordu. Mücadeleden yana adım atmak için değil, atmamak için ayak diretiliyordu. Her öneriye bir kulp bulunuyor, gerekçeler birbirini kovalıyor ve ilk hamle Yeni Demokrasi'den geliyor: "Biz eşgüdüm komitesinden çekiliyoruz. Çünkü burada bizim pratik etkinlikler içinde yer alabileceğimizi savunanlar var. Biz buna katılmıyoruz..." Yeni Öncü de "özel nedenleri" olduğunu söylüyor ve eşgüdüm komitesinde yer almak istemediğini ifade ediyordu.

Sonuçta, Yeni Öncü yerine Emek giriyor, platformun ısrarları sonucu kendilerini dergi bazında pratik işlere bulaşmadan en iyi temsil edeceğine inandıkları Yeni Demokrasi yerinde kalıyordu.

Bu süreç platformun tıkanmasına giden yolu da açıyordu. Şimdi sıra pratik etkinliklere "bulaşmamaya" gelmişti. "Dergiler perspektif verir, gerisini perspektifi alanlar bilir." mantığı giderek netleşmeye başlamış, pratik somut adımlar atılamaması noktasına gelmişti. İşlev saptanmış, misyon belirlenmişti. Basın açıklaması yaparız, özel sayı çıkarırız, çağrılar çıkarırız. Gerisini biz bilmeyiz. Biz karışmayız. Biz pratik, somut, mücadeleye hizmet edecek kararlar çıksın derken onlar hep tartışalım diyorlardı. Dergiler cephesinde oportünizmin tavrı tam da bu noktaya denk düşüyordu. Karar çıkmaması için

her yola başvuruyorlardı. Dergiler Platformu'nun işlevi diyorlar, Saddam nitelemesini öne çıkarıyorlar, gerekçeleri birbirini kovalıyordu.

ORTAK HAREKET ETME NOKTASINA GELİNDİ ANCAK BİRLERİ ENGELLEYECEKTİR

Savaş konusunun gündeme gelmesinden ve DKÖ'ler, sendikalar platformlarının oluştuğunun duyulmasından epey sonra 1 Eylül cuma günü diğer platformlara,

meslek odalarına, demokratik kuruluşlara bir araya gelmek, tartışmak ve koordinasyon sağlamak amacıyla toplantı çağrısı yapıldı. Böyle bir çağrı diğer platformların ve kesimlerin katılacağı bu toplantının birbirini takip eden toplantılar olarak sürekli kılınmasını, ilk toplantı sonucunda bir deklarasyon hazırlanıp platformların bir araya geldiğinin ilan edilmesini, emperyalist savaşa hayır temelinde daha geniş kesimlere çağrı yapılmasını, savaş karşıtı bütün etkinliklerin desteklenmesini açıklanmasını istedik. Kabul edildi. Diğer bir önerimiz de bu tarihlere rastlayan DKÖ etkinliklerinin desteklenmesi ve katılım sağlanması çağrısıydı. Yeni Demokrasi, Emek'in Bayrağı, Emek, Sosyalizm "Dergiyliz. Sadece destekleriz, katılım bizim işimiz değil." derken, Devrimci Mücadele ve Komün "Destekliyoruz denince gereken yapılmalıdır. Destekliyoruz dersek gerekeni yaparız." diye düşüncelerini ifade ederken, diğerlerinin destek anlayışını tutarlı bulmadıklarını belirtiyorlardı.

Dergiler Platformu'nun çağrısı üzerine, 6 Eylül'deki toplantıya DKÖ'ler Platformu temsilcileri, Sendika Şubeleri Platformu temsilcileri, Belediye 1 No.lu ve Beyoğlu Şube yöneticileri, ayrıca TAYAD, DEMKAD, İYÖ-DER, Çağdaş Hukukçular Derneği, Kadın Çevresi, HKD, Devrimci Mücadelede Avukatlar, Hemşireler, Grup Yorum, Ortaköy Halk Sahnesi, Ortaköy Kültür Merkezi ve Mimarlar Odası'ndan birer temsilci, ayrıca dinleyiciler katıldı. Dergiler Platformu olarak hazırlanan öneriler genel kabul görürken, DKÖ'ler ve Belediye-İş şubeleri de başvurusu yapılan mitinge destek verilmesini istiyorlardı.

Bu toplantıda, oportünizme rağmen platformların eşgüdümü için ilk adım atıldı.

7 Eylül günü Dergiler Platformu'nda ise özellikle Emek ve Yeni Demokrasi bir önceki toplantıda konuşanların çoğunluğunun aynı dernek veya kurumları temsil etseler de hep aynı anlayış benimsediler, aynı görüşleri dile getirdiler diyerek "eleştirilerini" başlattılar. Emek'in Bayrağı dışında herkes buna katılmakta gecikmiyordu. Subjektivizmde o kadar ileri gitmişlerdi ki platformdaki DKÖ'lerin çoğunluğunun bizim görüşlerimizi savunması dahi eleştiri konusu olmuştu. Tartışılan, savunulanın doğruluğu yanlışlığı değildi. Bizim görüşlerimizin ağırlıkta olmasıydı. Emek böyle düşünüyordu. Tabiiye, odalara vb. yer-

yapmış siyasi grup ve örgütlerin, ortak olarak düzenledikleri gösterilerde, birlikte belirledikleri slogan ve pankartları, ortaklaşa kaleme aldıkları bildirilerini atma, taşıma ve dağıtma mıdır?

-Devrimci siyasi gruplardan biri ya da birkaçının düzenlediği bir gösteriye, çağrılı olmadığı halde, kitlelerin olduğu her yerde biz de bulunuruz diyerek katılmak ve devrimcilerin disiplinini reddederek istediğini yapmak mıdır?

-Herhangi bir eylemde (örneğin bir korsan gösteride), önceden oluşturulan teknik komite her şeyi planladığı halde, onun disiplinini reddederek istediğini yapmak mıdır?

-Örneğin aynı şey, ortak bir askeri eylem için de ge-

çerli midir?

-Çeşitli siyasi gruplardan insanların birlikte gerçekleştirdiği bir gösteride, önceden habersizce pankart, bildiri, el ilanı vb. hazırlayarak "eylemi çalma" mıdır?

Bunları daha da çoğaltmak mümkün ama gereksiz. Biz, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü adına, çatışmaya davetiye çıkaran, provokasyona açık ortam yaratan bu anlayışı reddediyoruz. Bu yaklaşım içinde olanlar, güç ve eylem birliklerini engellemekten öte, devrimci eylemleri sabote etme, halka ve devrime zarar verme konumundadırlar. "Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü", eylem içinde anarşi yaratarak değil, ortak irade ile oluşturulan devrimci disiplini eylemlere ege-men kılabilmiş ölçüde olanaklıdır. Bu, kimsenin siya-

si eylem özgürlüğünün gasp edilmesi değildir. Aksine, devrimci eylem anlayışının vazgeçilmez gerekliliğidir.

Aslında sorun çok karmaşık değildir. Sorunun özü, oportünizmin bir ilkeyi savunmasından çok, faydacı siyasi tutumunu sürdürmedeki ısrarında yatıyor. Sözde "ilke" diye dayatılan ama aslında sol gruplar arasında disiplini ve ilkel eylemleri değil, eylem içinde anarşiyi savunan ve eylemleri amacından sapıran bu anlayış, devrimci eylemlerin grup çıkarlarının basit bir propaganda aracı haline getirilmesi mantığına dayanıyor. Ve bu pragmatist mantık, doğal olarak eylemlerin sabote edilmesi ve provokasyona açık hale gelmesi gibi bir tehlikeyi gündemde tutuyor. Bu anlayış bugün güç ve eylem birlikleri önündeki engellerin en başında geliyor. ★

lere sanki daha önce çağrı yapılmamıştı, sanki "ilke karanımız var, katılmayız." diyenler tabiiler ve odalar değildi. Oportünizm ağız birliği ederek birbirine yaslanıyor, "Ortada neden tek güç var?" diye veyansın ediyordu. Her fırsatta "irade-den" söz edenler onca dernek ve sendika şubesinin iradesini yadsıyor, mücadeledeki niyetsizliklerine gerekçe gösteriyorlardı. Yeni Demokrasi ise içinde bulunduğu sıkıntı ve sancılarını dışa vuruyor, dergilerin rolü konusunda "Bir taraf olarak biz onlar kadar söz sahibi değiliz. Rolumuz gündem konusunda dikkatlerini çekmek, güçlerini toplamaya yardımcı olmaktır. Onları ortak tavır önercek, birbirlerinden güç isteyecek hale getirelim. Öneri yapmayalım. Başka kuruluşları çağırabileceğimizi söyleyelim." diyordu. Bu kadar "mütevazı" bir rol üstlenme akli veren Yeni Demokrasi, daha sonraki günler platformlar ortak adımlar atılmaya başlanacakken sabote edip parçalayıcı bir tavra da girebiliyordu. Değil öneri vermemek, başka platformlara eylem ilkesi dayatıyor, "bunlar olmazsa olmaz" diyerek de pratik tavır geliştirme-deki niyetsizliğini gösteriyordu. Emek'in Bayrağı da Yeni Demokrasi'ye katılmakta gecikmiyor, ortak platformdaki statüsünü saptıyordu: "Gözlemcilik." Diğerleri de bu yeni statüye tabi olmakta gecikmiyor-du. Dergiler Platformu'nda "danışma meclisi" olmanın dışına çıkmak isten-mezken, Dergiler Platformu'nda da tem-şil konusu yirmi küsur derneğin, kırk kü-sür sendika şubesinin kendilerini temsil-en birer yürütmeyle katıldığı bu ortak platforma tek bir derneğin, hatta kişinin de kendisini temsilen ayrı olarak katılabile-ceği "demokrasi" adına savunuldu. Oportü-nizmi işi yokuşa sürüyordu. Dergi mücade-leye bir şey katmaktan öte her şeydi.

Emperyalist savaşa karşı örgütlenme çağrı ve önerimiz dergiler cephesinde yi-ne rağbet görmemişti. Karşılaştığımız du-rum tam bir vurdumduymazlıktı. Bir son-ra ki platformlar ortak toplantısında "Em-peryalist Savaşa Hayır Komiteleri" diye ge-tirildiğinde, dergiler yürütmesindeki Emek ve Yeni Demokrasi yeri burası de-ğil, önce ayrı ayrı platformlara götürül-sün, orada tartışılın diyerek tartışmanın daha genişlemesine karşı çıktılar. Hatta DKÖ'ler ve sendikalar temsilcileri bu komite-lerin tartışılmasını istemelerine rağmen en-gelleyici tutum aldılar. DKÖ'ler ve sendika-lardan daha geri kaldılar. Bunu söyleyen-ler daha sonra Dergiler Platformu'nda bu önerimizi geçitirdiler, tartışmadılar.

Platformların bu ortak toplantısında tüm bu tartışmalar arasında ısrarlı çabala-rımız sonucunda emperyalist savaşa kar-şı gelişen her türlü etkinliğin desteklene-ceği ve bu doğrultuda bir deklarasyon metni hazırlanması kararlaştırıldı.

Deklarasyon metin taslağı hazırlanıp, 9 Eylül'deki ortak platforma sunulacaktı. Ancak Yeni Demokrasi birlikte hazırlaya-cağımız metin taslağına aniden "eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda ser-bestlik" diye bir "ilke" ve Saddam konu-sundaki kendi ideolojik yaklaşımını yansı-tan ortak tavrı karartan bir ifade sokmaya çalışarak bunda ısrar etmeye başladı. Ne dergiler Platformu'nda, ne de ortak plat-formda deklarasyon içeriği karara bağla-nırken bu ifadelerin kullanılmasını, değil karara bağlamak, tartışılmamıştı bile. Bu-na rağmen, Yeni Demokrasi tam bir per-vasızlıkla hiçbir hak ve hukuka sahip ol-madığı halde, yürütmeye (Emek, Yeni Demokrasi ve Mücadele'den oluşuyordu.) bulunma görevini kötüye kullanarak deklarasyon metnine böyle bir müdahale-de bulundu ve ısrar etti. Ortak platform-da DKÖ'ler ve Sendika Şubeleri Platfor-mu'ndan birer kişi sosyal emperyalizm

anlayışları dolayısıyla bu ilkenin konması doğru bulmakla birlikte (Diğer temsilci-ler karşı çıktılar.) olmazsa olmaz diye ısrarlı olmaları belittikleri halde Yeni Demokrasi "Bu ilkedir." diyerek dayatma-cı bir tavrı ortak deklarasyonun hazırlan-masına engel oldu. Yeni Demokrasi Der-giler Platformu'nda aktif tavır koyma, öne-ri getirme misyonunun dahi olmadığını ve bu işlerin DKÖ'lerle sendikalara bırakıl-masını ısrarla savunur ve hiçbir sorumlu-luk yüklenmezken, hazırlanan deklaras-yon taslağında müdahaleci ve fırsatçı bir tutum takınıyor, ortak platformu bile bile parçalamaya uğraşıyordu.

Yeni Demokrasi bu tavrıyla, bizim ona-yımız ve platformun bu konuda bir karar ol-mamasına rağmen, kendini Dergiler Platformu yerine koymaya kalktı. Bunu dayatmakla eşgüdüm sağlamada ileri adımlar atmak üzere olan ortak platfor-mu dağıtma noktasına getirirken büyük bir pervasızlıkla "Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum." demekte bir sakınca görmüyordu. Eylem birliklerinde ortak ha-reket etmemeyi alışkanlık haline getiren-ler ajitasyon ve propaganda serbestliği-nin arkasına sığınmaya çalışıyorlardı. So-nuçta deklarasyonu engelledikleri gibi, so-mut eylem adımlarının ve izin için başvuru-su yapılan mitingün nasıl gerçekleştirileceği-nin tartışmasını da engellemiş oldular.

DERGİLER PLATFORMU'NDA ŞİMDİYE KADAR KARŞI-DEVİRCİLERE ALINMAYAN TAVİR MÜCADELE'YE ALINDI

Ortaya çıkan bu engelleme ve plat-formların birliğe yönelen ortak hareketini parçalama tavrı ardından gündeme ge-len 10 Eylül'deki Dergiler Platformu'nda konu bu tavrı sorgulamak ve yürütmeye olan Yeni Demokrasi'nin görevini kötüye kullanmasının üzerine gitmek olması ge-rekirken, tam bir kayıtsızlıkla, bu disiplin-sizlik tavrı geçirtilerek adeta ödüllendiril-di. Konu başka bir noktaya aktararak, saatlerce platformlar dışı kalan tek tek çevrelerin hatta kişilerin bile ortak plat-formda kendilerini temsil etmeleri tartışıl-dı. Ve buna dışımızda karşı çıkan olmadı. İş demokrasi adına anarşizme kadar var-dırdılar. Üst platformda isteyen herkes bulunabilir deniyordu. Tam olarak sonuç-lanmayan bu toplantının bitiminde yeni bir deklarasyon taslağının hazırlanmasın-da biz görevlendirildik.

11 Eylül'deki Dergiler Platformu top-lantısında hazırladığımız deklarasyon tas-lağı tartışıldı ve ajitasyon ve propaganda konusunda şu ifade oybirliğiyle kabul edildi: "Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandanın çerçevesinin platform tarafından belirlenmesi."

13 Eylül'deki dergiler toplantısına kat-lan bütün dergiler (Emek, Emek'in Bayra-ğı, Hedef, Yeni Demokrasi, Yeni Öncü, Sosyalizm, Gelenek, Komün, Devrimci Mücadele, Deng) 11 Eylül'deki ifadede oybirliğiyle anlaşılmasına rağmen tekrar-dan uzun tartışmalarla Mücadele'yi ajitasyonda serbestlik anlayışı doğrultusun-da taviz vermeye, "esnemeye" zorladılar. Sonunda bizim evet demediğimiz iki öne-ri hazırlandı. Biri, belki daha sonra kabul edebiliriz diye uzlaşma formülü olarak ha-zırlanan, uygulanması yoruma bağlı olan, her yana çekilebilir bir öneri olan "ortak eylemi karartmayacak tarzda ajitasyon ve propagandada serbestlik" (I) önerisi, bu-nun kabul edilmediği durumda ise katik-sız "serbestlik ilkesi" önerisi. Ortaya her-hangi bir ilke getirmeden birlik adımlar-nın sürebileceğini, bunun sonunda plat-formlarda parçalanma anlamına geldiğini pekala bildiklerini vurgulamamıza rağ-men, bizim onaylamadığımız görüşleri, Dergiler Platformu'nun görüşleri olarak

ortak platforma götürmeye karar verdiler. Böylece Mücadele'yi dışalamanın fiili adımını da atıp parçalanmayı diğer plat-formlara da yansıtmaya karar verdiler. Yürütmeye olmadığı halde Emek'in Bayrağı temsilcisi bu önerileri götürmek ve savun-mak için diğer iki temsilciyle beraber gön-derdiler. Sabır ve ısrarla birlikte hareket etmeyi zorluyor, sorunu bir kez de ortak platformda tartışmaya çalışıyor-luk.

Ne var ki, 13 Eylül'deki ortak platform toplantısı umdukları gibi geçmiyordu. İki haftadan beri bu "ilke" tartışmasıyla büt-ün platformları meşgul edenler -daha sonra parçalayıcı bütün tavrılarını açıkça sergileyecekleri- kötü bir yenilgi aldılar:

Önce Mücadele dışında oluşturdukları iki öneriyi açıkladılar ve uzun uzun "Mücadele'yi bu ilkeyi kabul etmemekle, dayatıcı olmakla" suçladılar, birliğe engel olarak bizi gösterip şikayet ettiler.

Önerileri, DKÖ'ler yürütmesi tarafın-dan reddedilmişti.

Sendikalar ise kendi aralarında görü-şüp "ajitasyon-propaganda konusuna deklarasyon metninde yer verilmemesi" yönünde karar bildirdiler. DKÖ'ler ve Sendi-kalar Platformu bu dayatmayı reddetmiş-ti. Baştan beri bizim savunduğumuz gibi, ajitasyon propaganda konusuna metinde yer verilmemesi yönünde tavrı kondu.

15 Eylül'deki dergiler toplantısının iki gündem maddesi vardı. Birincisi, bir gün önceki ortak platform toplantısının değ-erlendirilmesi. İkincisi ise, Yeni Demokrasi, Emek'in Bayrağı ve Komün tarafından üç-lü öneri olarak getirilen "Mücadele'nin dergiler yürütmesinden alınması..."

Emek'in Bayrağı ve Emek ortak plat-form toplantısında bizi dergiler yürütme-sinde olan biri gibi değil, kendi adımıza ayrı bir taraf olarak konuşmakla, Dergiler Platformu'nu, gelişmeleri tıkayıcı bir plat-form olarak yansıtmak ve küçük düşür-mekle suçladılar..

Söz sırası bize geldiğinde şunu açıkla-dık: Birincisi buradan ajitasyon-propa-ganda konusunda ikili öneri götürürken yani Mücadele'nin evet demediği öneri paketi ile giderken zaten Mücadele'yi dışlamış, kendi adınıza gitmişsiniz. İkinci-si, yürütmeye olmadığı halde Emek'in Bayrağı'nı da (bu önerileri savunmak için) göndermişsiniz. Rahat ifade edebile-siniz diye, sesimizi çıkarmadık. Sıramız geldiğinde konuya ilişkin kendi düşüncelerimizi dile getirdik. Bundan doğa ne olabilir? Orada bir sonuç ortaya çıkmıştı. DKÖ'ler ve sendikalar bu "ilke" konusun-da bir ifade konulmaması yönünde gö-rüş bildirdiler. Sizse ona ters düştünüz ve görüşünüzde ısrar ettiniz. Oportünizm yavuz hırsız misali hem 11 Eylül tarih-indeki ara formülü reddetmiş, sonra da bü-yük bir pişkinlikle bu tavra bizi de ortak etmeye çalışmıştı.

Bundan sonrası şaşırtıcı bir gelişme olarak seyretti. Sosyalizm Dergisi birden-bire toplantı başkanlığından alınmamızı, toplantıyı başkasının yönetmesini istedi. "İdare edememe gibi bir gerekçe değil. Tarafsız, başkasının idare etmesi daha uygun olur." gibi sudan bir gerekçe öne sürdü. Oysa toplantı başında, dışımızda-kiler tarafından önerilmişti ve o zaman itiraz edebilirlerdi. Yeni Öncü, Emek'in Bayrağı ve Yeni Demokrasi de bu istek yönünde oy kullandılar. Emek, Hedef, Devrimci Mücadele, Gelenek de nüans farklılıklarıyla bunu onayladılar. Daha son-ra Sosyalizmin, önerisini geri almak iste-mesine karşın, Emek'in Bayrağı ve diğerleri bunu kabul etmedi. Platformdan şimdiye kadar ilk kez böyle bir karar çıkıyordu.

Ortak alınan kararlara uymayanlar ge-niş platformda tek başına tavır koyarak platformu parçalama noktasına getiren-ler, birlik kelimesini ağızdan düşürmedi-

ği halde her türlü gerekçeyi bu benim il-kem diye dayatanlar eleştirilmiyor, plat-form hukukuna aykırı hiçbir davranışı bu-lunmayan biz oturum başkanlığından alı-nıyorduk. Bu tartışmada sonuna kadar ik-na edici olmaya çalıştık. Platform gele-neklerine, ilkelerine ve bize saygısızlık noktasındaki bu tavra karşı kimse sesini çıkarmayınca toplantıyı terk etmek zorun-da kaldık. Aksi saygısızlığı savunmaya or-tak olmak anlamına gelecekti. Bir son-ra ki toplantıda ise bu tavrılarından dolayı özeleştirilmesi gerekenler bizden öze-leştirilmiyorlardı. Suçumuz(!) ajitasyon-propaganda konusunda kendi düşüncelerimizi ortak platformda ifade etmekte. Onlara göre bunu ifade etmemeli, önce-den üzerinde hemfikir olunup sonradan değiştirilen ajitasyon-propaganda ilkesini kabul etmememizdi. Suç buydu... Yeni Demokrasi "Bu konuda özeleştirilme verene kadar platform toplantısına alınmama" önerisini getirdi. Artık baştan beri hesap-lanan nihayet ortaya çıkmıştı. Mücadele'siz bir platform isteniyordu. Ve adınlar atıldı. Mücadele'nin platformdan çıkarıl-ması önerisine hep bir ağızdan "onaylar" verildi.

Sonuçta toplantı başkanı Mücadele ve Devrimci Mücadele'nin katılmadığı, di-ğerlerinin onayladığı görüşü açıklıyor: "Mücadele özeleştirilme verene kadar plat-form toplantılarına katılmasın."

Yani "Platformda yoksunuz." anlamına mı geliyor bu diye sorduğumuzda, top-lantı başkanı (İşçiler ve Politika) orada bulunanların yüzüne bakıyor, herkes te-reddüt geçiriyordu.

Ne karar verdiklerini kendileri bile an-la-yamamıştı. Kararı ne olduğunu birbirleri-nin yüzlerine bakarak anlamaya çalışıyor-lardı. Her zaman olduğu gibi yine birbiri-rine dayanma ihtiyacı duyuyorlardı. Emek'in Bayrağı'nın "Karar toplantılarına katıl-masın şeklinde değil mi?" sorusuna ön-ce evet diyen Yeni Demokrasi, birazdan yine yeni bir keşifte bulunarak kararı platformdan çıkarma anlamına geldiğini belirtiyordu.

Herkes birbirine dayanmış, sonuçta Troçkistlerin ve Yeni Demokrasi'nin ardı-na takılıp gitmişlerdi. Yeni Öncü de sinsi bir yaklaşımla bir sonraki gündem mad-desinde yürütmeyi çıkarılmayı kabul et-meyeceğimizi ve o zaman bu sorunun nasıl olsa hallolacağını hesaplarını yapı-yordu. Simdi artık karşı çıkacakları, üze-rinde günlerce tartışacakları görüşleri sa-vunacak kimse de kalmamış, işleri kolay-laşmıştı. Bunun için de herkes bir diğeri-ni dayanak yapmış, bizim olduğumuz platformlardan ezilmenin önüne, bizsiz platformlarda devam etmenin şartlarını hazırlayarak geçmiş oldular.

Mücadele Dergiler Platformu'ndan ne-den çıkarılmıştı? Oportünizmin dayattığı "ajitasyon-propagandada serbestlik" ilke-si adına eylemlerini provoke mi etmişti? Yoksa bir araya gelen güçlerin ezici ço-ğunluğunu oluşturduğu halde duyarlı ve sorumlu tavrını önemi mi çıkarmıştı? Ya da gericilere, faşistlere göz mü kırpmıştı? Hayır! O halde neydi bunun nedeni? Der-giler Platformu'nun işlevleri ve yetkileri nelerdi? Kim kimi nereden ve nasıl çıkar-ıyordu? Platformun iç hukuku tartışma konusuyken bağlayıcı hiçbir karar yetkisi yokken, böyle bir karar neye dayandırıl-ıyordu? Bu soruların hiçbirine yanıt veril-memişti. Oportünizm nihayet Mücadele-siz bir platform düşüncesini gerçekleştirmişti.

Şimdiye kadar ne başkasına ne de mevcut platforma dayanarak hareket etti. kendi öz gücüne güvendi, ilkel güç ve ey-lam birliklerinin savunucusu oldu. Bu so-rumlulukla hareket etti. Bizim mücadele için dayanağa ihtiyacımız yok. Ama oportü-nizm birbirine dayanmadan edemiyor. ★

ABD emperyalizminin Ortadoğu'dan daha fazla pay kapma hırsıyla hızla tırmandırdığı gerginliğin diyetini ezilen halklar ödüyor. Petrolün varili dünya borsalarında 36 dolar sınırını hızla aşarken, ekonomik değer birimleri de altüst oluyor, rakamlardaki dalgalanmalar durmak bilmiyor. Wall-Street'teki ekonomik göstergelerin tepetaklak oluşu vakit yitirmeksizin dünyanın en ısı-şız köşe bucağına dek ulaşırken, emperyalizme göbekten bağımlı ülke halkları bu krizin yükünü çekiyor.

Emperyalizmin kendi çıkarları doğrultusunda denetim sağlamak istediği petrol için, ezilen halklar, bir yandan emperyalist bir savaşa sürüklenmek istenirken, diğer yandan savaş ekonomisinin sonuçlarından da doğrudan etkileniyor. Petrol fiyatlarındaki artış, akaryakıtta bağılı olarak ürün ve hizmetlerdeki artışı peşinden sürüklerken, ezilen halklar "zamlı yaşamla" baş başa bırakılıyor.

Bush'un sadık takipçisi Özal iktidarı, bu politikasının tüm yükünü halkımızın sırtına vurmaya çalışıyor... Her geçen gün derinleşen ekonomik kriz emperyalist savaşa cepheden destek veren politikalarla birleşince, emekçi halkımız, giderek derinleşen sefaletin içine itiliyor. Çalışarak yaşamak zorunda olan tüm sınıf ve toplumsal tabakalar bu kriz ortamından derinden etkileniyor, sarsılıyor... Her gün biraz daha yoksullaşılıyor. Halkın hemen her kesimi artık yaşamak değil, ayakta durabilmek için savaşım veriyor.

Şoförler de, halk kesimleri içerisinde yer alan, krizden doğrudan etkilenen küçük burjuva bir tabakayı temsil ediyor. Daha şimdiden benzine peş peşe üç kez yapılan zam şoförlerin kazançlarını da bir çırpıda eritiverdi. Benzin % 100 zam görürken, şoförlerin geliri bu oranın çok üzerinde azaldı. Çünkü zamlanan sade-

SAVAŞ ZAMLARI KARŞISINDA ŞOFÖRLER HAKLARINI ARIYOR

ce benzin değil, her şeydi...

Şoförlerin direksiyon başında verdikleri yaşam mücadelesi artık geçinebilmelerine yetmiyor. Bu nedenle, geçtiğimiz günlerde İstanbul'da şoförlerin yaygın bir direnişine ve hak arayışı eylemlerine tanık olduk. Şoförlerin kontak kapatarak trafiğe çıkmama eylemi, son dönemlerde gelişen hak arayışı eylemlerinden biriydi. 18 bin şoför sözbirliği etmişcesine trafiğe çıkmadı ya da çıkıp korna çalarak, kortejler oluşturarak protesto gösterisi yaptı. Artan hayat pahalılığının, gündelik ücretle yaşamak zorunda olan şoförler üzerindeki etkisi ezici ve ağır oldu. Ve onlar da haklarını aramaya başladılar. Çalışarak emeğiyle kazanmayla, çalışmayıp kazanmamak arasındaki farkın kaybaldığı bir ortamda, şoförler de direnişe geçtiler.

Siyasi iktidar ve İstar' ul'un sosyal demokrat belediyesi ise yine her zamanki politikasını devreye soktu. "Direnenek bir şey koparamazsınız." imajını hakim kılma-ya çalışırken, ortaya çıkan ulaşım sıkıntısının sorumluluğunu şoförlere ve şoför direnişine bağlayarak, halk kesimlerinin bu konudaki tepkisini şoförlere yöneltmek istiyor...

Tekelindeki iletişim araçlarıyla, neden olduğu krizdeki sorumluluğunu gözlerden uzak tutmak istiyor. Dün belediye işçilerine karşı yaptığını, bugün şoförlere karşı yapmaya çalışıyor... "Doktorlar bile

çöpçünün aldığı maaşı almıyor." diyerek, onurlu bir yaşam standardı için direnenek haklarını alan belediye işçileriyle diğer halk kesimlerini karşı karşıya getirmeye çalışıp sefaletin sorumluluğunu üzerinden atmaya, direnişin yarattığı sonuçları gözlerden uzaklaştırmak istiyor. Böylece sistemden kaynaklanan trafik keşmekeşini, ulaşımında ortaya çıkan aksaklıkları şoförlerin direnişine bağlamaya çalışırken, kendi eseri olan krizi ve zamları unutturmaya çalışıyor... Şoförlerin hak arama eylemlerinin gerçek nedeninin, halkımızın her geçen gün biraz daha yoksullaşması-na neden olan ekonomi politikası olduğunu gözlerden saklamayı amaçlıyor.

Direnişi engellemek için, yine baskı ve zora başvuruyor. Kontak kapatan şoförlere saldırıyor, karakollara çekiyor. Gözdağı ve tehdidi şoförlerin üzerinden eksik etmiyor. Sözde şoförlerin haklarını aramak için kurulmuş Şoförler Derneği'ni de devreye sokmayı ve eylem kırıcı rolü üstlendirmeyi de ihmal etmiyor. Gözdağına dernek de şoförler adına katıldı. Bu sorunun kontak kapamayla çözümlenemeyeceği telkinlerini yaptı. Ancak her şeye rağmen, kontak açtırmayı başaramadı. Halkımız, yıllardır süren baskıya, teröre, ezilmeye, sömürülmeye başkaldırıyor. Halk, artık her ensesine vurulduğunda ağzındaki lokmasını vermek istemiyor... Onursuz, sefalet içinde bir yaşam istemiyor, direniyor... İşçisiyle, memuruyla, köylüsüyle, gecekondulu halkıyla direniyor, hak arıyor. Her zaman, her yerde aşağılanmaya, horlanmaya artık yeter diyor, razı olmuyor. Emperyalist tekellerin ve yandaşlarının

daha çok kazanmaları için daha çok yoksullaşmak istemiyor.

Şoförler ortak paydada birleşiyor. "Dernek bizi temsil etmiyor, biz direnişi derneğe rağmen yaptık." demelerinin altında yatan gerçek bu. Bu noktada "Şoförleri şoför mafyası yönlendiriyor, bu nedenle şoförlerin eylemi mafyaya yarıyor." demenin bir anlamı yok. Sonuçta sözkonusu olan, şoförlerin uygulanan ekonomi politikadan rahatsız olmaları ve geçinemedikleri noktada bunu dışı vurmalarıdır. Halk tepkisini oligarşinin propagandası ve demagogisiyle şoförlere yöneltmemeli, hedef sapıtılması oyununa düşmemelidir.

Halk hakkını arayabilmesi ve elde edebilmesi için direnmesi gerektiğini öğreniyor. Direnenek, kendi gücünü ortaya koymasına gerektiğini görüyor.

Bugün giderek derinleşen ekonomik krizi emperyalist savaş yanlısı politikalarla besleyerek, halk kesimlerini daha çok sömürmeyi amaçlayan siyasi iktidar gelişmelerin doğrudan sorumlusudur. Yaşamını emeğiyle kazananlar için yaşam dayatılma sınırlarını çoktan aşarken, bunun sorumlusu Özal iktidarının haksızlığı ve adaletsizliğe dayanan sistemidir. Trafik keşmekeşinin sorumlusu, hak arayan şoförler değil, bu politikanın uygulayıcılarıdır. Daha çok petrol satıp, daha çok kazanabilmek için, toplu taşımacılığı değil, benzin tüketimine dayanan araçları pompalayarak buna uygun altyapı oluşturanlardır.

Şoförler de bu gerçeği görebilmeli, ekonomik taleplerinin önündeki engelin siyasi iktidarın kendisi olduğunu bilmelidirler.

Daha çok ezilmek ve sömürülmek değil, insanca yaşamak, emperyalist savaşın faturasını ödememek için direnmeli, örgütlenmeli ve Özal iktidarına karşı mücadele etmeliyiz. Direnmez, örgütlenmez ve ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleyle, yani iktidara karşı mücadeleyle bütünleştiremezsek, elde ettiklerimizi kısa sürede kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya geleceğimizi unutmamalıyız...★

Burjuvazi Vatan Hainlerini Aklıyor Ya Halk!..

Oligarşi çıkmazda. Krizi derinleştiriyor, önüne geçemiyor. Politik alternatif arıyor, bulamıyor. 12 Eylül bataklığında uç vermiş düzen partileri düzenle birlikte hızla çürüyor. Halk arayışı içinde; kendi gücünü ve örgütlü direnişlerle neler yapabileceğini keşfetmeye başladı. Oligarşi baskı ve terörü yoğunlaştırıyor, yeni yasalar çıkarıyor, çözüm bulamıyor. Böyle bir ortamda, emperyalist savaş Özal iktidarı için can simidi oldu.

Ülkeyi gözü kapalı savaşa girme havasına sokarak, halka savaş açmanın, ülkeyi yeni bir 12 Eylül sürecine sokmanın yollarını aramaya başladı. Ama halkın çoğunluğu savaşa karşı. Bu da iktidarın işini zorlaştırıyor. Halkın tepkisinin giderek iktidara yansımalarının farkında. Bu noktada, savaş gerginliğini sürdürür ve savaş hazırlıklarını hızla tamamlarken, halkın dikkatlerini başka noktalara çekmek ve kamuoyunu kendi istediği gibi oyalamak için çeşitli manevralara başvuruyor. Kendini halka, toplumsal yaraları saran, barışçıl bir görünümde pazarlamaya girişti. Menderes'lerin mezarlarının devlet töreniyle İstanbul'a getirilmesi, Özal iktidarının, halkın dikkatini savaştan başka yöne çekmek, duygu sömürüsü yapmak için başvurduğu gösterilerden sadece birisidir. Şimdi Özal

iktidarı 30 yıldır süruncemede kalan ve hiçbir iktidarın çözmek için adım atmadığı bir sorunu çözmüş olmakla, iflas ettiği oranda boşalan altını sağ kesimin gözüne girip doldurmayı umuyor. Bunu yapmakla, kendince bir taşla iki kuş vurmuş oldu. Hem halkın dikkatlerini savaştan uzaklaştırıp savaş karşıtı tepkilerini tavsatmaya çalıştı, hem de sağa, Menderes'e ne ölçüde sahip çıktığını gösterdi.

Bütün bunlar oligarşinin, Özal iktidarının çıkmazının, kendi kendisiyle, yasalarıyla, anayasasıyla bile çelişse, hazır şeyleri böyle kullanmak zorunda olduğunun işareti.

Özal iktidarı 146/1'den, yani yasalara göre vatan hainliğinden yargılanarak idam edilmiş olan Menderes'lerin dosyalarını açtığını onları yargılamada aklamadan, devlet töreniyle aklamaya kalktı. Bu, Özal iktidarının pragmatizmini ve kendi çıkarları için yasa ve anayasayı ezip geçtiğini, işi kitabına bile uydurma gereği duymadığını gösteriyor. Bütün bu yapılar, devlet adına, anayasa ve yasalara rağmen yapılmıştır. Menderes'lerin cesetleri, ne oligarşiyi, ne de Özal iktidarını kurtarmaya, krizlerini biraz olsun hafifletmeye yetecektir. Düzenin düzen partileriyle çürüdüğü yerde, Menderes'lerin cesetleri çözüm olamaz.★

Bursa'da Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Sürüyor

Onuncu yılında, artık mimarlarınca dahi savunulamayan 12 Eylül'e ve uygulamalarına yönelik tepkiler boyutlanıyor.

Türkiye halkları için kan, gözyaşı, ölüm anlamına gelen 12 Eylül sürecine yönelik tepkiler, Bursa'da da geniş olarak yankısını buldu. Yaygın bir özel sayı dağıtımıyla başlayan tepkiler, ilerideki günlerde daha da boyutlandı ve gündemde olan savaş konusıyla bütünleşen bir kampanya haline dönüştü.

Öğrenilebildiği kadarıyla, 9 Eylül günü, emperyalist haksız savaşı ve 12 Eylül'ü protesto eden Devrimci Sol Güçler imzalı geniş bir yazılama yapıyor, 10 Eylül günü de Bursa'nın ana caddelerinden üçünde "50 Milyon Halk 12 Eylül Faşizmini Yenecek", "12 Eylül'lere Hayır!", "Emperyalizm İçin Dökülecek Kanımız Yok!", "Haksız Savaşa Hayır!" Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asılıyordu.

12 Eylül günü de tepkiler sokağa taşıyor ve Devrimci Sol Güçler Ankara yolundaki Yıldırım Belediyesi üstgeçidi önünde

yolu keserek ateşe veriyorlar ve üstgeçide "Anayasası, Açık Faşist Saldırıları ve Tüm Uygulamalarıyla 12 Eylül'e Hayır! Devrimci Sol Güçler" pankartını astıktan sonra sloganlarla gösteriyi bitiriyorlardı.

Ayrıca, Bursa'nın ilçelerinden Gemlik'te Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamlar yapıyor, Orhangazi'de de Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart asılıyordu.

Basından öğrenilen diğer bilgilere göre, Devrimci Sol örgütü de şehrin muhtelif yerlerine 11, 14, 15 Eylül günleri "12 Eylül'cülerden Hesap Soracağız!" vb. yazılı pankartlar asıyor, 11 Eylül günü de 12 Eylül'ü lanetleyen Devrimci Sol Güçler imzalı bildiriler dağıtılıyordu.★

MÜCADELE BURSA BÜROSU

Not: 12 Eylül'e yönelik bu geniş boyutlu kampanya Bursa'da büyük bir hareketlilik yaratırken, oligarşi de saldırılarını iyice azalttı. Yazı hazırlandığı günlerde gözaltılar hala devam ediyor, saldırılar her gün yeni bir boyut kazanıyordu.

12 Eylül'de Polis Şov Yaptı Dernekler Basıldı, Kapatıldı Gözaltılar Sürüyor

Halkımıza açılan savaşın onuncu yılında yeni bir savaşın kucağına atılmamız yetmiyormuş gibi, 12 Eylül'ü günlerin özlemiyle, yine bildik senaryolar kurgulanıyor. 12 Eylül'ler hiç bitmesin isteniyor. Halkın 12 Eylül'ü korkulu düşlerle yatıp kalkar hale gelmesi için elden gelen arda konmuyor. Halka saldırıyı sıradan, alışılabilir bir iş haline getirme çabaları dur durak bilmiyor. Ve on yıl öncesinin filmi yeniden vizyona sokuluyor... 12 Eylül sorumluları kokteyllerde eski günleri yad ederken, "kökünü kazıdık"larının, "yok ettik"lerinin karşılığında dumalarına hayıflanıyorlar. İşkencelerin, baskıların, katliamların yetersizliğinden dem vuruyorlar. Daha kaç taneisini assaydık, hangi işkence türlerini deneseydik diye tartışıyorlar. Rakamları, tarihi, akıp giden zamanı 12'de sabitlemek istiyorlar. Onlara göre, ayların adı da bundan böyle "Eylül" olmalı. Tabii, 12 Eylül '80'in amaç ve ruhuna uygun olarak...

Polis, her 12 Eylül'de "hücre evleri" tek tek tespit edip basıyor. Çelik yelekli, kasklı, otomatik silahlı polisler, yağmalanmış, darmadağın edilmiş odalarda gazete sayfalarını kaplıyor. Uzun araştırma ve çalışmalarından sonra saptanan "örgüt üyeleri" tam da "kanlı bir eylemin" arifesinde ele geçiriliveriyorlar. Ama yine de 12 Eylül sonrasında "indirilen önemli darbelerle çökertilmiş" örgütü bir türlü yakalayamıyorlar. Gazeteci topluluğuyla birlikte

"çok gizli hücre evleri"ne gerçekleştirilen operasyonlarda sadece "örgütsel dokümanlar" ele geçiriliyor çoğu kez. "Örgütsel dokümanlar" da bir garip... "Bir adet Marks'ın... kitabı, iki adet falanca isimli sol dergi, bir adet falanca müzik topluluğu kaseti" örgütsel dokümanlar arasındaki yerlerini alıyorlar. Her 12 Eylül'de, bir örgütün bir hücreci daha çökertilmiş oluyor böylece... Şimdi toplum daha huzurlu ve daha güvenli... Artık onu polis ve devletin militarist güçleri dışında kimse rahatsız edemez... Onlannki de zaten rahatsızlık sayılmaz... "Her şey huzur ve güven için..."

Polis şov yapıyor!.. Toplumsal muhalefeti baskı, gözdağı ve terörle engellemeye çalışıyor. Halkın haklı mücadelesinin radikalleşerek kitleleşmesini üzüntü kaynağı sayıyor ve var gücüyle bunun önüne geçmeye çalışıyor. "Bu ne korkunç bilmece!" diyen celloların ürküntüsünü yaşıyor. Devrimci mücadelenin gelişmesine engel olamamanın panzehirini baskı ve terörde arıyor. Adresleri hemen tüm şubelerin kayıtlarında boy gösteren ya da her gün göz önünde olanların evlerini basıyor, gözaltına alıyor, işkenceci günler yaşıyor. Haksızlığa, baskıya, zulme, sömürüye, 12 Eylül'e ve savaşa karşı çıkılmasını diye gözdağı vermek istiyor. Savcılıkça izin verilen "Savaşa Hayır" afişlerini asanlar, "halkın arasına nifak sokmak", "halkı galeyana getirmek" suçlarını

dan nezarethaneyi boylatıveriyorlar. "Halk, ABD'ye petrol şeyhleri için kanının son damlasını da vermelidir." diyenler, meclis koltuklarında oturuyorlar.

Yetmiyor. Daha saldırılacak, dağıtılacak, basılacak çok yer, gözaltına alınacak çok insan var... Bunların örgütlendikleri yerler de yok edilmeli... Yok edilmeli ki, bir daha haksızlığa ve sömürüye karşı çıkamınsınlar...

Yasalar, hak, hukuk nasıl olsa kağıt üzerinde. Gerekçe bol... Sonuçta, iki yetkilinin imzasına bakar... O halde ne duruluyor? Derhal harekete geçilip, demokratik kitle örgütü denen, halkın sorunlarını dile getiren halkın özörgütleri de kapatılmak. Bir daha açılmasına ise asla izin verilmemeli. Hem zaten ne kadar "anarşist", "terörist" varsa, buralarda "yuvalarıyorlar". Her şey bunların başının altından çıkıyor. O halde, bu başlar ezilmeli ki, gövdeler hareketsiz kalsın. İnsan haklarıymış, cezaevlerindeki tutuklularmış, yol, su, elektrik, kanalizasyon sorunlarıymış, savaş zamlarıyla iyice çalkınsın hale gelen hayat pahalılığıymış; bunların hepsi "dış müdahale" ve "onların ülkedeki uzantılarının" oyunları. Bunları bahane edip, mitingler, paneller, basın toplantıları yapmaya ne gerek var? Böyle sorunlar yok ki! Bunların hepsi uydurma ve yalan...

O halde tez zamanda ferman çıkartılmalı, bu fesat yuvalar derhal kapatılmalı. Mithareyi çaldıktan sonra kükünü hazırlamak zor olmuyor. Gerekçe şablonu raftan alınıp kağıt üzerine konuluyor: "Amaç dış faaliyet sürdürmek, siyasete bulaşmak..."

Bu nedenledir ki, geçtiğimiz günlerde DKÖ'lere karşı baskılar giderek yoğunlaştı. 12 Eylül'ü ve savaşçı günler peş peşe yapılan dernek baskınlarını da beraberinde getirdi. DKÖ'lerin kendi programları doğrultusundaki emperyalist savaşa hayır faaliyetlerinin hemen ardından yoğunlaşan baskılar sonucu, DKÖ'ler art arda

polis ve jandarma saldırılarıyla karşı karşıya kaldılar.

12 Eylül'ün onuncu yıldönümünde halkımıza açılmak istenen yeni savaşın provalarıydı tüm bunlar. Samandıra'da SKDD ve çevresinin kuşatılarak mahallenin işgal edilmesi günlerce sürdü. ÇİHKAD, EMEKAD, TAYAD, DEMKAD çeşitli bahanelerle polis baskınlarından nasibini alanlardı. 12 Eylül'ün bile dokunmadığı THD için de bir "iyilik" düşünüldü ve İstanbul Şubesi kapatılverildi. 12 Eylül dokunmamıştı çünkü "tehlikesiz"di. Şimdilerde ise THD İstanbul Şubesi, sağlık ve diğer kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesi için me-mur eylemliliğinin önderliğini yapan insanların yönetimindeydi. Bu insanlar ki, olumsuz hemşire imajını yerle bir etmiş, emekçi kişiliğini, hakları için mücadele eden emekçiler niteliğini öne çıkarmış, 357'ye karşı açık grevi yapmış ve bugün de "Emperyalist Savaşa Hayır" deme cüretini göstermişlerdi. Çok "ileri" gitmişler, "tehlikeli" olmaya başlamışlardı ve cezalandırıldıkları Oligarşi hemşirelerden de intikamını almış, bununla da yetinmemiş, derneklerinin kapatılmasını protesto etmek için üç günlük açlık grevine başlayan hemşireleri de gözaltına almıştı.

Bir de yine "çok tehlikeli" Emek Çocuk Kulübü vardı. Bacak kadar boylarıyla "Savaşa Hayır" deme cüretini göstermişler, "Savaşa Özgür Bir Dünya İstiyoruz" demişlerdi. Hemen cezaları kesilmeliydi ve kapatılmalı.

Evet, "Yeni 12 Eylül'lere Hayır", "Emperyalist Savaşa Hayır" dedikleri için Türkiye'nin dört bir yanındaki insanların yüzlerce gözaltında işkence görüyor. Dernekler basılıyor, kapatılıyor. İlerici, demokrat ve devrimci sokakta kurşunlanıyor, dövülüyor, tartaklanıyor. Kısacası, oligarşi, polisi, jandarmasıyla şov yaparak savaş provasına girişiyor. ★

Polis-İdare İşbirliği ve Soruşturmalar Mücadelemizi Durduramayacak

Hastanelerde işkenceciler kol geziyor. Çünkü hastane idareleri "yasadışı eylemleri önleme" adına polisi davet ettiler. En temel demokratik hak isteminin bile baskı, gözdağı, polis copu ve işkenceyle bastırılmaya çalışıldığı bir ülkede, hangi "yasa"dan, hangi "yasadışı"lıktan söz ediliyor? Sorun hak elde etmenin yolunun "yasal" ya da "yasadışı" olup olmaması değil, meşru olup olmamasıdır. Sağlık emekçilerinin mücadelesi meşrudur ve haklıdır. Polis-idare işbirliğiyle bastırılmak istenen, işte bu haklı mücadelemizdir. Muhterem emekçilerin kararlı, radikal tavırlarıyla etkisizleştirilince, şimdi de bu yola başvuruyorlar. Bunu kabul edemeyiz. İşkence yapan, katleden, yaralayanlarla tedavi edenlerin bir arada olmasını kabul edemeyiz. İşkenceci polisleri iğyerlerimizde istemiyoruz.

İşkencecileri olduğu gibi, geçtiğimiz haftalarda hastanelerde hak arama eylemlerinin "elebaşları"nu bulmaya gelen sorgucula-

rı da istemiyoruz. Kim bu sorgucular? Ne yapmak istiyorlar? 12 Eylül sürecinde, özellikle eğitim ve sağlık alanındaki kadro istihdamı göz önüne alınırsa, gelen sorgucuların niteliğini anlamak zor değil.

Gelenler, niteliklerine uygun davrandılar. Hakarete varan psikolojik baskı uygulandı. "Savunma alma" adı altında, yapılan sorgularda yazılı olarak "pankart asma, bildirir dağıtma vs." varken, sözlü olarak da "gizli örgüt üyeliği, KAM-SEN'in yasadışılığı" sorgulanıyordu.

"Elebaş"lar listesi böyle ezbere hazırlanmıştı ki, Taksim İlyardım Hastanesi'nden aylar önce istifa etmiş, şu anda çalışmayan bir kişi de listeye girmişti. İstifa ettiği iğyerine "savunma yapmak üzere" çağrı gönderilmişti.

Sorgulamalarda, tüm sağlık emekçileri, meşru mücadelesini ve bu mücadelenin ürünü olan KAM-SEN'i savundular. Baskı ve hakaret karşısında geri adım atmaya-rak, sorgucuların alışı olduğu memur tipini reddettiler. Muhterem tekliflerine karşı

Direndiler Yenilmediler

Onlar işkence karşısında kararlı bir tavır göstererek direndiler. Teslim olmadılar. Yenilmediler.

kararlı bir tavır aldılar.

Bundan sonraki hedefimiz, bu onurlu tavrı genelleştirmek, bir adım daha atarak meşru mücadelemizin sorgulanmasına izin vermemek olmalıdır. Kamu emekçilerini kölece çalışma koşullarına mahkum edenler savunma vermelidirler. Asıl sorgulanması gerekenler, emekçileri yıldırma ama-

ciyla hastanelere polis çağırınlar, onları ihbar edenlerdir. Kamu emekçileri, mücadelelerini engellemeye çalışanları sorgulayacaktır. Sürgün ve açığa almalar bunu engelleyemeyecektir. ★

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE
SAĞLIK EMEKÇİLERİ

Güçsüz ve Aciz Oportünist Sol Provokasyon Dahil Her Yolu Mübah Sayıyor

Oportünist sol, aciz, güçsüz. Bunun üzerine örtmek için, her yola başvuruyor. Başkalarının yaptığı kitlesel eylemleri kendisine reklam malzemesi yapmak için, provoke etmekten bile çekinmiyor. Kendisinin ve kitlesinin olmadığı, niteliği ve çerçevesi önceden kendisi dışında belirlenmiş, disiplini gerçekleştirenlerce sağlanan eylemlerin içine dalıp, kendi pankartlarını açarak eylem yerine "partilerin", örgütlerinin merkez komiteleri adına bildiriler atıyorlar. Bu yetmiyor, bir bakıyor-sunuz, başkalarının gösteri yapacağı yerde, eylemden haberleri olduğu, yerini ve saatini çok iyi bildikleri halde, aynı yer ve çok yakın bir saatte "ben-den sonrası tufan" diyerek kendileri bir şeyler yapıyorlar.

Örneğin, DKÖ'lerin savaşa karşı oluşturduğu platformun 19 Ağustos 1990 günü Beyazıt'ta yapacağı kitlesel gösteri, aynı yer ve zamanda TKP-ML Hareketi'nin gerçekleştirdiği korsan nedeniyle yapılmadı. Bilgileri olmayabilir, bir rastlan-

tı olabilir diye düşünülebilir. Bir istisna, tekrarlanmayan, alışkanlık haline getirilmeyen bir davranış tarzı ya da yine açıklaması daha sonra gerekli şekilde yapılmış olsa, belki inandırıcı olabilir. Böyle bir yaklaşıma göremiyoruz. Aksine, davranışlarına daha da vahim boyutlar kazanarak devam ediyorlar.

Son olarak, yine TKP-ML Hareketi, ortak platformların, emperyalist savaşa karşı 16 Eylül günü, Sirkeli'de gerçekleştirdiği kitlesel gösteriye müdahale ederek, MK imzalı bildiriler dağıttı, "Devrimci Sosyalist Gençlik Hareketi" imzasıyla kitlenin önüne çıkarak pankart açtı.

Sorumsuz ve provokasyona hizmet eden bu oportünistlere soruyoruz: Ne yapmak istiyorsunuz? Niyetiniz ve amacınız nedir? Gazetelerde örgütünüzün adı çıktı. Daha ötesi, eylemi siz gerçekleştirmişsiniz gibi bir hava doğmuş oldu. Bunu istiyordusanız başardınız, bravo! Örgütlenmeniz de bayağı ileri(!) adımlar atmışsınızdır herhalde! Şimdi sağa sola hava atabilir, ne kadar "güç-

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'nun TKP-ML Hareketi'nin provokatif tavrını kınayan deklarasyonunu aşağıda yayınlıyoruz.

TÜM DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA, DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNE, DERGİLERE

16.9.1990 tarihinde Eminönü meydanında "Emperyalist Savaşa Hayır" mitinginin yasaklanmasını protesto etmek ve miting çalışmalarımızı kamuoyuna duyurmak amacıyla gerçekleştirdiğimiz gösteride TKP-ML Hareketi pankart açmış ve bildiriler dağıtmıştır.

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu kendi içerisinde bir komite saptayarak eylemin sınırlarını belirlemiştir. Bu sınırlar ortak pankartlar ve sloganlarla çevrilmiştir. Platformun bu kararına rağmen farklı bildiri dağıtılması, pankartın açılması, platformun iradesinin çiğnenmesidir. Bu tavır platformumuzun birliğini zedelemiş, kitlesel Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'na karşı güvensizlik yaratmıştır. Platformun düzenlemiş olduğu eylem, bu hareketin siyasi faydacılığı yüzünden tamamen amaçlarından sapmıştır.

TKP-ML Hareketi'nin provokasyon ortamı doğuran ve eylemimizi sabote eden bu tavrını kınıyoruz.

AKAD'lılar, BAHKAD'lılar, BEYKAD'lılar, BİKAD'lılar, DEMKAD'lı Kadınlar, EMEKAD'lılar, EMEK-DER'liiler, EHKSD'liiler, GAZİ-DER'liiler, GEYAD'lılar, GED'liiler, GÖKAD'lılar, GÜLKAD'lılar, HAKAD'lılar, İSD'liiler, İSPOR-DER'liiler, İYÖ-DER'liiler, KAR-DER'liiler, KKSD'liiler. (Tavır kinamakla birlikte son paragrafa çekince koymuştur.), KKDD'liiler, ŞKDD'liiler, SULKAD'lılar, TAYAD'lı Aileler, YEN-DER'liiler, THD'liiler.

lû" ve "kitlesel" olduğunuz anlaşılabilecektir.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz. Ben yaparım, gerisi beni ilgilendirmesin, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü budur." gibi çok tehlikeli bir hastalığa yakalandınız. Her ne olursa olsun, devrimcilerin sorumluluğunu sömürmekten, kitleselliği barındıran güçlerin sırtına basarak reklamcılık yapmaktan, devrimcilerin olgunluğunu istismar etmekten vazgeçin. Ga-

zetelerde adınız geçti diye çocukça bir sevinç duyabilir, yaptıklarınızı devrimci ahlakla bağdaştırabilirsiniz. Ama unutmayın, bu yolun çıkışı yoktur...

Yaptıklarınız halkın çıkarlarına değil, provokasyona hizmet ediyor. Devrimciler arasında özeleştirici gibi bir gelenek vardır. Yaptıklarınızın özeleştirisini vermek ve tabii gereğini yerine getirmek hem sizin, hem de tüm solun ve halkın çıkarlarına hizmet edecektir. ★

Özgürlük Dünyası Dergisi'nin 23. sayısında, dergimizin ilk sayısında çıkan "Sosyal Emperyalizm 'Teorileri' Üzerine Yöntem ve Terminoloji Dersleri" yazımızı "eleştiri"ye tabi tutan bir yazıyla karşılaştık. Özgürlük Dünyası, ilkel bir mantıkla ve ideolojik sıçlık içinde, sayfalarca sosyal emperyalizm "teori"sinin doğruluğunu, "bilimselliğini" kanıtlamaya çalışırken, bizim ne kadar bilimsel olduğumuzu ortaya koymak istiyor.

Özgürlük Dünyası, Marksizm-Leninizm adına sayfalarca yazarken, demagogi ve tahriyatı elden bırakmıyor.

Özgürlük Dünyası, her zamanki bilgiç, hata ve zaafıların es geçme tavrını sürdürerek, bizim "Marksizmden etkilenerek revizyonizme tepki duymakla birlikte, revizyonist dünya görüşüyle uzlaşan olgucular" olduğumuzu söylüyor. 20 yıldır sosyalist dünyaya ilişkin görüşlerini açık ve net biçimde ortaya koyan, revizyonizmden kaynaklanan sorunların sosyalist ülkeleri hangi mecralara sürükleyebileceğini Marksist-Leninist çözümleme yöntemiyle göstererek sapkın akımlara karşı uzlaşmaz, tavizsiz bir ideolojik mücadele yürüten Marksist-Leninistlerin kafası kanışık ama stratejik hatından güncel taktik politikalarına kadar durmaksızın görüş değiştiren, özeleştirici kurumunu yaz boz tahtası gibi kullanan, dünyadaki ve ülkedeki gelişmeler karşısında önce Pekin, sonra da Tiran radyosuna "Acaba ne diyorlar?" diye kulağını dayama ihtiyacı duyan Özgürlük Dünyası oportünizminin işe kafası netli.. Özgürlük Dünyası böyle diyor.

Özgürlük Dünyası, sosyal emperyalizm "teorisi"nin '70'li yıllar boyunca halk saflarında nasıl karmaşa yarattığının, sınıflar mücadelesine nasıl zarar verdiğinin, provokasyonlara, sol içi çatışmalara nasıl zemin hazırladığının bilincine varmalıdır

ÖZGÜRLÜK DÜNYASI'NIN MÜCADELE "ELEŞTİRİSİ" VE İLKELLİK

artık. "Sosyal faşist" diyerek solun bir kesimini sizin gibi düşünenlerle birlikte düşman ilan ettiniz. Yarattığınız bu zeminde, onlarca ilerici, devrimci insanın kanı döktü. 1 Mayıs 1977 oligarşinin provokasyonuydu. Ama bu zemini yaratan, siz ve düşman ilan ettiklerinizdi. Bugün aynı zemini pratikte bulamıyorsunuz. Ne var ki, aynı tehlikeli mantığınız devam ediyor, en ufak bir olayda açığa çıkıyor. Ve tüm bu pratik tavrılar, oportünist karakterinizin yanı sıra, sosyal emperyalizm tepitiniz üzerinde şekilleniyor.

Özgürlük Dünyası diyor ki: "... (Mücadele -bn-) yöntem konusunda yanlış ya da doğru hiçbir şey söylemeden, özel mülkiyet olmadan kapitalizmin olamayacağı kanıtlamaya koyuluyor. Üstelik de bunu, Japonya'dan ABD'ye, Türkiye'den Güney Afrika'ya, kamu iktisadi teşekküllerinin varlığını (...) unutup, devlet mülkiyeti varsa sosyalizm vardır, özel mülkiyetsiz kapitalizm olmaz iddiasıyla yapmaya çalışıyor."

Özgürlük Dünyası'nın buradaki demagogik yaklaşımı o kadar açık ki, basit bir ekonomi politik bilgisine sahip olmak bile bu gerçeği görmeye yeter. Ancak amaç bağıcı dövmek olunca, sosyal emperyalizmin varlığını kanıtlamak için özel mülkiyetsiz kapitalizmi icat etmek istenir bile sayılmıyor. Tek başına özel mülkiyet kapitalizmin varlığı anlamına gelmez.

Ama özel mülkiyetin olmadığı bir kapitalizm de hiçbir yerde rastlayamazsınız. Kapitalist ülkelerde görülen KİT'lerin varlığını ise "Bakın, devlet mülkiyeti kapitalizmde de var." diyerek özel mülkiyetsiz kapitalizme "kanıt" olarak kullanmaya kalkışmak işe kapitalizmi tek tek olaylarla açıklamaya varan kaba ve yanlış bir bakış açıdır. Kapitalizm tek tek olgulardan hareketle değil, olguların bütün içindeki işlevlerinden hareketle ortaya konulabilir. Yani sorun sistemin işleyişindedir. Bu nedenle, KİT'ler tek başına işlevsellik kazanamazlar. Bu tür ekonomik birimler, özel mülkiyete dayalı, meta ekonomisini geliştirici tarzda işlevsel kılınmışlardır. Örneğin, Türkiye'de KİT'ler on yıllardır, sermaye birikimi yetersiz, güçsüz burjuvaziye alan açma, finans aktarma gibi bir görev üstlenmişlerdir. Tekelci devlet kapitalizmi ise, dev tekelin, şirketlerin devlet politikasına tümüyle egemen olarak, dünya çapında güç, etkinlik ve sömürlerini artırmalıdır. Yoksa özel mülkiyetin ortadan kalkarak devletleştirilmesi değil.

Özgürlük Dünyası oportünizmi, Mücadele'yi sosyal emperyalizm konusunda "tedirginlik" ve "telaş" duymakta niteliyor. "Sınıflar mücadelesinin yıllar önce çöpe atıldığı bu safsata yığını" dememize karşın, sosyalizmin dünya çapında karşı karşıya kaldığı sorunlar hakkında çokça yazıp çizmemiz "tedirginlik" ve "telaş"ın kanıtı

oluyor oportünizm için. Yıllar önce çöpe sepetine atılmış olan teoriler bugün yeniden ambalajlanmaya çalışılıyor. İkinci Enternasyonal reformizminden Troçkizm, Buharinciliğe kadar birçok sapkın akım ve görüşü de on yıllar önce sınıflar mücadelesinin mahkum etmesine rağmen, bugün yeniden alaylıp pullayarak Marksizm adına işçi sınıfının önüne sürmeye kalkışanlar nasıl çoksa ve biz bunlara karşı mücadele ediyorsak, aynı şey sosyal emperyalizm "teorisi" olarak ortaya çıkan sapkınlıklar için de geçerlidir. Marksist-Leninistler, ne olursa olsun sosyalizm dünyada çapında emperyalizm karşısında mevzilerini yitiriyor, kapitalist restorasyon hakim olgu haline geliyorsa, bundan kaygı duyarlar. Hele hele sosyal emperyalizm teorisyenleri "Biz dememiş miydik?" çöğlekleri arasında, hedef sapıtmanın da ötesinde, uluslararası emperyalizmin objektif olarak müttefiki haline geliyor, yedeğine düşüyorlarsa, ortada daha da vahim bir durum var demektir. Görevimiz, sizin gibi uyararak, yanlışlarınızı sergileyerek "önderlik etme" gibi bir iddianızın olduğu yığınlara gerçekleri kavrayabilmektir.

Sorunu "Biz, sosyalizm, Sovyetler Birliği ve diğerlerinde '60'lı yıllarda bitmişti dedik. Mücadele ise 20 yıl sonra durumu fark edip yanımıza geliyor." gibi bir basitlikte ele almanız doğrusu tam bir şark kumazlığı. Daha önce de söyledik; sizinle hiçbir zaman aynı şeyleri söylemiyoruz ve bu konuda aynı tarafta değiliz. Siz önce "Eskiden özel mülkiyeti olmayan burjuvazi tekelci burjuvaların kapitalizmiydi, şimdi ise klasik kapitalizm oldu." gibi, yamalı teoriye kurban eden komikliklerinizi bir tarafa bırakın da, ondan sonra ne kadar "öngörü" davrandığınızın yaşamın kendisi cevap versin. Evet, biz görüşlerimizi somut koşulların somut tahlili üzerine oturtuyor ve olgular çok yönlü, kar-

Emeğin Bayrağı Yoksa Kimse Yok!.. Her Şey Kendiliğinden ve Başbozuktur

Temmuz memur eylemliliğini kendiliğinden ve dağınık olarak niteleyenler kervanına Demokrat, İşçilerin Sesi, Özgürlük Dünyası'ndan sonra Emeğin Bayrağı da katıldı.

Oportünizmin bildiğimiz ve pratikte karşılaştığımız tavrı hep budur: Her eylemliliği, olayı kendi ekseninde değerlendirmek. Ortada bir kitlesel eylemlilik varsa ve oportünizm o eylemliliğin çok uzağında, tribüneyse, damgayı hemen basıyor: Eylemlilik dağınık ve kendiliğindendir.

Emeğin Bayrağı, Temmuz memur eylemliliğinin, burjuva basında da manşetlerden verilen öne çıkmış yanlarının hakkını teslim ediyor ve bu eylemleri anlatırken genel olarak objektif davranıyor... "Belediye memurlarının Anakent Belediyesi önündeki eylemi ve Çağaloğlu eylemi 'çevik kuvvet' çemberi ve engelleme çabalarına rağmen gerçekleşti. Yaklaşık 5 bin memurun katıldığı..."

"Üçüncü haftasında, eylemler daha geniş katılımlı yasadışı gösteri biçimlerini aldı. Sarıcahan'de iki, Sultanahmet'te bir kez, İstanbul'un hemen tüm kamu çalışanı emekçi memurları toplandı." diye yazıyor. (Emeğin Bayrağı, sayı 28, syf.4-5) Evet, yukarıda da belirttiğimiz gibi, buraya kadar, haber alamadıklarından olacak, dört gün üst üste iki saatten yarım güne kadar belediyelerde ve hastanelerde iş bırakma eylemini eksik bırakmış olmakla birlikte, Temmuz memur eylemliliğini objektif değerlendiriyor. Emeğin Bayrağı'nın subjektivizmi burada başlıyor ve bu noktada burjuva basın kadar bile objektif davranmıyor.

Bu eylemliliklerin kim tarafından, nasıl gerçekleştirildiğinden, pankartlardaki sloganların altında hangi demeklerin imzası olduğundan, yüzlerce dövizin nerede, nasıl hazırlandığından ve binlerce insanın Çağaloğlu'na kadar kim tarafından, nasıl

getirildiğinden, çevik kuvvet çemberi içinde ve engelleme çabalarına rağmen yürütüldüğünden, bu yürüyüşün en önünde hangi dernek mensuplarının bulunduğu, Anakent Belediyesi önünde binlerce insanın nasıl toplanıp, yine çevik kuvvet barikatlarını yara yara nasıl ve hangi demeklerin üyelerinin öncülüğünde İSKİ'ye kadar yürütüldüğünden, Haklı-yız Kazanacağız pankartlarından, dövizlerinden, sloganlarından hiç mi hiç söz etmiyor.

Burjuva basın, en sağındakinden en solundakine kadar, bu eylemliliklere hangi demeklerin üyelerinin öncülük ettiğini yazdı. Bu demeklerin başkanlarının, genel sekreterlerinin eylemliliklerle ilgili açıklamalarını, demeklerin gün gün eylem programlarını verdi. Sizin objektif olduğunuz yere kadar yazdıklarınız ve eksiklerinizi bizim tamamladığımız eylemler BEM-DER'li Memurların ve THD'li Hemşirelerin eylem programı içinde yer alan eylemlerdir. Özellikle BEM-DER'li Memurlar hangi gün, hangi eylemin yapılacağını bir hafta önceden, yer ve saatiyle, basın bildirileriyle açıkladılar. Bu eylemler, 19 Haziran'da Bakırköy Akıl Hastanesi'nde THD'li Hemşirelerin yemek boykotu ve 20 Haziran'da, Taksim Postanesi'nden BEM-DER'li Memurların Maliye Bakanlığı'na çektiği toplu telgraf eylemleriyle başladı. 17-18-19-20 Temmuz'da belediye ve hastanelerdeki iş bırakma eylemliliklerinden sonra bitirildi ve bundan sonra memurların herhangi bir eylemliliği gündeme gelmedi.

Kısacası, eylemlilikler devrimci irade ve devrimci politikaya bağlı olarak merkezi başlatıldı ve yine aynı biçimde merkezi olarak bitirildi. Elde belgeler, bildirilerle, basın açıklamalarıyla ortaya konmasa, gün gün, saat saat, BEM-DER'li Memurlar ve THD'li Hemşirelerin eylem takvimi olmasa ve yine bunlar burjuva basınında

Memurlar telgraf yagdırdı

● İkinci yıl yıl zamlarının belirlenmesinin arifesinde Maliye Bakanlığı'na telgraf yagdırdı. "Sadece değil, insanca yaşamak için emeğimizin karşılığını istiyoruz" dediler.

HAZİRAN GÜNÜ İstanbul'da, memurların yıl zamlarının belirlenmesinin arifesinde Maliye Bakanlığı'na telgraf yagdırdı. "Sadece değil, insanca yaşamak için emeğimizin karşılığını istiyoruz" dediler. "Sadece değil, insanca yaşamak için emeğimizin karşılığını istiyoruz" dediler. "Sadece değil, insanca yaşamak için emeğimizin karşılığını istiyoruz" dediler.

"Memurlar dağdı" Taksim Postanesi'ndeki telgraf protestosundan sonra, Taksim Belediyesi Gazinosu'nda memurların dağdığı bir basın toplantısı düzenleyen Belediye Memurları Sosyal Yürüşüne ve Dayanışma Derneği (BEM-DER) Başkanı Nezi Dursun memurların emeklerini değerlendiren bir yazı yayınladı.

yayınlanmamış olsa, Emeğin Bayrağı bu anlattıklarını reddetmeye kalkabilir. Ama belgeler ve arşivler inkar etmeye gelmiyor. Emeğin Bayrağı'nın verdiği eylemlilikler içerisindeki Sultanahmet eylemi İstanbul Kamu Çalışanları Platformu tarafından gerçekleştirildi. Diğer eylemler ne ölçüde örgütlüyse, militanca ve sızın de yazdığınız gibi çevik kuvvet çemberine rağmen gerçekleştirilirse, baştan disiplinli bir şekilde başlayıp disiplinli bir şekilde bitirildiyse, Sultanahmet eylemi de o ölçüde dağınık, örgütsüz, başbozuktur ve fiyaskoyla sonuçlandı. Polis bu havayı sezinlediği ve karşısında bir direnme olmayacağını gördüğü noktada saldırdı ve kitleyi kolayca dağıttı. Evet, sizin de eksikleriyle birlikte yazdığınız gibi, Temmuz eylemliliğinin genel tablosu budur.

Emeğin Bayrağı'nın subjektivizmi öyle sırtıyor ki, kendilerinin de farkına varması şaşırtıcı bir şeydir. Eylemlilikleri anlatırken, binlerce insanın çeşitli yerlerde bir araya gelip yasadışı eylemler gerçekleştirdiğini, çevik kuvvet çemberini yardırdığını söylüyor ve bütün bu söylediklerini, bu eylemler kendiliğindenci ve dağınıktı diyecek bir kalemde silip atıyor. Eliyle yapmaya çalıştığını ayaklarıyla yıkıyor. Doğrusu böyle açıklayabilmek büyük maharet...

MEMUR ARKADAŞI

Devlet bizleri açlığa, yokuşa mahkum etmek istiyor!

Devlet bizleri emekçiliğe itmek ve sadaka bekler duruma getirmek istiyor!

Devlet örgütlü olarak mücadele etmeyelim, haklarımızı almalıyız istiyor!

HAYIR biz artık kendi haklarımızı kendimiz almak istiyoruz...

Artık bize verilecek yetenmek istemiyoruz dedik ve Emeğimizin karşılığını almak için "ÖRGÜTLENELİM, MÜCADELE EDELİM, DİRENELİM" sloganlarımızı yükselttik.

Örgütlü gücümüzle mücadele etmeye başladık...

Beyoğlu'nda, Kadıköy'de yemek boykotları yapan bizlerdik...

İSKİ'de Anakent'de halaylarla yollara tağan bizlerdik...

İşçi memur elele genel greve diyen bizlerdik...

Sendika hakkımızı söke söke alırsak diyen bizlerdik...

Kartal'da, Fındıklı'da, Maltepe'de sokaklara tağan, yürüyen bizlerdik...

AMA haklarımızı almak için bunlar yeterli değil!

SENDİKA HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALIRIZ sloganlarımızı daha güçlü HAYKIRMALIYIZ!

İŞÇİ-MEMUR ELELE GENEL GREVE sloganlarıyla işi yavaşlatmalıyız, işi durdurmalıyız!

MEMUR ARKADAŞ mücadelemizi yükseltelim!

Bize verilecek sızın protesto edelim!

Sendikal mücadelemizi yükseltelim!

16 TEMMUZ PAZARTESİ SAAT 12.00-13.00 arası Anakent'te basın toplantısı,

17 TEMMUZ SALI SAAT 10.30'da işe geç başlayalım,

20 TEMMUZ CUMA GÜNÜNE KADAR İŞYERLERİNDE PASİF DİRENİŞLERDE BULUN!

MEMUR ARKADAŞ, direnişe katılalım, memur arkadaşlarımızı katalım.

ÖRGÜTLENELİM, MÜCADELE EDELİM, DİRENELİM.

BEM-DER'LI MEMURLAR

Ve sonuçta, kendi olmadığı her eyleme burun kıvrıyor, reddediyor. Bu eylemler üzerine bilgiche ahkam kesiyor, teoriler üretiyor. Objektif gerçekleri, belgeleri silip atmaya ne Demokrat'ın, İşçilerin Sesi'nin, ne de Özgürlük Dünyası'nın bütün o çok bilimsel(!) teori ve tespitleri yetti. Emeğin Bayrağı'nın buna destek veren bu bilimsel(!) tespitleri de yetmeyecektir. Objektif gerçekler yerine subjektivizmi koymaya kalkmakla devrimci mücadeleye katkıda bulunamazsınız. ★

maşık ilişkileri, iç bağlantıları içinde değerlendirip çözümleyerek bütünlüklü değerlendirmelere ulaşırız. Sosyalist ülke iktidarlarını revizyonist olarak niteler ve bu durumun hangi olası sonuçlara yol açabileceğini 20 yıldır tekrar tekrar vurgularken de böyle davrandık. Bugün ortaya çıkan yeni olgularla birlikte, sosyalizm revizyonizmin kefareti kapitalist restorasyon olarak öderken de aynı davranıyoruz. Hiçbir zaman indirgemeci, toptancı bir anlayışla, ak ya da kara demedik. Sosyalizmin kazanılmış mevzilerinin, 70 yıllık birikiminin bir çırpıda kenara atılacağı, sosyalizmin bir statü değil, dinamik, koşulları içinde zikzaklı ve sancılı bir süreç olduğunu ısrarla vurguladık. Sosyalizmden geri dönüşlere zaman biçme Marksist-Leninistlerin değil, oportünizmin işi oldu.

Özgürlük Dünyası, bizim Emeğin Bay-

rağı ve Yeni Demokrasi ile birlikte kendilerini ele almamızdan nedense çok alınmış ki, "Mücadele, elmalarla armutları topluyor." deyip uzun uzun, bir öğretmen edasıyla matematik dersi veriyor. Ortada iki ya da daha fazla çeşit meyve yok ki bunları toplayalım. Sizler aynı ağacın meyvelerinin arkadaşları. Yok hayır, biz farklıyız diyorsanız, bu farkınızı ortaya koyun. Emeğin Bayrağı da Tiran savunuculuğu konusunda sizinle yarış içinde. Doğrusu şablonculuk ve dogmatizm konusunda sizden hiç de aşağı kalır yanı yok. Yeni Demokrasi'ye gelince; siz sosyal emperyalizm "teorisi"ni AEP (Arnavutluk Emek Partisi)'ten mi, yoksa ÇKP (Çin Komünist Partisi)'den mi öğrendiniz? Ya da şöyle soralım: AEP kimden öğrendi? Ve Yeni Demokrasi için "Onlar Maocu, biz karşıyız." diyecekse, deriz ki, 1977'lere kadar Mao'yu tanrı ilan edip kiblezi Pe-

kin'e çevirdiğinizi ne çabuk unuttunuz? "Üç Dünya Teorisi" karşısında ise önce bocalayıp, Enver Hoca can simidi olunca ya kadar tavırsız kaldığınızı, kiblezi Tiran'a dönerek Mao'ya küfredmeye başladığınızı da mı unuttunuz? Siz ne dersiniz deyin, hatta "Sosyal emperyalizm teorisinin bilimsel olmayışı da var ama bizim bilimsel." türü sözler edin, bu "teori"nin ÇKP'ye ait olduğu, Yeni Demokrasi, Emeğin Bayrağı ve diğer benzer çevrelerle aynı meyveler olduğunuz gerçeğini değiştiremezsiniz. Şunu da söyleyelim ki, AEP yürüncesinde ÇKP ve Mao'ya saldırırken, çok daha geriye düşüp, Marksizm adına diyalektik ve tarihsel materyalizmin adeta ırzına geçtiniz. Parti Bayrağı'nın Mao "eleştirileri" ve AEP'in "ÇKP bizi kandırdı." deyişleri, Mehmet Şehu'nun üç dört ülkenin ajanı olması gibi tarihe geçti.

Sonuç olarak, Özgürlük Dünyası'nın Marksist yöntem ve bilimsellik konusunda öğrenmesi gereken çok şeyden öte, subjektivizminden ve demagojik söyleminden sıyrılabilmesi için kat etmesi gereken çok yolu var: Hele yöntem konusunda onca yazılardan sonra, "Mücadele laf üretiyor, yöntem konusunda hiçbir şey yazmamış." diyen Özgürlük Dünyası ya yazımızı okumamış ya da ne dediğini bilmiyor demek sanırsanız hakkımız. Yıllardır ne Marksist-Leninistler, ne de Çözüm ve Mücadele laf üretti. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına uygun olarak yazdı, somut koşulların somut tahlii üzerinde politikasını üretirken pratiğe ışık tutmaya çalıştı. Üçüncü yılına merhaba derken en çok satan siyasi dergi olduğunu sağa sola bakmadan ilan eden Özgürlük Dünyası'nın alışkanlık haline getirdiği yalan ve demagojilerine alıştık diyerek geçelim. ★

Trajedinin Sosyal Demokratçısı ve SHP'nin Tükeniş İlanı

Bugüne kadar "umutsuzlar"ı oynayan SHP, sonunda İnönü-Baykal kapaşmasıyla tükenişini ilan etmek üzere Burjuva muhalefet olmayı bile beceremeyen SHP, içindeki son gelişmelerle birlikte iyice açmaza girmiş bulunuyor. Böylelikle sosyal demokrasi, ülkemiz koşullarında iflas ettiğini kendi ağzıyla ilan ediyor.

Tükenişin nedenleri nerede aranmalıdır?

Soruya salt SHP yönetiminin "umut" olma niyetsizliği ya da beceriksizliği noktasında bir cevap ararsak yanılgıya düşeriz. SHP'nin trajik durumunun nedenleri ne salt İnönü'nün beceriksizliğinde, ne de Baykal hizbinin ayak oyunlarıyla İnönü'yü devirme girişimindedir. Politika da kişilerin, hele hele karizmatik kişilikleriyle liderlerin önemi mutlaka büyüktür. Örneğin, 1973 sonrası CHP'yi halk kitleleri nezdinde "umut" haline getirmede Ecevit'in ustalığı reddedilemez. Ama sorun burada bitmediği gibi, burada da başlamamaktadır. Bu nedenle, politikanın yürüttüğü maddi zemin, özellikle de düzen politikacıları, düzen partileri açısından esas hareket noktasını oluşturmaktadır. SHP'nin ve İnönü'nün hiçbir zaman "umut" olamaması ile, Ecevit'in "sahte umutlar" oyununun başaktörü olabilmesinin ana nedeni 12 Mart ve 12 Eylül süreçleriyle sonraki evrenin politik koşullarının farklılığıdır.

CHP ve Ecevit, sosyal demokrasi, burjuva reformist politikalarının tükeniş trajedisini 1978'den itibaren yaşarken, SHP bu trajediyi, SODEP olarak '83'teki başlangıç noktasından itibaren yaşamaya başlamıştır. Oligarşi, 12 Mart sürecinde silahlı sola yönelik darbelerinde başarılı olmasına karşın, silahlı devrimci hareketin, yönetimin açık faşist yüzünü kısa sürede açığa çıkarması sonucu güçlü bir sol potansiyelin doğuşunu da beraberinde getirmesiyle birlikte, demoralize olmuş biçimde geri çekilirken, diğer hiçbir açıdan başarılı olamamıştı. İşte bu noktada, sol potansiyeli yine oligarşinin potasına toplayabilecek ve düzen sınırlarına hapsedecek bir parti olarak CHP burjuvazi için aranan kan oldu. Ecevit'in şansı buradaydı. Halkın özlemlerinin, taleplerinin sömürülmesiyle oligarşinin icazetinin çakıştığı noktada, CHP "umut" olarak iktidara geldi. Tükeniş ise, yeni-sömürge Türkiye'de sınıflar mücadelesinin keşkin çizgileriyle şekillenen pratiğinin kaçınılmaz sonucuydu. Artan faşist terör ve güçlenen devrimci mücadele ortamında, halkın çıkarlarıyla oligarşinin çıkarlarını uzlaştırma hayalciliği sosyal demokrasi'nin o günkü tükenişinde sonun başlangıcını oluşturdu.

SHP ise, 12 Eylül'ün sivilleşme manevraları arasında, sosyal demokratiğin yeni bir orijinalitesi olarak siyaset arenasına çıktı. Yığınların depolitize edilip bir bütün olarak solun ehilleştirildiği koşullarda ortaya çıkan sosyal demokrat etiketli SHP, geçmiş CHP'ye göre iyice sağa çekilmiş bir düzen unsuru olarak ifadesini buldu. SHP'nin açmazı, işte tam da bu noktada, yani oligarşinin burjuva reformist tercihi-

re kendisini kapattığı, halk kitlelerinin depolitize edildiği ve depolitizasyonun açık faşist kurumlaşmasıyla birlikte terör-pasifikasyon temeli üzerinde güçlendirilmesinin amaçlandığı bir süreçte, parçalanmış sosyal demokratiğin büyükçe bir parçasını içererek doğmuş olmasında başlamıştır. Oligarşi, o günkü şartlarda alternatif aramamaktadır. İleride ANAP'ın tükendiği noktada elde tutulacak alternatif ise, istenilen temel ekonomik-siyasal programdan sapmayacak bir parti olmalıdır. İnönü ise, 12 Eylül'ün temel felsefesine ters düşmeyecek, oligarşinin temel ekonomik-siyasal programında değişikliğe gitmeyecek burjuva reformist SHP için ideal bir lider oldu.

Fakat Türkiye gibi ülkelerde, sınıf mücadelesinin sert çizgileri vardır. Oligarşi, 12 Eylül'le sağladığı başarılarına karşın, istediği ortamı kalıcılaştırmayı başaramamış, öncelikle ulusal hareketin hızlı gelişimi, yaygınlaşması ve giderek güçleneni

devrimci muhalefet depolitizasyon politikasını parçalarken, ANAP da hızlı bir tükeniş sürecine girmiştir. Çeşitli kereler önemle vurguladığımız gibi, düzen partileri hızlı bir çürümeye içindedir. ANAP yapay solunumla yaşatılmaya çalışılırken, DYP ve SHP ise hiçbir zaman alternatif olma konumunda değillerdir. Bu durum, partilerden öte, oligarşinin çıkmazıdır. SHP halkın "umudu" olamadığı gibi, oligarşi açısından da bel bağlanırlı bir konumda değildir. Onun içindir ki, Özal iktidarı, her şeye rağmen, oligarşi açısından ehvenişer olarak tercih edilmektedir. İşbirlikçi Özal iktidarının savaş kıskırtıcılığı ve ucuz başarı için ABD'nin emperyalist politikasına tereddütsüz angaje olmasının ardında da bu vardır. Emperyalist savaşta ABD'nin gölgesinde kazanılacak bir başarı ANAP ve Özal'ın rüyalarını süslemektedir.

Ortaya çıkışından bu yana "itidalli" muhalefet olarak devlet politikalarına destek veren SHP'nin "umut" olabilmesinin hiçbir şartı yoktur. Bunun yanında, Kürt sorununda "silaha karşı silah" diyen, faşist devlet terörüne arka çıkan, "Terör Zirvesi"nde Özal iktidarıyla uzlaşan, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist amaçlı savaş politikasına "Dünya ordusu kurulsun." zırvasıyla katkıda bulunan ve ekonomik-siyasal programsızlığıyla halka hiçbir şey vaat etmeyen SHP'nin çürüyerek tükenişinde şaşkıncı hiçbir yan da yoktur.

Devrimciler açısından ise, önümüzdeki süreçte İnönü'nün Baykal'ı ya da Bay-

kal'ın İnönü'yü tasfiye etmesinin hiçbir önemi yok. Ya da SHP'den kendisi için de bir hayır çıkmayacağını anlayan burjuvazinin Ecevit'in sırtını okşamaya başlaması ve olası bir durum olarak, Ecevit'in yıldızının tekrar parlayabileceği de bizler açısından bir önem taşımıyor. Sorunumuz, oligarşinin bugün için alternatifsizliği noktasında, mücadeleyi daha da yükselterek halkın umudu olabilmeyi devrimciler olarak başarabilmektir.

SHP nezdinde hurjuva reformizminin trajedisi, bizim açımızdan bu anlamda önem taşıyor. Ne SHP'nin, ne de bir başka düzen partisinin emekçi halkımıza verebileceği bir şey yok. Düzendən yana tükenen umutların devrimden yana yeşermesi için her şey bizim elimizde. Tükenen Özal iktidarının savaş politikasıyla güçlenme hayallerini yıkacak olan da yine bizleriz.

Vurgulamakta yarar var. Tükenen, krize giren sadece SHP veya diğer düzen partileri değil. Tükenen, çürüyen, kriz içinde olan, tüm kurumlarıyla düzenin kendisidir. İktidar partisi, krizini çoktan açığa vurmuştur. Bunlar düzenin işleyişinin doğurduğu ekonomik krizin politikada ifadesini bulmasından başka bir şey değildir. A.na oligarşi kendisine yeni alternatifler yaratacağı, yaratmak için her yola başvuracaktır. Çürüyen düzen içinde filizlenen, gelişip serpilecek olan halkın örgütlü gücüyle bütünleşen devrimci mücadelemiz olacaktır. ★

HALKLARIN SAVAŞA SÜRÜKLENMESİNİN ALTINDAN SİLAH SANAYİİ ÇIKIYOR

Körfezde emperyalizm ve yandaş iktidarlar tarafından iki aydır canlılığı korunarak tımandırılan "savaş hali gerginliğinin" ekonomik-siyasi bedelleri, her geçen gün gittikçe kabaran bir fatura olarak karşımıza çıkıyor... Ekonominin halka bindirdiği yükün ne zaman, nerede ve ne oranda yansıyacağını kimse tahmin edemez hale geldi. Körfez gerginliğinin maliyeti daha şimdiden milyarlarca dolar olarak hesap ediliyor... Bir ABD askerinin "körfez maliyeti" milyon dolarla ifade ediliyor. Bu astronomik maliyetler, genel olarak ezilen halklardan döndürülmeye çalışılıyor. Emperyalist tekeller dünya halklarına, işbirlikçi iktidarlar ise kendi halklarına karşı acımasız bir sömürü uyguluyorlar. Tekeller, genelde kapitalizmin içinde bulunduğu kriz ve durgunluk ortamını silah fabrikalarına tam yol vererek aşmaya çalışıyorlar. Yıllardır emperyalizm tarafından körüklenen soğuk savaş ve bölgesel savaş politikaları karşısında gelişen sınıfsal-ulusal dinamikler, bu politikaların istendiği gibi hayata geçmesinin önüne engel olunca, Ortadoğu'daki gelişmeleri öne çıkan nimet olarak görmeye başladılar. Savaş gerginliğinin sürdürülmesi silah fabrikalarının işine yaradı. Gaz maskesi "üretkenlerden" ağır silah üretenlere kadar, savaş sanayii en sevinçli ve kârlı günlerini yaşadı. Ülke bütçelerinden "savunma giderlerine" ayrılan payla, neredeyse bütçelerin tamamına hükmeder hale geldi.

Holdingle bu sanayie yönelirken, savaş gerginliğinin sürmesi için siyasi düzlemde ellerinden geleni yapıyor ve altın yumurtlayan tavuktan en fazla altını almanın hesaplarını yapıyorlar. Emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerin işbirlikçi iktidarları da, emperyalist savaş desteklemelerinin karşılığında alacakları üç beş doları nasıl paylaşacaklarının telaşına düşüyorlar. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin ellerinin halkların cebinde olduğu bir ortamda, herkes krizden "nasıl daha fazla kaparım"ın hesabını yapıyor. Sadece Suudi Arabistan'a satılacak silahların toplam bedeli bile daha şimdiden 53.5 trilyonu buldu. Amerikan ekonomisinin salt bu satıştan kazanacağı dolaylı ve dolaysız (vergi, doğrudan ödeme vb.) rakam 58.6 milyar dolar olacak... Tabii bu rakamlar sadece bugünün verileri. Ortadoğu'da olası bir emperyalist savaşta cepheye sürülen, ölen, yaralanan, kan döken her insan, yani emperyalizmin çıkarları için savaşacak her insan bu kârlara yeni milyar dolarlar ekleyecek. Halklar ölecek, emperya-

lizm ve işbirlikçileri kazanacak!.. O yüzden de, silah üretiminin patronları derhal bir savaş istiyorlar. O da olmayınca, savaşın elinin her zaman kulağında kalmasını istiyorlar. Kapitalizmden kaynaklanan ekonomik krizin panzehiri olan "savaş ekonomisi", kapitalist üretimin durgunluğuna, ekonomik açmazlarına çare olarak görülüyor.

Ülkemiz açısından da durum farklı değil. Her geçen gün derinleşip içinden çıkılmaz hale gelen ekonomik kriz, savaş yanlısı politikalarla, gelişen toplumsal muhalefet savaş hali uygulamalarıyla susturularak hizaya getirilmeye çalışılıyor. Ortadoğu petrol kuyuları için dökeceğimiz kan bedeli alacağımız "krediler", egemen güçlerin pay kapma mücadelesinin zemini oluyor. Merkez Bankası'na "aktığı" kamuoyuna yansıyan 3 milyar doların kimler tarafından paylaşılacağına kavgası, olası bir savaşta ne cepheye sürülecek olan halkımızı, ne de körfez krizinin getireceği ekonomik yükü düşündürüyor.

"Savaş yanlılarının bütün gözleri, gelen ve gelmesi beklenen dolarlara dikildi..." Bugüne kadar, turizm sektöründen ulaşım giderlerine kadar krizin ülkemize çıkarılan faturası 6 milyar dolar sınırına geldi. Bütçede savunmaya ayrılan pay % 60'ları aştı. Bunun halkımıza nasıl yansıdığını son yapılan zamlarla hep birlikte görüyoruz. Kriz öncesiyle kıyaslandığında bile, cebimizden çıkan günlük para miktarı ortalama % 60 arttı. Savaş için yoksul halklardan sadece kan ve can istenmiyor. Cephe gerisinde kalanlardan da son kurşunları dahi isteniyor.

Silah sanayinin kârları, satılan silahlardan geliyor. İşbirlikçi iktidarlar daha çok silahlanmak için "savunma fonunu artırma" adı altında ülke halklarını daha çok sömürüyorlar. Böylece, toplanan para, emperyalist ülkelerle yandaş iktidarlar tarafından "kardeş payı" olmasa da bölüşülüyor. Holdingler, tekeller durmaksızın silah üretirken, dolar sirkülasyonunun bir ucuna yapışmış bırakmıyorlar. Emperyalizm memnun, işbirlikçilerinin, tekellerin yüzü gülüyor, savaş iyidir diyorlar. Ezilen, sömürülen halklar ise savaşın tüm yükünü omuzluyor.

Dünya halklarını tehdit eden emperyalist savaş tehlikesinden kurtarılan olanlar, Ortadoğu'daki senaryolarını sahnelemek istiyorlar. İlericiler, demokratlar, yurtseverler, ezilen halklar! Bu oyunun aktörleri olmayalım!.. Emperyalist savaşa karşı çıkalım! Emperyalist savaşlara karşı örgütlenecek mücadele edelim! ★

Şimdilerde DSP Genel Başkanı olan B.Ecevit "12 Eylül'ü yargılamayalım." diyor...

Hitler faşizminin mizahın gelişimi üzerindeki "olumlu" etkisi nasıl ki trajikomik bir tablo ortaya çıkardıysa, ülkemizdeki açık baskı dönemleri de benzer sonuçlar yarattı. Ülkemizde böylesi dönemlerdeki baskı ve zor politikasıyla karşı karşıya kalanlar, neredeyse bu dönemleri savunacak bir noktaya geliyorlar. Aydınlar, politikacılar, ülkemiz koşullarında bu anlayış ve tavrın gedikliği arasında... Tabii tüm bunlar, çoğu kez "sol" makyajla yapılıyor... Solculuk, sosyal demokratlık ve açık faşizm koşulları savunusu ülkemizde bir arada görülebiliyor. Katliamlar, baskılar, işkence ve terörün üzerine bir çırpıda sünger çekme "halk için" hararetle savunulabiliyor.

Ecevit'in, 14.9.1990 tarihli gazetelerdeki demeci de işte böyle bir özellik taşıyor. Ecevit'e göre "12 Eylül uygulamalarından sorumlu olanlar yargılanmamalıdır." Yargılanmalarını istemek lüzumsuzluğun bir diğer adıdır. "Bu kadar sorun arasında geçmişteki kaşımamın" ne alemi var diyor Ecevit...

Daha doğmaya bile fırsat bulamadan ana karnındaki bebeğin elektrik akımları arasında yitip giden yaşamı, askıların, falakaların izini hala taşımaya devam eden yüz binlerce insan, sokak ortalarında infazı gerçekleştirilen onlarca ileri, devrimci, demokrat ve yurtsever, dolup taşan "dört duvarlar"... Sıkıyönemler, olağanüstü haller, sokağa çıkma yasakları, binlerce memurun sakıncalı ilan edilerek, 1402'ye kurban edilip işinden atılarak açlığa mahkum edilmesi, açık baskı-terörün anayasada, yasalarda kurumlaştırılması... Ve bunların sadık uygulayıcılarıyla, ardındakiler...

İşte 12 Eylül'ün en dar sınırlı panoraması...

Şimdi Ecevit tüm bu defterleri kapatalım diyor... İşkenceciler, milyonlarca insanın geleceğini emperyalizme ipotek edenler, halkın üzerine ölüm kusanlar, aramızda ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşınlar diyor... Çocuklarımızı, eşlerimizi katledenler, işkence yapanlar, işkenceli polis sorgularına dayanarak hiç düşünmeksizin kalemlerini kırverenler "rutin işlerine" devam etsinler, ne çıkar bundan diyor...

"Bir sürü sorun varken..." dediğiniz sorunlar nelerdir?.. Bunların sorumluları kimlerdir?..

Bugün halkımız, ekmek alırken bile cebindeki parasını tekrar tekrar saymak zorunda kalıyor, aşağılanıyor, hiçbir baskıya ve uygulamaya sesini çıkarmaması isteniyor, 12 Eylül'ün acılarını hala yüreğinin derinliklerinde duyuyor ve emperyalizmin daha çok kazanması için haksız bir savaşın ortasına atılıyorsa, bunların sorumluları 12 Mart'lardır, 12 Eylül'lerdir... Bunlara sahiplenilen, savunan ve bu dönem uygulamalarını sürdüren siyasi iktidarlardır...

Evet, bugün ülke olarak içinde bulunduğumuz sorunlar bunlar ya da benzerleridir. Halkımız bu sorunlarla baş başa yaşamaya çalışıyor... Ve bu sorunların çözümünün, 12 Eylül'ün neden olduklarını kaşımamaktan değil, 12 Eylül'e ve sonuçlarına karşı mücadele etmekten geçtiğini biliyor... Kendisini bu sorunlarla karşı karşıya getirenlere karşı mücadele ediyor. "Geçmiş kaşımak" istiyor... Çünkü o, geçmişte, kendi kanını, acılarını, gözyaşını görüyor. Adaletsizliği ve sömürüyü görüyor...

Ecevit "Geçmiş kaşımayalım." diyor... O, halka ve acılarına aldırıyor...

ECEVİT 12 EYLÜL'Ü AKLAMAK İSTİYOR

Kaşınacak yaralarımızın olmamasını istiyorsak, geçmiş ısrarla kaşınmalı, değişmeli, sorumluları yargılanmalıdır...

Yapılanların yana kâr kalmasına izin verilirse, daha çok kâr etmek isteyenler, gün gelir sizin de kapınızı çalabilirler...

Ecevit "12 Eylül yargılanmamalı." derken, ülkemizi yeni 12 Eylül'lerin kucağına atıyor. Açık baskı dönemlerinin meşruiyetini sağlıyor. Halkımıza açılan savaşın onuncu yılında, savaş suçlularına af ilan

ediyor. Halk bunu asla unutmaz. Kendi acılarına aldırmanın o da aldırması... Ecevit bu haliyle, sırtını halka değil, holdinglere yaslamaya çalışıyor... Ve göz kırptığı hakim sınıflardan beklediği desteği görmeye başlıyor... Ecevit'in yıldızı parlıyor... Şimdi TÜSİAD da "Eski kızgınlıkla unutalım." diyerek, Ecevit'i yedeklemek istiyor... Ecevit unutmaya dünden razı görünüyör... 12 Eylül'ü unutmuyor, TÜSİAD'ın, kendi iktidarında, kendisine karşı

TÜSİAD

16

Eylül 1990 tarihli gazetelerde, TÜSİAD patronlarının savaşa övgü düzen sözleri yer aldı. TÜSİAD Başkanı Cem Boyner, Özal iktidarının savaş konusunda izlediği politikayı överken, "Türkiye Beyrut ve Kuveyt'in yerini alabilir." diyordu.

Emperyalistler ve yandaş iktidarlar körfez krizini alabilmiş gerginleştirip tirmandırırken, işadamları da bu politikaya "kâr cephesinden" tam destek veriyorlar, savaş sanayinden kopardıkları payın cazibeli düşünüyörlerdi. Kuveyt gibi olalım derken, belki de birkaç tane petrol kuyusu gelirinin hesaplarını yapıyorlardı. Onlar ne ülkemizin ulusal onuruyla, ne de olası bir savaşta halkımızın dökülecek kanıyla ilgileniyorlardı. Onları ilgilendiren, çıkmasını dört gözle bekledikleri, savaşın yaratacağı sanayinin elleri-ne geçireceği kâr...

Bütçenin % 60'ının savaş fonuna kaydırıldığı açıklamaları yapıyor. Savaş fonunun ne demek olduğunu biliyoruz. Savaş fonu demek savaş araç gereçlerine daha çok para ayrılması, bu paranın da holding kasalarına akması demektir. Daha çok para kaynağı ise ücretli kesimin ödediği vergilerdir.

TÜSİAD savaş istiyor. İktidar savaş istiyor. Musul, Kerkük düşü kuruluyor. Siyasi iktidar, halkımızın kanı pahasına emperyalistlerden alacağı kredileri beklerken, işadamları da, bu kredilerden ve savaş krizinden kendilerine düşecek olana el ovuşturuyorlar.

Bir taşla çok kuş vurmanın hesapları yapıyor. Savaş sanayinin yaratacağı pazardan pay kapılacak, yükselişi durarak bilmeyen fiyat artışlarından elde edilecek kârlar katlanacak ve emperyalist kredilerden çeşitli adlar altında paylar kapılacak. Böylece holding patronları krizden en kârı çıkacak listesinin başına kurulurken, emekçi halkımız yoksullaşacak, evlatlarını, eşlerini petrol kuyularının başına dikecek, küçük üretici de peş peşe gelecek iflasların eşliğinde olacak.

Boyner "Arap aleminin petrodollarına vatan olarak" ülkemizin seçilmesini bekliyor. Bunu da saklamıyor zaten. Petrodolar ülkesi olabilmenin halkımıza biçtiği faturanın bedeli ise onları zaten ilgilendirmiyor. "Yüksek çıkarlarımız" her şeyin üstünde geliyor. Tabii bundan da önce gelmesi gereken tek bir şey var: "Para" ve gelmesi beklenen krediler... İşadamlarımız "Her şey para için, savaş çıksın yeter!" diyorlar.

TÜSİAD, bu tatlı kârın önünde engel olarak gördüğü muhalefet partilerinin bile kulağını çekmeyi ihmal etmiyor. "...Türk ulusu, siyasetçilerinden kararsızlık değil, aksine, milli meselelere sahip çıkmasını bekliyor." derken, muhalefet partilerinin de savaş yanlısı politikalara tam destek vermesini, yani "hizaya gelmelerini" istiyor...

Ulusumuz kendi değerlerine ve çıkarlarına sahip çıkılmasını istiyor... Ulusal onurumuza sahip çıkılmasını, insanca yaşam koşullarının sağlanmasını istiyor. Emperyalizmin çıkarları için ölmeyi istemiyor. Çünkü onun ulusal çıkarları, emperyalizm için ölmeyi değil, emperyalizme karşı savaşmayı gerektiriyor. Onun çıkarları, petrodollarlar için verilen "daha azı senin, daha çoğu benim" kavgasında ölüme atılmamaktan geçiyor.

Halkımız savaş çığlıklarının kimlerden ve niçin yükseldiğini biliyor. Bu çığlıklar arasında holding patronlarını, emperyalizmi ve yandaşlarını görüyor. ★

S
A
V
A
Ş
L
A
K
A
Z
A
N
M
A
N
I
N

H
E
S
A
P
L
A
R
I
N
I
Y
A
P
I
Y
O
R

yaptıklarını, üstlenmeye çalıştığı sosyal demokratlık misyonunu bile unutmuyor ve işadamlarının da desteğini alıyor... Çünkü iktidarların, işadamlarının, büyük holdinglerin, tekellerin desteğinde yükseldiğini ve sürdürdüğünü biliyor... Ecevit bütün hünerini kullanarak, TÜSİAD'ların, TİSK'lerin, MESS'lerin sevimli çocuğu olmaya çalışıyor. Zemini halka değil, faşizmin kurumlarına, yasalarına, anayasasına dayanan partiler düzenle birlikte çürüyor, çöküyor.

Tekellerin halkın desteğini kazanamamış, halka umut olamamış, sermayesinden yiyen, çürüten bir partiye güven duymaları söz konusu olamaz. Zaten söz konusu da olmuyor. TÜSİAD, TİSK toplantılarında, SHP alternatifler gündeminde çok gerilere düştü. Tekeller SHP'yi pek önemsemiyorlar. İşte bu noktada Ecevit, tekellerin gözünü girmek için, TÜSİAD'ın istediği bir yasayı, Anayasa Mahkemesi'nin SHP'nin başvurusuyla bozmasına şiddetle karşı çıkıyor. SHP'yi devletçilikle, sermaye düşmanlığıyla suçluyor. Böyle yapınca da, tekellerin gözünü yeniden girmeye başlıyor. Oligarşi o kadar çıkmazda ve alternatifsiz ki, yıllar önce buruşturup çöpe attığı, iktidarını yıkmak için her yolu denediği ve sonuçta yitirdiği Ecevit'i yeniden gündemine almak zorunda kalıyor. Ecevit ve DSP tekellerin yeni partisi mi oluyor diye sorulabilir. Tekeller çıkmazdaysa, SHP ve DYP'den bir şey beklemiyor, krizin çözümü, devrimci mücadeleyi halk muhalefetini engellemesi, bastırması için umut olarak görmüyorlarsa, ne yapınlar, Ecevit kartını da el altında tutmaktan başka? Ne yapabilirler? Yapacakları hiçbir şey yok. Yıllar önce yerin dibine batırmak için yarıttıkları, komünist diyerek düşman ilan ettikleri '77'lerdeki umutlarının yıldızını ister istemez yeniden parlatmaya başlıyorlar.

Tekellerin bir sosyal demokrat alternatif yaratma diye bir sorunları var. Burada iki şey kesiyor. Ecevit, 12 Eylül yargılanmamalı, geçmişte bırakalım, geleceğe bakalım dediği noktada SHP'nin önüne geçiyor. SHP bu ölçüde cesaretli ve atak değil. O en azından tabanın sesine kulaklarını tamamen tıkamıyor, tıkayamıyor. Sözde de olsa, 12 Eylül'ü sorgulamak, 12 Eylül'e karşı çıkmak zorunda kalıyor. Ecevit, TÜSİAD ve tekeller çevresinde aktif hanesine bu tavrıyla da puanlar ekledi. ABD emperyalizmi ve IMF ile birlikte 12 Eylül'ün ardında olanların, 12 Eylül döneminde kârlarına kâr katanların, kârlarını 130-150 kere katlayanların, sendikasıız, grevsiz, direnişsiz huzura, güvene ve istikrara kavuşanların, anayasa ve yasalar üzerinde doğrudan söz sahibi olanların, bu dönem altın çağını yaşayanların, 12 Eylül yargılanmasın denildiğinde en çok rahatsız olanların başında gelecekleri açık değil mi? 12 Eylül yargılanmasını dediği noktada, Ecevit tekellere rahat bir soluk aldırıyor. Tekellerin Ecevit'e daha sempatik bakmaya başlamalarının biraz da Ecevit'in üst üste yaptığı bu ataklarda aramak gerekiyor. Ecevit "Devletçiliğe karşıyım." diyor, tekeller alkışlıyor. Ecevit "12 Eylül yargılanmasın." diyor, tekelleri rahatlatıyor. Ecevit tekellere dokunan vergi yasasına karşı çıkıyor, tekellerin sempatisini kazanıyor. Ama halkın gücünü unutmuyor...

Halkın gücünü unutanların sonu hep hüsrana olacaktır. 12 Eylül'ün acısını baskıları, terörü, işkencesiyle yaşayan, her geçen gün daha fazla yoksullaşan halkımız unutmadı. Yeniden oligarşinin taze kanı olmaya soyunan Ecevit'in de gücü 12 Eylül'ü aklamaya, unutturmaya yetmeyecek...★

Sosyalizmin olağanüstü fedakarlık ve büyük zaferlerle bugüne kadar elde ettiği mevzilerden dünya çapında kayıplar verdiği, sosyalist sisteme yönelik emperyalist tehlikenin her gün biraz daha arttığı günümüzde, siyasal kutbun emek tarafında yer alıp insanlığın bugüne kadarki değerler birikimini, nihai kurtuluş umudunu ve komünizm inancını temsil eden sosyalizm güçleri kadar, sermaye cephesinde bulunup kendisine ekonomik, siyasal ve sosyal planda nefes boruları açmak isteyen açgözlü emperyalist devletler ve işbirlikçileri de gözlerini tek tek sosyalist ülkelerden ayırmıyorlar.

Ve şüphesiz Sovyetler Birliği'nde son yıllarda büyük bir ivme kazanarak bugün aynı hızla devam eden olumsuz gelişmeler ile Doğu Avrupa'da birbiri ardına devam eden karşı-devrimlerden sonra, Küba, Kuzey Kore, Arnavutluk ve diğer sosyalist ülkeler, taktik planda da olsa dünya çapındaki psikolojik ve siyasal üstünlüğünü her gün artan bir şekilde pekiştirmek gayreti içinde bulunan emperyalistlerin daha fazla hedefi ve "ilgi odağı" haline geliyorlar.

Gelinen noktada, bugüne kadar onlarca defa zaferle taçlandırılan sosyalizm inancının daha kararlı savunulması, her zamankinden daha sıkı bir şekilde sosyalizme ve sosyalist değerlere sarılıp sahip çıkılması gerektiği ortadadır. Sosyalizm güçlerinin günümüzdeki başat görevlerinden biri, emperyalizmin saldırı ve yoğun propagandada faaliyetleri karşısında yılmadan, sosyalizmin ete kemiğe büründüğü bu mevzileri savunmak, destek vermektir.

Bugünkü gelişmelerin ışığında, tek tek sosyalist ülkelerin bu saldırılara karşı nasıl tavır aldıkları, izledikleri yol ve bu ülkelerde neler olup bittiğini takip etmek ve de gelişmeleri geçmişle birlikte yorumlayıp doğabilecek olumsuzluklara dikkat çekmek giderek artan bir zorunluluk haline geliyor. Sosyalist ülkelerin yaşadıkları ve içinde bulundukları tarihsel ve nesnel gerçeklik bunu gerekli kılıyor.

Sosyalizm dünyasında yaşanan bu gerçeklikler, özellikle Doğu Avrupa sosyalist ülkelerinde geri dönüşe yönelik bir dizi somut gelişmeyi beraberinde getirirken, Arnavutluk'un bu gelişmelerden etkilenmemesi, uzun süre eski halini sürdürmesi mümkün değildi. Nitekim Sovyetler Birliği'nden başlayıp, Doğu Avrupa ülkelerinde eksikliklerine rağmen ayakta duran sosyalist iktidarların bir bir yıkılmasına neden olan "reform rüzgarları", farklı boyutta da olsa, Arnavutluk'u da etki alanına alarak endişe verici bir sürecin yaşanmaya başlamasını gündeme getirdi.

Bugün Arnavutluk'ta sosyalizm adına kaygıyla izlemekten kendimizi alamadığımız bir dizi gelişme yaşanıyor.

Gorbaçov'la birlikte hızlanan ve dünyadaki sosyalist ülkeleri ve ilerici-devrimci hareketleri giderek daha fazla etkileyen, sözünü ettiğimiz olumsuzluklar karşısında, dün karşı-devrimci reform hareketlerinin Arnavutluk sosyalizmini hiçbir şekilde etkileyemeyeceğini söyleyip doğabilecek olumsuzluklar için gerçekleri yansıtmayan formüller öneren Arnavutluk Emek Partisi (AEP) yöneticileri ve onun çizgisindeki hareketler, bugün bu konuda yazıp söylediklerini unutmuş görünüyorlar.

Önce yetkililerin ağzından, ülkedeki bir dizi gerçek, disiplin ihlalleri, yüksek iş kaybı, sosyalist mülkiyete zarar verme, hammadde israf, yanlış istatistikler ve sonuç olarak toplumdaki yozlaşma eleştirel bir tarzda ifade edilmeye başlandı.

Ardından, Batılı emperyalistler ve dış kamuoyu nezdinde meşruiyet çabalarına girildi.

Temmuz ayında yaşanan elçiliklere saldırılar ve bunlara ülkeden çıkış güvencesi verilmesi, devlet işlerinde ve tarım kooperatiflerinin ürün fiyatlarının belirlenmesinde nispi özerklik ile kâr unsuruna daha faz' önem verilerek, son olarak Ağustos ayında yabancı sermayeye ülkede yatırım hakkı ve güvence tanınması ve benzeri gelişmeler... bu yılın başından itibaren, düne kadar "sosyalist dünyanın en içe kapanık toplumu" olarak bilinen Arnavutluk'ta yaşanan gelişmelerin en dikkat çekenleri oluyordu.

Amacımız, dünden bugüne Arnavutluk'ta devrim ve sosyalizmin gelişimini ortaya koyarak, geçmişte ve bugün yaşanan olumlu-olumsuz gelişmelerin ve buna kaynaklık eden siyasal çizginin açılımını yapmak, muhtemel olumsuzluklara dikkat çekmektir.

Bu nedenle, Arnavutluk devriminin ve devrim sürecinin tarihsel olarak tanıtımı yanında, esas olarak sorunun siyasal boyutları üzerinde durmayı gerekli görüyoruz.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin yakın zamana kadar gözlerini, başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm dünyaya kapayarak uluslararası planda yalnızlığı seçmesi, içte, toplumsal planda sosyalist bir ülkenin gerçekleştirmesi gereken siyasal, ekonomik ve sosyal atılımın oldukça gerisinde kalması, bugün ise emperyalizm tarafından körüklenen "reform rüzgarları" karşısında kendine güvensiz bir şekilde meşruiyet arayışlarına, sağ politikalara savrulması ve ortaya çıkan yeni gelişmeler ancak yaşanan devrim sürecinin tarihsel gelişimiyle birlikte daha iyi anlaşılabilir.

ANTI-FAŞİST ULUSAL DEVRİMDEN SOSYALİZME

Arnavutluk'ta sosyalist hareketin başlangıcı, İtalyan faşistlerinin ülkeye 7 Nisan 1939 tarihinde saldırmasının çok öncesine dayanmaktaydı. Ne var ki, daha önce Arnavutluk'ta toprak ağaları, büyük ticaret burjuvazisi, zengin köylülük ve yaylalardaki aşiret reislerine dayanan gerici Zogu rejimine karşı kitlelerde meydana gelen uyanışın ürünü olarak, örgütlenilmiş ve Korça'da, İşkodra'da vb. yerlerde çalışmalar yapan komünist grupçuklar, bünyelerinde taşıdıkları hata, zaaf ve eksikliklerin yoğunluğu ve de en önemlisi, ülke düzeyinde politika üreten kitlelere önderlik edebilecek bir konumdan çok uzak olmaları nedeniyle önemli bir etkiye sahip olmamışlardı. Zogu rejiminin İtalyan faşistlerinin saldırısının ardından ülkeyi yüz üstü bırakıp kaçması, Arnavutluk ordusunun kısa sürede teslim oluşu, geniş yığınları işgalcilerle karşı karşıya bıraktı. İtalyan faşistlerinin Arnavutluk ile İtalya'yı tek bir kralın şahsında birleştirdiklerini, sözde "kurucu meclis" kanalıyla açıklamalarının ardından, Arnavutluk Kralı'nın tacı İtalyan Kralı III. Victor Emanuel'e sunuldu. Arnavutluk'ta ise toprak ağası Şevket Verlaçi başkanlığında kukla bir hükümet kuruldu.

Ülkede İtalyan istilası ile birlikte milli kurtuluş mücadelesi her sorunun üzerine çıktı. Bu dönemde, komünistlerin dışında, anti-faşist mücadele için harekete geçen yurtsever gruplar da belirdi. Bu gruplar içinde en kayda değer olanı Müslüm Peza önderliğinde gelişen silahlı hareketti. Bu grup, İtalya Kralı III. Victor Emanuel'e Tiran'ı ziyaret sırasında suikast düzenleyerek kararlılığını daha açık biçimde ortaya koydu. Milli kurtuluş mücadelesinin daha örgütlü ve birleşik tarzda hayata geçirilmesini isteyen komünistler, bu gruplarla bağlarını geliştirdiler. Dağlarda örgütlenmeye başladılar ve giderek anti-

faşist mücadelede insiyatifi ele aldılar. Mücadele, salt dağlarda örgütlenen partizan faaliyetleriyle değil, aynı zamanda, şehirlerde geniş anti-faşist kitle gösterileri ve örgütlenmelerle birlikte yürütülüyordu. Anti-faşist mücadelenin yaygınlaşp ilerlemesi, komünistlerin önüne bir parti örgütlenişini daha yakıcı biçimde dayatır olmuştur. Bu dönemde, Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırması ve Stalin önderliğindeki Sovyet halkının olağanüstü direnişinin yarattığı etkiler kurtuluş umudunu güçlendiren önemli bir unsur oldu.

Arnavutluk komünistlerinin yürüttükleri bu mücadele partiyi oluşturacak kadroları yaratmış, dağınık grupların birleştirilmesinin koşullarını ortaya çıkarmıştı.

Arnavutluk Komünist Partisi (AKP) Kasım 1941'de kuruldu. AKP tek tek dağınık grupların birleşmesiyle meydana geldiği için, eskisine göre iradi ve sağlam bir yapı olmakla birlikte, üzerinde geçmiş dönemin alışkanlıklarını, otomatik eğilimleri, farklı görüşleri vb. etkileri taşımaya devam ediyordu. Parti örgütünü kurmanın yanlışlığını savunan ve mücadeleyi ertelemekten yana olan "Gençlik Grubu" ve

karşı vur-kaç taktiğine dayalı birçok anti-faşist eylem örgütlediler. Bunlar imha, öldürme, sabotaj, taciz vb. eylemlerdi. Silahlı mücadele kitle mücadelesini besledi, güçlendirdi. Kitle mücadelesi ve örgütlenişinin gelişmesi ise silahlı mücadeleyi hayata geçiren gerilla gruplarının çoğalmasını ve eylemliliklerinin daha şiddetli, caydırıcı bir muhteva kazanmasını sağladı. 1942 Nisan'ında AKP Eylemcileri Konferansı'nda bu gerçek şu sözlerle ifade edildi:

"Eylem olmadan komünist partisi de olmaz... Partiyi geliştiren ve sağlamlaştıran eylem ve mücadeledir. Halka önderlik edebileceğimizi ispatlayamazsak, halkla birleşemeyiz." (Aktaran, AEP Tarihi, c.1, syf.113)

Arnavutluk'ta, İtalyan faşistlerine ve yerli işbirlikçilerine karşı komünistlerin giriştikleri inatçı mücadeleyi, diğer işgal altındaki ülkelerin mevcut durumundan ayırt eden noktaların başında, kendi gücü dışındaki güçlere bel bağlamama, esas olarak kendine güven ve yığınları örgütleyip seferber etme bilinci vardı. AKP, iç karmaşıklıklarına rağmen, anti-faşist

ARNAVUTLUK DEVİRİM, SOSYALİZME YAŞANAN

Troçkist çizgideki "Ziyarri Grubu" ile bazı diğer sapma akımlar parti içinde azımsanmayacak bir gücü temsil etmeye devam ediyorlardı. Tüm bunlara karşın, AKP'de egemen anlayış Enver Hoca'nın başını çektiği çizgiydi. Nitekim parti içi mücadele devam etti ve kimi diğer grupların tasfiyesi ile, Enver Hoca çizgisinin giderek parti içi netliği sağlaması birbiriyi le doğru orantılı gelişti.

AKP kendi iç ideolojik mücadelesini yürütüp, partinin özellikle savaş konularında sağlam bir iradeye kavuşturulmasına çalışırken, pratik görevlerin önemini gözden kaçırmadı. Bu iki görev iç içe geçmişti ama asıl ağırlıklı yanı pratik görevlerin yerine getirilmesi teşkil ediyordu. Ve gerçek saflaşma, pratiğe müdahale edildiği ölçüde sağlanabilecekti. Kitleler önderini yaşam içinde görecekler, inançları, güvenleri de ancak bu yolla pekişecekti. AKP, bu gerçeklerden hareketle 1941 sonu ve 1942 başlarında dağlarda 5-10 kişilik küçük gerilla birlikleri örgütlemeye başladı. Bu gerilla birlikleri İtalyan faşist istilacılarına ve yerli işbirlikçilerine

mücadele içinde meydana gelen gelişmelerle ilgili doğru iradeyi hayata geçirebilmiş, mücadelede önder vasfını korumayı bilmişti. Örneğin, AKP önderliğinde kurulan Milli Kurtuluş Cephesi, geniş halk yığınlarının örgütlü tarzda mücadeleye seferber edilmesi için hayati bir fonksiyon üstlenmiş, yine kurtarılmış ve kurtarılmamış bölgelerde farklı mücadele yöntemleri izleyen "Milli Kurtuluş Konseyleri" ülkede ikili iktidarın doğmasını ve devrimci hükümet görevlerinin yaşama geçmesini sağlamıştı... Tüm bu önemli adımların yanı sıra, AKP kararlı tavrını, gerici burjuvazi ve büyük toprak ağalarının, faşist İtalyan istilacıların onayını da alarak kurduğu "Milli Cephe" (Balli Kombetâr)'ye karşı aldığı tutumla gösterdi. Milli Cephe, komünistlerin önderliğindeki Milli Kurtuluş Cephesi'nin gelişmesinin büyük bir korku yaratması sonucu örgütlenirilmişti. Sahte yurtseverlik çığlıkları atıyor, ister istemez kitleleri etkilemede başarılı oluyordu. Parti, "Milli Cephe"ye karşı, gerici bir karakter taşımasına rağmen, ilk başta şiddete dayalı bir tutum geliştirmede. Bu-

nun asıl nedeni ise "Milli Cephe" içinde saf, mücadeleci ve gerçekten yurtsever unsurların da bulunuyor olmasıydı. Nitekim yürütülen yoğun ajitasyon-propaganda faaliyetiyle birlikte, gerici "Milli Cephe" içinde beklenen ayrışma zamanla gerçekleşti. Saflar daha belirgin bir hal aldı. Bu aşamadan sonra, AKP, istilacılara ve yerli gericiye karşı yürütülen kurtuluş savaşında önderliğini daha da sağlamlaştırdı ve kitleler nezdinde başka bir alternatif bulunmadığı ortaya çıktı. AKP'nin, yurtsever unsurları "Milli Kurtuluş Cephesi" potansiyelinde örgütlemekteki başarısı ve gerici güçlerin kitlelerdeki anti-faşist direnişçi yönelimi dizginlemek amacıyla başyurdukları politikaları tecrit etmede gösterdiği kararlılık ve beceri komünistleri yığın hareketinin tek başına önderi haline getirdi. Böylece komünistlerin anti-faşist ulusal devrim karakterine damgasını vurmasının ve sosyalizme yönelebilenin maddi zemini ortaya çıkıyordu.

Arnavutluk'un kazandığı başarılar, emperyalist savaşta dengenin, faşist Almanya-İtalya-Japonya bloğunun aleyhine bozulması önemli bir etken idi. Nitekim

dan, bu görev geciktirilmeksizin yerine getirildi.

İtalyan istilacılarına karşı genel bir ayaklanma örgütlemeye hazırlıklarına girişen AKP, bu doğrultuda önemli mesafeler kat etmişken, İtalya'nın teslim olması yeni bir durum yarattı. Nazi Almanyası tehlikesi hala devam ediyordu. Yine işgalci İtalyan askerlerinin durumu hakkında da etkili bir politika izlemek gerekiyordu. Milli Kurtuluş Ordusu İtalyan askerlerini faşist Almanya'ya karşı savaşmaya davet etti. Bunlardan bir kısmı bu çağrıya uyarak, Milli Kurtuluş Ordusu saflarına katıldılar. Savaşmak istemeyen askerler ise, Arnavut köylüleri tarafından ağırlandılar. Çok geçmeden, Almanya İtalya'nın yerini alarak 70 bin kişilik bir kuvvetle Arnavutluk'u işgal etti. Almanlar daha geldikleri andan itibaren, savaşan halkın direncini kırmak için ağır baskı uygulamaya başladılar. Gerici güçler ve onların örgütü "Milli Cephe" (Balli Kombetar) dışında kimseye varlık hakkı tanımadılar. Safların bu denli belirginleştiği koşullarda, AKP, o güne kadar şiddet uygulamadığı "Milli Cephe"yi de ezme zamanının geldiğini belirte-

ran: AEP Tarihi, c.1, syf.183-184)

AKP'nin uluslararası planda değişen dengeler dışında yararlandığı önemli bir dış destek mevcut değildi. O güne kadar ne yapıtısa, kitleler içinde örgütlülüğünün ve izlediği siyasi çizgisinin sonucuydu. 1944 Nisan'ından sonra Milli Kurtuluş Ordusu'nun Alman istilacılarına karşı giriştiği yoğun saldırılar düşman saflarını parçaladı, dağıttı, her geçen gün Arnavut halkının kazanımlarının artmasına hizmet etti. Bu aşamada AKP ve Milli Kurtuluş Ordusu kolaycılığa kaçmayıp, İngiliz, ABD ve diğer emperyalistlerin tuzaklarına düşmemeyi başardı. Zafer sonrasını da bir anlamda garanti altına aldı. Ve en nihayet, 17 Kasım 1944'te, Tiran'ın istilacılarından kurtarılması, zaferi müjdeledi.

Kurtuluşun hemen ardından, ülkede bir halk iktidarı kuruldu ve AKP ülkeyi yönetme görevini üstüne aldı. Ülke büyük bir kurtuluş mücadelesinin içinden çıkmıştı. Bu nedenle, yıkıntılarla dolu, açlığın, sefaletin, işsizliğin kol gezdiği, enflasyonun durmaksızın yükseldiği koşullar yaşanıyordu. Diğer yandan, karşı-devrimciler de boş durmuyor, sabotajlar düzenleyip halkı devrimci iktidara karşı kışkırtmak için çalışıyordu. Parti, devrimci iktidarın sağlamlaştırılmasını acil hedef olarak önüne koydu. İktidar sağlamlaştırılmadan ne karşı-devrimcilerin saldırısını yok etmek mümkün olabilirdi, ne de geniş yığınların yaşadığı hayatı sorunlara çözüm getirebilirdi. Bu düşünceyle, parti, en iyi kadrolarını yönetim mekanizmalarına yerleştirdiği gibi, yıkılan eski devlet cihazında yöneticilik yapan fakat daha sonra halk saflarına geçen kimi unsurları da tecrübelerinden yararlanmak üzere yönetim kademelerinde görevlendirdi. Bu koşullarda, tecrübeksizlikler ve eski yönetim alışkanlıklarının yeni iktidara taşınması sonucu kimi olumsuzluklar da başgösterdi. Yine de, devrimin ardından gerçekleştirilmesi zorunlu görevler, bazı eksikliklere rağmen hayata geçirildi. Devrimci Halk Ordusu korundu ve güçlendirildi. Devrimci bir adalet uygulanarak, karşı-devrimciler, halk düşmanları cezalandırıldı, halk yığınlarının devrime bağlanması için gereken tedbirler alındı.

Arnavutluk devriminin, Bulgaristan ve Yugoslavya hariç, II. paylaşım savaşı sonrasında oluşan Doğu Avrupa demokratik diktatörlüklerinden farkı, Sovyet Kızıl Ordusu'nun belirleyici gücüne dayanmamasıydı. O, devrimini ve devrim sonrasında oluşan halk iktidarını, belirleyici olarak kendi iç dinamiğinin üzerinde inşa etmişti. Bu nedenle, devrim öncesinde olduğu gibi, devrim sonrasında da AKP'nin örgütlülüğü ve prestiji sayesinde halk yığınlarını savaş yıkıntılarının onarılmasında ve daha ileri üretim ilişkilerinin kurulmasında seferber edebilecek durumdaydı. Nitekim bu, devrim sonrası kendine güvenli bir politika izlemeyi ve emperyalist ülkelerin "yardım"(!) önerilerini kolaylıkla geri çevirmeyi olanaklı kılan bir olguydu. AKP, mevcut durumdan ve olanaklardan yola çıkarak, öncelikle kitlelerin gücüne dayanmayıp, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin yardımlarıyla birlikte ülkenin yeniden inşasını gerçekleştirmeyi amaçladı. Buradan hareketle, gönüllü işçi, öğrenci, aydın ve kadınlardan oluşan müfrezeler oluşturuldu. Ülkede savaş sonrası yaratılan paylaşımcı ruh, halkın, özellikle savaş sırasında büyük acılar çeken, yakınlarını kaybetmiş, çok sefil duruma düşmüş kesimlerinin yaralarının sarılmasında ve toplumsal düzlemde kaynaşmanın ilerletilmesinde kayda değer bir rol oynadı.

İlk etapta üretim araçlarının sosyalizasyonu sözkonusu olmadığı için, özellikle

savaş zenginlerinin kazançları ve zenginliklerinin önemli bir kısmı ağır vergilendirme yoluyla alınacak, yeniden inşa için kaynak olarak kullanılacaktı. Vergilerini ödemeyenlerin ise mallarına el konulacaktı. Nitekim savaş zengini tüccarlar, fabrikatörler bu ağır vergileri ödememek için direnince, vergi komisyonları oluşturularak geniş bir kamulaştırmaya gidildi. Vergilerini ödeyenlere ise dokunulmadı. Öte yandan, açlığın önlenmesi, karaborsacılığın son bulması ve dizginsiz fiyat artışlarının durdurulması için gıda tüketiminde belli sınırlamalar getirildi. Ancak bu önlemler kısa vadede sorunları hafifletmekle birlikte, kökten çözecek niteliğe sahip değildiler.

Kuruluştan sonraki ilk seçimlere, AKP'nin oluşturduğu Demokratik Blok'un dışında katılabilecek başka bir güç yoktu. Ve Aralık 1945'te, Demokratik Blok adayları oyların % 93'ünü aldılar. AKP demokratik, anti-emperyalist, anti-feodal değişikliklerin yerine getirilmesinin yanı sıra, sahip olduğu ideolojik gereği, sosyalist devrim görevlerini de hayata geçirmeye kararlıydı. Kısaca, iki devrim AKP'nin önderliğinde yaşanacak, süreç kesintisiz devrim esprisıyla aşılacaktı... Partinin bu yaklaşımının ürünü olarak, bir müddet sonra üretim araçlarının millileştirilmesine geçildi. Bu aslında, sosyalist bir önlemdi ve sosyalist devlet sektörü, millileştirmelerin üzerinde yükseldi. Öte yandan, işçiler ve memurlar tüketici kooperatiflerinde, zanaatkarlar üretim kooperatiflerinde örgütlenilmeye başlandı. İşçi ve emekçi kesimlerin eğitimine ve cehaletinin giderilmesine özel önem verildi. Bunlar kentlerde partinin aldığı önlemlerdi. Ve toplumun çehresini kısa sürede değiştirdi.

Kırsal alanda ise, kolektivizasyon çalışması başlangıçta oldukça sınırlı yürüdü. Örneğin, uygulanan toprak reformu, yoksul köylülerin durumunda kökdü bir değişiklik yapmadığı gibi, zengin köylülüğünün gücü de sarsılmadı. Kırsal kesimde cesaretsiz davranılmasının başlıca nedenlerinden birisi, bu konuda Yugoslavya'da yaşanan deneyin örnek alınmasıydı. Yugoslavya Komünist Partisi (YKP)'nin kolektivizasyonda çok ağır davranması, AKP'yi de etkilemişti. Kısa zaman sonra, yoksul ve az topraklı köylülüğe devrim öncesinde verilen sözlerin karşılanmaması ve parti içinde toprak reformunun eleştirilmesi, düşünülen eksikliklerin giderilmesinde harekete geçirci oldu. Parti, toprak reformu programında değişiklikler yaptı ve uygulamanın sağlıklı bir tarzda gerçekleşmesi amacıyla, "Yoksul Köylü Komiteleri"nin oluşturulmasını sağladı. Bu komiteler toprak reformunun hızlandırılmasında ve doğru bir biçimde hayata geçirilmesinde önemli roller üstlendiler.

Alınan ilk ekonomik önlemler, Kurucu Meclis seçimlerinde AKP önderliğindeki Demokratik Cephe'nin zaferi sonucu, 11 Ocak 1946'da Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin ilan edilmesiyle tamamlandı.

Uzun bir mücadele sürecinin ürünü olan anti-faşist halk devrimi artık iktidarı kurmuş, sağlamlaştırmış ve sosyalizme doğru yol almaya başlamıştı.

SOSYALİST İNŞA VE PARTİ

Sosyalizmin inşasına ilişkin ilk adımların atıldığı Arnavutluk'ta, üretimin ve toplumsal ilişkilerin ilerletilmesine yönelik önemli engeller vardı.

Bu engellerin başta geleni, kuşkusuz, devralınan sovyet-ekonomik ilişkilerdeki gerilikti. Geri bir tarım ülkesinden sosyalizme geçmek oldukça uzun erimli bir mücadeleye ihtiyaç gösterdiği gibi, savaş yıkıntıları da zorlukları artırıcı bir etken idi.

Arif SOYLU

ARNAVUTLUK'TA SOSYALİZM VE GERÇEKLER

bu yenilmez sanılan blok, ilk büyük darbeyi, 1943 yılının başında Alman ordularının Stalingrad'da Kızıl Ordu tarafından bozguna uğratılmasıyla aldı. Stalingrad zaferi, faşizm karşısında sadece Sovyetler Birliği'nin zaferi değil, tüm dünya halklarının, dünyadaki demokrasi güçlerinin kazanımıydı. Stalingrad zaferinin ardından ibre faşizm aleyhine dönmeye başlamış, bu gelişmelerden tüm ezilenler gibi Arnavutluk halkı da büyük moral kazanmıştı. Elde edilen moral güç Arnavutluk halkının komünist parti önderliğindeki örgütlü mücadelesiyle bütünleştirildi. Artık giderek ilerleyen, gelişen, zafere yaklaşan Arnavutluk halkıydı. Düşman ise, tüm diğer cephelerde yeniliyor, kan kaybediyor, güçten düşüyordu. Görüldü ki, yaşanan dönem, darbeleri daha güçlü kılmayı, düşmanı kesin yenilgiye götürmeyi sağlayacak uygun ortamı yaratmıştı. İşte bu aşamada, örgütlülüğü daha da geliştirmek acil bir görev haline gelmişti. Toplanan AKP I. Milli Konferansı, bu gerçeklerden yola çıkarak Milli Kurtuluş Ordusu'nun kurulması kararını aldı. Konferansın ardın-

rek, başta işgal güçlerine karşı olmak üzere savaşı yükseltti.

Arnavutluk'ta savaşın halk tarafından kazanılacağını gören diğer emperyalist ülkelerden ABD ve İngiltere, bu dönemde Arnavutluk'a sahte yardım vaatlerinde bulundular. Asıl amaçları, Almanya'ya karşı elde edilecek zaferin Arnavutluk Komünist Partisi önderliğinde kazanılmaması ve savaş sonrası kurulacak yeni dengelerle birlikte Arnavutluk'un kendi denetimlerinde kalmasıydı. AKP bu önerileri, altlarında yatan gerçeği anladığı için, şiddetle reddetti ve şu tespiti yaptı:

"Ele alınması gereken ilk mesele, iktidar meselesidir... Her yerde Milli Kurtuluş Konseyleri kurulmalı, güçlendirilmeli ve "Balli Kombetar"ın ya da herhangi bir diğer partinin onları baltalama ya da onlarla açıkça mücadele etme teşebbüslerine karşı korunmalıdır. Şu konuda hiçbir yanlış anlama olmamalıdır. Milli Kurtuluş Konseylerinin iktidarı dışında hiçbir iktidar olamaz. Bu konuda uzlaşmak ya da her ikisini birden kabul etmek mümkün değildir." (AKP MK'nın Mektubu, Akta-

Yine de bu engeller aşılmaz nitelikte değildi. Öz kaynakların rasyonel kullanımı, Arnavutluk halkının yönetime bağlılığı ve savaş içinde kendine güven duygusunun gelişmiş olması, sosyalist ülkelerle girişilen dayanışma ve en önemlisi de kitlelerin çalışma ve yeni bir toplum yaratma isteğini doğru temelde yönlendirecek, sosyalizm davasına inatla bağlı önder bir parti bu zorlukları aşabilirdi.

Ancak bu dönemde, AKP sosyalizmin kurulmasına ilişkin henüz kendi içinde tam bir netlik sağlayamamıştı. Parti içinde başlıca üç çizgi vardı. Parti Genel Sekreteri Enver Hoca'nın temsil ettiği çizgi, devlet sektörünün güçlendirilmesi, üretici ve tüketici kooperatiflerine ağırlık verilmesi ve ülke içinde sosyalist inşaya hız kazandırılmasını savunuyordu. Ayrıca bu çizgi, Stalin ve Komintern'e en yakın olanıydı. Başını Malesova'nın çektiği çizgi ise, partinin ve yığınların gücüne güvenmiyor, daha çok Batı ile ilişkilerin geliştirilmesini tercih ediyordu. Bunlar dış siyasette emperyalizmden korkuyor, uzlaşmayı dayatıyorlardı. Ülke içinde ise, sosyalizme inançsızlıklarını, özel mülkiyete izin verilmesi, burjuvaziye siyaset yapma hakkının tanınması gerektiğini söyleyip, demokrasinin ancak bu şekilde gerçekleşeceğini savunarak ortaya koyuyorlardı. Yine devlet sektörüne ve kooperatif örgütlenmelerine karşı çıkıyor, kapitalist gelişmenin özgürleşmesini istiyorlar, bunu sosyalizme maddi zeminin ancak bu şekilde yaratılacağı teorik gerekçesiyle birlikte ileri sürüyorlardı. Parti içinde ilk tasfiye edilen bu Batı yanlısı çizgi oldu.

Üçüncüsü ise, parti kurulduğu sırada hapiste bulunmasına karşın Politbüro'ya seçilen, Tito'ya yakınlığı ile bilinen ve de Arnavutluk'un kısa vadede Yugoslavya'ya katılmasını savunan Koçi Xoxe'nin temsil ettiği çizgiydi. Bu dönem YKP'nin, Balkanlar'da Arnavutluk, Bulgaristan ve Yugoslavya'dan oluşan federatif bir devlet kurma düşüncesi vardı. Partinin bu kararı ise, açıktan açığa YKP'nin görüşlerini MK toplantılarına kadar taşıyor, önemli bir ağırlığa sahip olduğu için de AKP'nin kitleler nezdinde öncü fonksiyonunu zafı uğrattı. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin sanayi alanındaki gelişmesinin gereksiz olduğunu, tarımsal alanda uzmanlaşmasının yeteceğini, dahası, bağımsız bir gelişme göstermesinin gereksizliğini dayatıyor ve bu görüşler çerçevesinde baskı yapıyordu. Arnavutluk'ta tarımsal alanda uzmanlaşacak, madensel hammadde üretiminde bulunacak, bu hammaddeler Yugoslavya'da işlenecek ve sanayi mallarının ithaline dönük bir ekonomi kurulacaktı... Bu, Arnavutluk'ta üretici güçlerin geliştirilmemesini, dolayısıyla da sosyalizmin önemli bir ayağının yok edilmesini savunmak ve de Arnavutluk'u geri üretim ilişkilerine mahkum etmek anlamına geliyordu. YKP'nin dayatmaları bununla da kalmıyor, tarımda kolektifleştirme programının, kendi ülkesinde olduğu gibi yavaş yürütülmesini istemeye kadar varıyordu.

1948'de Sovyetler Birliği ile Yugoslavya arasındaki ilişkiler kopup Yugoslavya'nın Kominform'dan çıkarılması Arnavutluk-Yugoslavya ilişkisine ve doğrudan AKP(*) içine de yansdı. 1946'da Yugoslavya ile imzalanan "Karşılıklı Yardım ve Dostluk Anlaşması" Arnavutluk tarafından feshedildi. Xoxe'nin parti içindeki taraftarları tasfiye edildi. Bir yıl önce partiden çıkarılan Mehmet Şehul'u ya itibarı iade edilerek, Genelkurmay Başkanlığına getirildi. Xoxe 1949'da kurşuna dizildi ve parti içinde bir tasfiye daha yaşandı. Ancak Yugoslavya ile ilişkilerin kopması, Arnavutluk'un sorununu kökten çözül-

mesini sağlamadı. Yugoslavya'nın Batı ile ilişkilerinin gelişmesi, Balkanlar'da Türkiye ve Yunanistan'la pakt kurma girişimlerinde bulunması, Arnavutluk'ta bir nevi sürekli seferberlik yaşanmasına neden oldu. Arnavutluk'un küçük bir ülke olması, emperyalizm ve onun uzantısı olarak değerlendirildikleri Tito önderliğindeki Yugoslavya tarafından yutulacağı çekincesini doğurduğu için, parti ve partinin etkilediği geniş yığınlar "sosyalizmi bir elde kazma, bir elde tüfek inşa etme" şiarında ifadesini bulan bir ruh haliyle yoğunlaşmıştı.

Enver Hoca önderliğindeki AKP'de özel mülkiyet savunucuları, kooperatifçilik karşıtları ve de YKP'nin diğer dayatmalarını parti içine taşıyanlar amaçlarına ulaşamadılar. Bu tasfiyelerden sonra, AEP giderek Stalin önderliğindeki SBKP çizgisine yanaştı. Ve gerek uluslararası politika, gerekse ülke içinde sosyalizmin kurulmasına yönelik Stalin ve SBKP'nin önerilerine büyük önem verdi.

Enver Hoca, partinin izleyeceği politikayı şöyle ifade ediyordu:

"Her şey devlet sektörünü güçlendirmek için, özel sermayeye karşı amansız mücadele, üretici ve tüketici kooperatiflerine mümkün olan en fazla devlet yardımı yapılması." (Aktaran: AEP Tarihi, c.2, say.41)

Sosyalist ekonominin sağlanabilmesi amacıyla, başlangıçta hafif sanayi ve madencilik öncelik tanındı. Tarımsal alanda ekili alanlar genişletildi, tahıl ve sanayi bitkilerinin üretimine ağırlık verildi.

Devlet işletmelerine bağlı makine ve traktör istasyonları aracılığıyla, köylülüğün sosyalizme bağlanması için propaganda ve ilişki olanakları arttı. Kültür alanında ise eğitimin yaygınlaştırılması, cehaletin yok edilmesi ve sosyalizmin olmazsa olmaz gereksinimlerinden biri olan teknik kadroların yetiştirilmesi hızlandırıldı.

Arnavutluk 1949'da COMECON'a katılarak diğer Doğu Avrupa sosyalist ülkeleriyle daha yakın ilişkilere girdi.

1949 yılından sonra, AEP'in Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin yol göstericiliğini tartışmasız kabul etmesi ve Sovyetler Birliği ile ilişkilerin ivme kazanmasına bağlı olarak, sosyalizmin olanakları da genişledi. 1954 yılına kadar geçen süreçte, özkaynaklar ve alınan yardımların doğru değerlendirilerek planlı üretim faaliyetinin güçlendirilmesi ve yığınların sosyalizm kültürüyle eğitilmesi gibi konularda azımsanmayacak mesafeler kat edildi. Bu dönemde

ülkenin elde ettiği kazanımların genel panoramasına bakıldığında, gelişmeler daha somut olarak anlaşılacaktır.

"1954 yılında sanayi üretimi için öngörülen plan hedefleri daha önceki yıllara göre büyük oranda aşıldı. Aynı şekilde, ekilebilir toprakların alanı ve tahıl üretimi de arttı. Hayvancılıktaki gerileme durduruldu ve sürülerin sayısında büyük bir artış başladı. Emekçi halka 1953 yılına göre % 27 oranında daha fazla konut sağlandı. Tek bir yıl içinde toplam alışveriş hacmi % 13'ten fazla arttı. Şehirler ve köylük bölgeler arasındaki ticari mübadele yaygınlaştırıldı. Bütün bu etkenler, işçi sınıfıyla köylülük arasındaki ittifakı güçlendirdi ve beş yıllık planın bir bütün olarak gerçekleştirilmesinin şartlarını yarattı." (AEP Tarihi, c.2, say.137)

Gelişmeler umut vericiydi. Arnavutluk sosyalizm yoluna girmiş, büyük adımlarla ilerliyordu. Bu süreç ekonomik ve kültürel gelişme anlamında Arnavutluk'taki günlük yaşamın devrim öncesiyle kıyaslanmayacak ölçüde çehresini değiştirmişti. Ülke çapında temel sektör olan tarımda, sosyalizmin hanesine yazılan önemli gelişmeler sağlanıyordu:

"1957 yılı, tarımın kolektifleştirilmesinde köklü bir dönüm noktası oldu. Kolektifleştirilen topraklar, toplam ülke topraklarının % 58'ine ulaştı. Bütün köyler birer kooperatif haline getirildi. Bazı bölgelerde kolektifleştirme, köylü ailelerinin % 90'ını kapsıyordu.

"Sosyalist sektör, tarımda hakim sektör haline geldi. Sosyalist sektör 1957 yılında toplam tahıl ürününün aşağı yukarı yarısını, pamuğun dörtte üçünü ve şekerpancarnın % 90'ını üretiyordu..." (AEP Tarihi, c.2, say.183)(**)

Elde edilen başarıların günlük yaşama ilişkin somut maddi sonuçlarının yanı sıra, partinin giderek daha net bir ideolojik kimlik kazanması ve geniş yığınlarla sıcak bir ilişki içinde bulunması kayda değer bir olgu olarak kendisini gösteriyordu.

Özellikle yanı başında sürekli bir Yugoslavya sorunu bulunması nedeniyle, parti, kendi kadrolarını sürekli sağcı eğilimlere, uzlaşmacılığa ve revizyonizme karşı duyarlı kılmayı, motive etmeyi önemli bir görev olarak gördü.

KRUŞÇEV REVİZYONİZMİ VE AEP'TE SOL SEKTERİZM

Anti-faşist ulusal devrimin ülkede iç dinamiğe dayanarak gerçekleştirilmesi, partinin kitlelerle bağ kurmada ve onları

devrim sonrası sosyalist inşaya seferber etme mücadelesinde gösterdiği başarılar, AEP'i diğer Doğu Avrupa sosyalist ülkelerinden çok keskin hatlarla olmasa da ayırt ediyordu. Bu farklılığın taşıdığı önem, SBKP önderliğinin Kruşçev revizyonist klişinin eline geçmesiyle ortaya çıktı. Bağımsız politika üretme özelliğini kazanamamış, kitleleriyle bağ kurmada yetersiz kalan pek çok Doğu Avrupa komünist partisi, eleştiri süzgeçinden geçirme gereği duymadan, revizyonist önermeleri eski Marksist-Leninist görüşleriyle ikame ederlerken, AEP, Kruşçevci revizyonist çizgiye karşı direnmeyi başardı.

Ancak AEP'in Kruşçev revizyonizmine karşı ilk tepkisinin Yugoslavya sorununda ortaya çıkması çarpıcı bir durumdu. Kruşçev'in 1955 yılında gerçekleştirdiği Belgrad ziyaretinden iki gün önce, AEP'ten, Yugoslavya ile ilgili Kominform kararlarının iptaline ilişkin onay vermesini istemesi üzerine, AEP MK, SBKP yöneticilerine bir mektup göndererek kaygılarını dile getirdi ve Kominform'un 1949 belgesinin doğruluğunda ısrarlı davranacağını bildirdi. Bu tavır aslında, henüz Kruşçev revizyonizminin niteliğinin bilince çıkarılması sonucu değil, daha ziyade, o güne kadar AEP'in Yugoslavya'yı ulusal anlamda bir tehdit unsuru olarak değerlendirmesinden doğan ciddi kaygılarının ürünü olarak şekillenmişti. Kruşçev ve bir grup SBKP yetkilisinin Belgrad ziyareti sırasında Yugoslavya Komünist Partisi nezdinde Tito'ya, geçmişte Kominform'un aldığı kararın yanlışlığını vurgulayarak özelleştirilmesi AEP'i daha da kaygılandırdı ve Kruşçev'e karşı güvensizliğin doğmasına kapı araladı. Arnavutluk, Yugoslavya ile olan ilişkilerinde artık Sovyetler Birliği gibi önemli bir desteğini yitirmiş ve yalnız kalmıştı. Bu aşamadan sonra gelişmeleri çok dikkatli izlemenin ve değişen dengeyle ilişkin "yeni bir hat" belirlemenin zorunlu olduğu AEP'te hissedilmeye başlandı.

Kruşçev revizyonizmi yeni çizgiyi SBKP 20. Kongresi'nde bütün açıklığıyla ortaya koydu. Bu revizyonist çizgi, kuşkusuz tüm Doğu Avrupa komünist partilerinde olduğu gibi, AEP'te de yansımaları bulacaktı ve buldu da... AEP'in 3. Kongresi'nde delegelerden bir kısmı Kruşçevci revizyonist çizgiye sahiplendiler ve sözcülüğünü yaparak partide etkin olması için çalıştılar. Savunulanlar özellikle şartların değiştiği, YKP'nin yeniden değerlendirilerek SBKP'nin özelleştirilmesinin onaylanması, "Stalin'in putlaştırılmasının etkilerinin silinmesi" vb. yönündeydi... Söz konusu politik dayatmalar Kruşçev revizyonizminin SBKP 20. Kongresi'nde çizdiği siyasi hat ile örtüşüyordu. AEP kongreden, revizyonist çizgiye karşı doğru temelde bir mücadele vererek ve daha bir anmış olarak çıktı ve de Kruşçev revizyonizmi ile arasına parti örgütü düzlemiyle sınırlı olsa da ilk barikatları örmeyi başardı. ★

(*) Ülke nüfusunun % 80'inin köylü olması ve bunun partide yansımaları, yeni parti üyelerinin "ezici çoğunluğunun" toprak emekçilerinden meydana gelmesi gerçeğinden hareket eden AKP, "partinin niteliğini ya da hedeflerini değiştirmeyeceğini" vurgulayarak, Kasım 1948'deki 1. Kongresi'nde Arnavutluk Emek Partisi (AEP) adını almayı uygun görmüştür.

(**) 1960'a ilişkin rakamlar ise şöyledir: "...Sosyalist sektör, toplam sanayi üretiminin % 99'unu, toplam tarım üretiminin % 80'ini, toplam ticaretin % 100'ünü ve perakende ticaretin % 90'ını kapsıyordu. Millî gelirin % 90'ı sosyalist sektörden geliyordu..." (age)

(SÜRECEK)

FİLİSTİN DEVRİMİ İNTİFADANIN KÖKLEŞMESİYLE İLERLİYOR

MÜCADELE: İsrail'in tüm terör ve katliamlarına rağmen 32. ayını dolduran intifadanın son durumu hakkında kısa bir bilgi ile sohbetimize başlayalım isterseniz...

FHKC: Siyonist düşmanın gerçek ve plastik kurşunlarına, zehirli ve göz yaşartıcı bombalarına, kol, bacak, parmak kırma, ev çökertme ve toptan ceza vb. terör ve eylemlerine rağmen, işgal altındaki Filistin toprakları üzerinde yükselen Filistin intifadası, kurtuluş ve özgürlük şiarının gerçekleştirilmesine dek sürecektir. Mücadelesinin yolunda daha güçlü ve kararlı olarak 32. ayını doldurmuş bulunmaktadır. Siyonist düşmanın intifada ateşini söndürmeyi başaramayacağı halde, Filistin halkına karşı, daha önce Nablus, Nahhalı, Beyt Şahrir, Nueskar, Cebalya, Aynkara vb. katliamlardaki yöntemleri uygulamaktan geri kalmamaktadır.

İntifada karşısında başarısızlığa uğrayan siyonist düşmanın yanında, Amerikan yönetici ve bazı gerici Arap rejimleri, intifadanın durdurulmasını amaçlayan, Hüsnü Mübarek 1. ve 2. planları, George Shultz Planı, Şamir Seçim Planı ve son olarak Baker Planı gibi, özde aynı olan tüm planları öne sürerek, intifadayı siyasal olarak bozguna uğratma çabalarına devam etmektedirler. Ama işgal edilmiş topraklar üzerinde yaşayan Filistin halkı, dönüş, kendi kaderini tayin etme ve bağımsız devletini kurma hakkının canlandığı meşru ulusal haklarını yerine getiremeyeceğinden, tüm bu hesapları reddetmeye ve mücadeleye devam ediyor.

■■■■■■■■■

MÜCADELE: Bir soruyla, intifadanın doğuşu hakkında görüşünüzü almak istiyoruz. İşgal edilmiş topraklar üzerinde başlayan Filistin intifadasını, Aralık 1987'nin çocuğu olarak değerlendirebilir miyiz?

FHKC: Filistin devrim tarihinin iyice incelenmesi, Filistin intifadasının, bu halkın mücadelecisi tarihiyle kazandığı birikimler sonucu geliştiğini göstermektedir.

Filistin halkı 1967 yılından bu yana, siyonist düşmanın bu bölgelerde belediye başkanları atamak, idari görevleri paylaşmak, köylüler meclisi oluşturmak gibi, FKÖ'ye karşı alternatif olmak için geliştirdiği demir yumruğu gizleme politikaları karşısında direnerek, bütün bu işgal biçimlerini reddetmiş ve mücadelesini günümüzdeki intifada direnişine kadar taşımıştır.

■■■■■■■■■

MÜCADELE: Şimdi de, intifadayı yatan ekonomik, siyasal ve sosyal nedenleri ortaya koyalım isterseniz...

FHKC: İşgal edilmiş topraklarda Filistin intifadasının patlamasına yol açan ne-

denleri şu şekilde sıralayabiliriz:

İşgalin yarattığı nesnel nedenleri ele alacak olursak; siyonist düşman, Gazza ve Daffa'yı doğrudan İsrail ekonomisine ilhak etmenin ilk adımı olarak ekonomik yapının tahrip edilmesini hedeflerken, her türlü sosyal güvenceden yoksun Filistin emekçi güçleri üzerinde ucuz ücret politikasıyla sömürsünü sürdürmüştür. Filistin köylülerinin ürünleri üzerinde tahripkar hakimiyetini kurarak, köylünün sürekli iflas etmesine yol açmıştır. Örneğin, Gazza Bölgesi Ziraat Müdürlüğü'nün açıklamasına göre, ürün miktarı 1987 yılında, 1 yıl

öncesine göre % 40, bölge dışına gönderilen ürün miktarı ise % 50 eksilmiştir. İşgal iktidarının sanayi politikası bölge ekonomisini gün geçtikçe geriletmeyi amaçlamıştır. İşgal edilmiş topraklardaki sanayi kuruluşları ancak atölyelerden ibarettir. Gazza ve Daffa'da 50-100 arasında işçi çalıştıran kuruluşların sayısı 10'u geçmez. Bölgedeki önemli ekonomik tahrip sistemlerinden biri de vergi sistemidir. 1987 yılında, vergideki yükselme oranı % 300'e varmıştır.

Siyasi açıdan gelişmeleri ele alacak olursak, 1982 yılında Beyrut'tan çekildikten sonra, Filistin Devrimi ve FKÖ parçalanma dönemini yaşadı. Bu dönem, siyonist düşmanı, işgal topraklarındaki emellerini daha hızla gerçekleştirmeye itti. Arap alemindeki gerileme ve çökme dönemini iyi değerlendiren düşman, işgal ve Camp David planlarını yaşatma girişimleri ve işgal edilmiş toprakları daha hızla ilhak etmek için altın fırsatlar yakalamış oldu.

Sosyal açıdan ise, Filistin halkının işgal altında yaşadığı siyasal ve ekonomik konumun sonuçları, doğal olarak, sosyal konumlarını da belirlemiştir. İşgal ve onun çok yönlü siyasetlerinden doğrudan zarar görenlerin sayısı günbegün artmaktaydı. Kudüs Araştırma Merkezi'nden verilen istatistiklere göre, intifada öncesi, 20 yıl boyunca 470 bin kişi tutulmuş, kendi topraklarından uzaklaştırılan devrimci-yurtseverlerin sayısı 2500'ü aşmıştı. "Güvenlik" nedenlerinden dolayı binlerce kişinin evlerinin yıkılmasına ve topraklarına el konulmasına ek olarak, binlerce yurttaş zorunlu ikamete tabi tutulmuştu.

■■■■■■■■■

MÜCADELE: İsterseniz şimdi de, intifadaya kadar varan Filistin devrimci hareketindeki iç gelişmelere değinelim...

FHKC: Her zaman olduğu gibi iç ve dış etkenler arasındaki sıkı diyalektik bağ vurguladıktan sonra, işgal edilmiş to-

raklar üzerindeki devrimci ayaklanmada FKÖ'nün rolünü görmeden bu etkeni açıklayabilmek mümkün değildir. Bu gelişmeyi şu noktalarda ele alabiliriz:

-1982'de Beyrut'tan çıkış sonrası, Filistin Devriminin ağırlığı Lübnan'dan işgal edilmiş topraklara taşınmış oldu. Böylelikle, devrim kendi gücünü büyük oranda Gazza ve Daffa bölgelerinde odaklaştırdı.

-İşgal edilmiş vatan topraklarındaki on binlerce Filistin yurttaşını kapsamakta olan demokratik örgütlenmeler, Filistin halkının

düşmesine yol açan araba kazası intifadayı patlatan ilk kıvılcım oldu.

■■■■■■■■■

MÜCADELE: İntifadanın gerçekleştirdiği başarıları özetler misiniz?

FHKC: İşgal edilmiş topraklar üzerindeki Filistin intifadası birçok başarılar gerçekleştirdi. Bunların en görkemlisi, Filistin intifadası dünya kamuoyunun simpatisi ve desteğini kazandı. İsrail'in dünya çapında tecrit olması ve İsrail toplumu içinde çelişkilerin artması, onu, iç ve dış siyasetinde ne yapacağını bilemez hale getirdi. Yine, İsrail toplumu içerisinde sağcı dalga'nın yükselmesine rağmen, intifadayı destekleyen demokratik güçlerin

tek temsilcisi olan FKÖ'nün etrafında toplanarak, amaçlarını gerçekleştireceye dek savaş vermek için halkı seferber etme katkısında bulundular.

-İşgal edilmiş topraklar üzerindeki tüm üniversite ve yüksekokullarda, öğrenci hareketi işgale karşı çıkarak ulusal hareketin bir kolu durumuna gelmiştir.

-1985 Mayıs ayında başlayan kamp savaşları, 1982 İsrail baskını'ndan beklenen amaçların gerçekleşmesini ve dışarıda Filistin Devriminin ağırlık noktasına vurmayı amaçlıyordu. Filistin savaşçıları'nın olağanüstü dayanıklılığının yanında, bu savaş, Filistin halkının kendi özgücüne güvenmesinin gerekli olduğunu göstermiştir.

-1987 Ekim'inde Ürdün'de toplanan Arap Zirvesi'nin FKÖ'nün rolünü ve onun Filistin halkının birçok temsilcisi olmasını gölgelemeye çalışması karşısında, Filistin halkı zirveyi reddederek sesini duyurmak için gösterilere başladı.

-Lübnan ulusal direniş deneyi ve onun Filistin halkı üzerindeki olumlu etkileri yanında, ilk olarak İsrail, Filistin ve Lübnan direnişinin darbeleri karşısında işgal ettiği topraklardan (Lübnan) çekilmek zorunda kalıyordu.

-12 Ocak 1987 tarihinde, askeri çevirmelerin birinde, 4 Arap işçisinin şehit

(şimdiye kadar etkili bir güce erişememiş olsa da) seslerinin daha da artmasına neden olmuştur. Birleşmiş Milletler'de Filistin sorunu ön plana çıkarılarak, Filistin halkının mücadelesini destekleyecek kararlar çıkabilmesinin önünü açmıştır. Ürdün rejiminin Filistin, Gazza ve Daffa bölgeleriyle olan hukuksal ve idari bağlantılarını kopararak, FKÖ'nün Filistin halkının tek temsilcisi olma gerçeğinde başka ortağın kalmamasını sağlamıştır. Nihayet 15 Kasım 1988 tarihinde Filistin devletinin kuruluşu ilan edilerek, dünyada 100'den fazla ülkenin Filistin devletini tanımasını sağlamıştır. Ama devleti duyurmak ve onun gerçekten canlandırılmasına dek daha fazla mücadele birikimleri yaratmak için intifadanın köklenmesi ve geliştirilmesine devam etmek gerekir.

MÜCADELE: *Filistin Devrimi hareketinde silahlı mücadelenin önemini ve gelişmesini değerlendir misiniz?*

FHKC: 1965 Ocak ayının ilk günü, Filistin Devriminde ilk kurşun sıklı ve siyonist düşmana karşı silahlı mücadele başlatıldı. 1967 Haziran savaşından sonra, Ürdün'ün Gor bölgesinde ve Lübnan'da sınırlı sayıda gerilla üsleri yayıldı. Böylece Filistin Devrimi, Arap ulusunun onurunun dönüşümünü sağladı ve Arap rejimlerinin yenilgisini reddetme görevini yükledi. 1967-70 dönemi, özellikle siyonist düşmanla karşı karşıya ilk gerçek savaştan (1968 Karama Savaşı) sonra, Filistin sorununu yeniden canlandırmaya ve onun dünya çapında önemli siyasi olaylar arasında yer almasına yol açtı.

Filistin Devrimi, 1970 Kara Eylül katliamından sonra Ürdün'den göçerek güçlerini Lübnan'a taşıdı. Lübnan'da aleyhine düzenlenen bütün oyunlara rağmen, kendini koruyabildi. Bu arada, Filistin Devrimine karşı çeşitli tezgahlar içinde bulunan gerici güçleri önlemek, kampları İsrail saldırılarından korumak gibi görevleri üstlendi.

1982 savaşı sonunda Filistin devrim güçleri Beyrut'tan göç ederken, FHKC, Filistin Devriminin, bu savaşın sonuçları üzerinde önemle durmaya, gerekli derslerin çıkarılmasına çalıştı. Aynı zamanda, Halk Cephesi tek tek bütün örgütlerin bu savaşın sonuçları üzerinde değişik konumlarıyla durmaları için çaba sarf etti.

Filistin devrim tarihi ve olaylarının izleyicileri, silahlı mücadelenin olmaması durumunda, Filistin intifadasının bugünkü başarılarının hiçbirinin gerçekleşmemiş olacağını teslim edeceklerdir. Ama bu, diğer mücadele biçimlerinin söz konusu kazanım ve başarıların gerçekleşmesine katkıda bulunduğunun reddedilmesi demek değildir. Aksine, mücadelede ana çizgi olan silahlı mücadelenin yanında diğer mücadele tarzlarının birleşmesi sözü edilen başarıları gerçekleştirmiştir. Bu birleşmeyi sürdürmek daha büyük başarıların gerçekleştirilmesinin garantisidir.

MÜCADELE: *Biraz da intifadayı "ateşle desteklemek" görüşünüzü açalım isterseniz...*

FHKC: FKÖ'nün tüm teşkilatında alınan kararlar, intifadanın halk hareketi olmasının önemini vurguluyor. Ama aynı zamanda, intifadayı desteklemek için belirli yer ve zamanda askeri eylemlere başvurma gerekliliği de ortadadır. Siyonist düşmanın baskı ve terörünün yükselmesi karşısında, intifada er veya geç silah kullanmak zorunda kalacaktır. Ama atılacak adımda, şimdiye kadar kazanılan olumlu sonuçların güvencesini korumak için uygun olanak ve koşulları da sağlamak gerekiyor. Çünkü siyonist düşman işgal ettiği her karış yerin bedelini fazlasıyla ödeyeceğini hissetmedikçe, Filistin topraklarından çekilmeyecektir. Siyonist devletin sömürgeci, işgalci doğasından dolayı, bu düşmana karşı askeri, ekonomik, siyasi vb. her türlü araçla direnmek gerekmektedir. Özellikle intifadanın başlangıcından bu yana, siyonist düşmana karşı askeri eylemlere başlamak, bir yandan yurt içinde Filistin halkının maneviyatını yükseltmede olumlu rol oynarken, diğer yandan, İsrail devletinin maneviyatı üzerinde olumsuz etkiler ve yankılar bırakmaktadır. Halk Cephesi'nin işgal edilmiş topraklardaki (Naharya, Hasbayya, Betsahur, Aynkara vb. gibi) askeri eylemleri bu çerçevede önemli rol oynadı. Burada bir kez daha söylemeliyiz ki, tüm Filistin örgütleri Filistin topraklarını kurtararak üzerinde Filistin devletinin kuruluşuna ulaşmaya dek intifadayı desteklemek, onun gerçekleştirdiği başarıları geliştirmek ve güçlendirmek için özellikle bu dönemde askeri etkinliklerini yükseltmelidirler. Tüm örgütler, intifadanın ulusal yanına dokunmadan, Filistin içinde ve sınırlı değişik Arap devletlerinde askeri eylemlere kalkışmalı, olanak ve güçlerini geliştirmelidirler.

MÜCADELE: *Yeniden kurulan Şamir Hükümeti ile gündeme gelebilecek olası gelişmeler hakkında düşüncelerinizi açıklar mısınız?*

FHKC: Ulusal Birlik Hükümetinin çökmesinden sonra, terörist Şamir önderliğinde yeni İsrail hükümeti siyonist devlette iktidarı ele aldı. Katliam ve savaş hükümeti adını kazanan bu hükümet, İsrail tarihinde en faşist ve ırkçı hükümet sayılmaktadır. Bu hükümetin programında, temel görevlerinin intifadayı bastırma olduğu açıkça belirtilmektedir. Siyonist Savunma Bakanı Moşe Arens'in Gazza ve Daffa'yı ziyaretinden sonra yaptığı ilk iş, işgal edilmiş topraklarda görev yapan özel güvenlik birliğinden subay ve askerlerin özgür hareket ve yetkilerini önleyen tüm engelleri kaldırmak, cezaları artırmak ve intifadayı yok etme araçlarını aramaya davet etmek oldu. Yeni hükümet, ikinci görev olarak, son göçlerle getirilen insanları siyonist felsefenin (Büyük İsrail) gerçekleşmesi yolunda işgal edilmiş topraklara yerleştirmeye başlamıştır ve dolayısıyla, Filistinlileri yeniden yurtlarından göç etmeye zorlayacaktır. Yeni hükümetin üçüncü görevi ise, FKÖ'ye karşı tüm alanlarda ve işgal edilmiş topraklarda topyekün saldırıya geçmek olacaktır. Bir yandan gözdağı verir, teröre karşı savaş, Arap kimyasal silahlarını ve roketleri ba-

hane ederken, diğer yandan, "Ürdün Filistinlilerin yurtdur ve Filistin bir bütün olarak İsrail devletinin yeridir." vb. ırkçı idealleriyle Libya, Irak ve Ürdün'e dek kolunu uzatacaktır. İşte yeni İsrail hükümeti ve onun amaçlarına karşı koymanın önemi buradan gelmektedir.

MÜCADELE: *Son olarak, Filistin Devrimi ve intifadanın önünde bekleyen görev ve hedefleri somut olarak ortaya koyar mısınız?*

FHKC: -Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük amaçlarını gerçekleştirebilmek için intifadayı genişletmek ve kökleştirmek;

-İrkçi, faşist ve siyonist davranışları dünya kamuoyunun gözleri önüne sermek; gerçeklerin araştırılması için uluslararası komiteleri Gazza ve Daffa'ya göndermek; Birleşmiş Milletler'i, İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesi, Filistin halkının kendi kaderini tayin etme hakkı ve bağımsız devletini kurması yönündeki kararlarında etkili kılmak; Filistin halkının tek temsilcisi olan FKÖ ile birlikte tüm ilgili alanların yer almasıyla eksiksiz ve yetenekli bir uluslararası komitenin toplanması için çaba sarf etmek;

-FKÖ'nün çerçevesi ve kurumları içinde, başta Filistin halkının dönüş, kendi kaderini tayin etme ve bağımsız ulusal devletini kurma amacını gerçekleştirene dek Filistin intifadasının desteklenmesinde, söz konusu çevrelerin etkinliğini geliştirmek, demokratik reform eylemlerini düzenlemek,

-Arap sınırlarından ve işgal edilmiş topraklardan siyonist düşmana karşı intifadayı "ateşle desteklemek" ve FKÖ'nün merkezi komitelerinin kararlarına uygun silahlı, askeri eylemleri yükseltmektir.

MÜCADELE: *Sohbetimiz ve açıklamalarınız için teşekkür eder, mücadele-nizde başarılar dilerken, Türkiye halklarının ve Mücadele okurlarının selamlarını iletme istiyoruz.*

FHKC: Asıl bizler teşekkür ederiz. Yaşın hayatına yeni bir atılımla başlayan Mücadele ve Mücadele okurlarına selamlarımızı iletirken başarılar dileriz. ★

Sohbetimizden kısa bir süre sonra, bölgemizde ani ve sıcak gelişmeler yaşandı ve FHKC ile ikinci bir röportaj yaptık.

MÜCADELE: *Irak'ın Kuveyt'e müdahalesiyle bölgede muhtemel gelişmelerle ilgili görüşlerinizi açıklar mısınız?*

FHKC: Gerçekten bölgemiz açısından yeni bir döneme girmiş bulunuyoruz. Bölgede ilk defa iki süper güç ve diğer tüm güçler ortak bir tavırda birleşiyorlar. İlk defa olarak, belirli bir devlete karşı uluslararası ittifak oluşmuş bulunuyor. Ve ilk defa olarak, ABD ve işbirlikçileri, Birleşmiş Milletler bayrağı altında bölgemize saldıracaklar. Gittikçe yoğunlaşan haberler, ABD'nin her an Körfezde askeri saldırıya başlayabileceğini gösteriyor. Ama olayın sıcaklığı, gelişmelerin hızlı olması, haber sızdırıcılarının zekası, bizleri aceleyle verilmiş mutlak yargılara düşürmemelidir. Bizce, ABD, bu macera-

da kendi yerini alacak bir başkasını bulamazsa, askeri saldırı tercihini kullanması mümkündür.

ABD'nin, daha önceki Kore vb. gibi sabıkalarına rağmen bu saldırısı, Birleşmiş Milletler'de hiçbir veto ile karşılaşmayacağı gibi, Doğu ile Batı arasındaki ilişkileri süsleyen dünya barışı demagogisinin de bir ürünü olacaktır. ABD yönetimi, SSCB'nin dünya konjonktüründeki rolünün gerilemesini ve iç sorunlarına kapanmasını son derece iyi kullanmaktadır. SSCB'nin bölgede rolünün azalması ile birlikte, ABD, bölgeyi daha açık bir şekilde kendi eylem alanı olarak görmeye başlamıştır.

ABD'nin işbirlikçileri ise, Irak'ın askeri gücünün gelişmesinin mutlaka önlenmesini istiyorlar. Bölge üzerinde rol oynayan güç dengeleri, İsrail dışında başka etkin bir gücün ortaya çıkmasını istememektedirler. Irak askeri gücünün Kuveyt'e girmesi, Batı için kabul edilmez bir hareket olmuştur. Batı ülkeleri son yıllarda, ucuz petrol sayesinde, sanayi egemenliklerini sürdürüyorlardı. Irak'ın petrol üretiminde ağırlığını bu şekilde koyması, Batı'nın ucuz petrol elde etme döneminin kapanması demek olacaktır. Diğer yandan, Kuveyt'in Irak'ın egemenliği altına girmesi demek, dünya genel petrol stokunun önemli bir bölümünün Irak'ın tasarrufu altına girmesi demektir ki, tüm bunları emperyalist ülkelerin kabul etmesi mümkün değildir.

MÜCADELE: *Irak'ın tavrı ile ilgili bir değerlendirme yapacak mısınız?*

FHKC: Görünüşte hiç kimsenin onaylamayacağı şekilde, Irak ordusunun kardeş bir Arap ülkesine yönelmiş olmasının yanında, bu tavrın, yükselen gücünün, Filistin topraklarının göğsüne saplanan, Arap ulusunun ana düşmanı siyonist devlete kullanılması özleyen Arap vatandaşlarının isteklerine ve özelemlerine uygun olması da doğrudur.

MÜCADELE: *Anladığım kadarıyla Irak'ın tavrını bölgede siyonist devlete ve emperyalizme karşı taşıdığı potansiyel gücü ve yönelimiyle değerlendir-mek ve gözlemek istiyorsunuz.*

FHKC: Evet, öyle diyebiliriz.

MÜCADELE: *Sizin de bahsettiğiniz gelişmeler ışığında, ABD'nin bir saldırı geliştirmesine kesin gözüyle bakabilir miyiz?*

FHKC: Şimdiye kadarki tüm belirtiler, kesin bir müdahaleyi doğuracaktır demek için yeterli değildir. Son gelişmeler Amerikan askeri saldırısını zorunlu kılmakla birlikte, önünde birtakım engelleri barındırmaktadır. Uluslararası ittifak tarafından denetlenen ekonomik kuşatma, belki de direkt fiili askeri girişimden beklenen sonuçları gerçekleştirmeye yetenekli olabilir. Diğer yandan, ABD'nin gözdağı, baskısı altında çözüm bulmak için çabalayan Arap yönetimlerinin girişimlerini de görmek gerekli.

MÜCADELE: *Bu girişimlerin ABD'nin çıkarlarını garanti edecek gelişmelere sağlaması mümkün müdür?*

AMERİKAN SALDIRISI ARAP ULUSUNA VE ONUN TÜM YURTSEVER, ONURLU EVLATLARINA KARŞIDIR

Filistin Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe (FKDC) Genel Sekreteri Nafî Havatme yaptığı açıklamada, Arap körfezi sorununa yabancı girişimlerden uzak Arapsal bir çözüm için Kahire'de kurulmasına karar verilen Arap Dışişleri Bakanları Meclis Toplantısı'nın ertelenmesini istedi.

Bu toplantı, Mısır, Suudi Arabistan ve diğer başka ülkeler tarafından Amerikan askeri girişiminin aklanmasına, bölgedeki sömürgeci, saldırgan amaçlarının gizlenmesine ve Arap birliğinin parçalanmışlığını derinleştirmeye hizmet edecektir. Arap ulusumuza diz çöktürmek, onurunu ve değerlerini talan etmek, bölgede sömürgeci egemenliğini dayatmak amacıyla, körfezdeki NATO ve Amerikan filolarının varlığı bu kararların gölgesinde öne sürülmektedir. Filistin halkımız, Arap ulusumuza karşı tehlikeli bir meydan okuma olan, milli güvenliğimizi tehdit eden, onurunu çiğneyen bu sömürgeci Amerikan planlarına Arapların katılmasını protesto ediyor.

Emperyalizmin planlarını iyi takip etmeliyiz. İsrail'in yayılmacılığı ve saldırganlığına karşı Filistin halkımıza ve onun kahraman intifadasına, Arap dünyasının tüm göğüs geren güçlerine önemli destek oluşturan kardeş Irak, ekonomik ve savunma gücü yok edilerek, halkı aç bırakılarak teslim alınmaya çalışılıyor. Açık ki, Amerika'nın Irak'a saldırısı İsrail'in saldırgan emellerini geçersiz bırakacaktır.

Daha şimdiden, kardeş Ürdün'e karşı Amerikan baskıları yükselmeye başlamış, yanı sıra Akabe Körfezi'ne ambargo koyarak Ürdün'ün özgürlüğünü ve topraklarının selametini tehlike altında bırakmıştır. Amerika ve İsrail'in egemenliği tehdidi Kızıldeniz'e ve Yemen Cumhuriyeti'nin özgürlüğüne kadar uzanmaktadır.

Biz Arap halklarımızı ve tüm ulusal güçlerimizi, Amerikan saldırısına göğüs germek, sömürgeci girişimler ve ambargo karşısında kardeş Irak'a destek sağlamak için saflarımızı birleştirmeye çağırıyoruz. Bugünkü tehlike Arap ulusuna ve onun tüm yurtsever onurlu evlatlarına karşıdır.

Bugünkü çıkmazın nedenleri ve çözümleri hakkında bakış açılan ne kadar değişik olursa olsun, tüm Arap kitlelerinin ve yurtseverlerinin birleşmeleri gereken acil görev, katliamcı Amerika'nın elini çolak etmek, yabancı kuvvet ve filolarının yarımada topraklarından, körfez ve Kızıldeniz sularından kovulması için mü-

cadele etmektir. Yalnızca bu tavır, bugünkü çıkmaza Arap çerçevesi içinde bantşıl bir çözüm yolu açabilecektir. Sömürgeci Amerika ve ekonomik ablukaya karşı kardeş Irak'ı desteklemek, Amerika ve İsrail saldırı ve tehdidine karşı Ürdün'ün özgürlüğünü savunmak, emperyalist provokasyonlara karşı kahraman Yemen'i desteklemek, kutsal toprakları kirleten yabancı güçlerin kovulması amacıyla körfez ve yarımada halklarıyla omuz omuza göğüs germek için saflarımızı birleştirmemiz gerekir.

Biz, Washington'un, Irak'a, körfez ve yarımada halklarına karşı saldırısını örtmek için Güvenlik Konseyi'ni bir perde olarak kullanma çabalarını protesto ediyoruz. Özel olarak Güvenlik Konseyi'nin, NATO ve Amerika güçlerinin Irak'a ambargo uygulamasında güç kullanmasına izin veren son kararlarını kınıyoruz. Amerika'nın tehdit ve gözdağı altında çıkan bu karar, tarihte benzeri olmayan bir sabıkadır. 23 yıldır Filistin ve diğer Arap topraklarını işgal etmeye devam eden, Kudüs'ü ilhak eden, işgal edilmiş Filistin ve Arap topraklarından çıkılmasını isteyen Güvenlik Konseyi kararlarını reddederek dünya kamuoyunun iradesine meydan okumakta kusur etmeyen İsrail'e karşı ambargo karar almak, onu cezalandırmak Güvenlik Konseyi'nin esas görevi olmalıydı.

Biz dikkatleri, dünya barışı ve güvenliğini tehlikeye koyan Washington'un saldırgan maceraların peşine düşme tehlikesine çekiyoruz. SSCB, Çin, Fransa, dünya ve bölgemizde istikrar ve güvenceyi benimseyen tüm diğer ülkeleri bölge halklarının kendi kaderini tayin hakkını güvence edecek Ortadoğu çıkmazının çözümü ile Körfez krizini birbirine bağlayan, eşit ve adil temelde sağlam önergelere dayanan, Irak'a dayatılan ablukaya son vererek Amerikan saldırısını durdurmaya, Amerikan savaş siyasetine alet olmaktan sıyrılmaya çağırıyoruz. Bu hususta, Irak'ın önerilerinin dikkate alınmaya değer, olumlu öğeler kapsadığına inanıyoruz. Özellikle Ortadoğu çıkmazıyla körfez çıkmazının birbirine bağlanması açısından, halkımızın kendi kaderini tayin hakkını ve toprakları üzerinde bağımsız devletini kurmayı, İsrail'in işgal edilmiş topraklardan çekilmesini güvence etmeyi, uluslararası yasalara saygılı ve eşitlik esaslı üstünde çözümler önerdiğini gözlemliyoruz. ★

29.8.1990

(*) Filistin Demokratik Cephesi'nin merkezi yayını organındaki soruna ilgili yayınlanan yazı.

FHKC: Bu soruya da kesin cevap verebilmek mümkün değildir. Öncelikle, Irak'ın bir Panama olmadığı unutulmalıdır. Diğer yandan, Irak'ın güçlü askeri merkeziliği önemli bir faktördür. CIA eski müdürünün Fransız Liberation Gazetesi'nde yaptığı değerlendirmeye göre, ABD'nin körfezde askeri girişim yeteneği yoktur. Irak'ın komşu ülkelerin katılımıyla kuşatılması mümkündür.

Tüm bunlarla birlikte, her türlü işbirliği eğilimlere rağmen, Arap halklarının olanakları, ruhsal ve manevi özellikleri küçümsenemez. Bu aşamada bile, Suudi Arabistan dışında tüm Arap ülkeleri Amerikan gücünü reddederek, bunaltıma Araplararası çözüm bulma çabalarını sürdürmektedirler. ABD'ye dost ülkeler bile, muhtemel bir ABD girişi karşısında, bu girişi görünüşte de olsa reddetmek zorunda kalacaklardır.

Eğer ABD körfezde direkt askeri bir girişimden vazgeçerse, bunda İsrail seçeneğini de unutmamak lazım. İsrail, bir yandan kendi genişleme emelleri, diğer yandan, ABD işbirlikçilerinin çıkarlarını yerine getirecek bir role her zaman hazırdır. Hatta olası bir ABD askeri eylemine paralel olarak veya ABD hareketini destekleme hesabı olabileceğini unutmamak lazım. İsrail böyle bir savaşa kalacak olursa, Irak'ın bölgesel askeri gü-

cüne darbe indirecek ve bölgede kozları yeniden paylaşmaya giderken, belki de binlerce Sovyet Yahudisinin getirilmesiyle büyük İsrail emellerini gerçekleştirme fırsatını yakalayacaktır. En önemlisi, siyonist devletin kuruluşundan itibaren ilk defa olarak, uluslararası kararla korunmuş olacak. İsrail bu fırsatı kaçırmayacaktır.

Sonuç olarak, zamanla netleşecek tüm ihtimallerin yanı sıra, Arap bölgesinde yeni doğum sancıları çekilmektedir. Amerika ve İsrail'in açık girişimlerinin yapılmış olup olmaması veya her halukarda körfezde 2 Ağustos öncesine dönüş mümkün olabilese de, sonuçlarının ve yüklenilen sorumlulukların üzerinden atılması mümkün olmayan bir noktaya vardığı açıktır.

Arap halkının, nerede olursa olsun, Irak'ın huveyt'e girmesi önünde değişik tabiiyattan uzak, Amerikan saldırısı karşısında tüm olanaklarını seferber ederek saflarını eskisinden daha çok sıklaştırmaya ihtiyacı vardır. Amerikan silahı her vatanı karşı yönelmiş ve direkt hayatımızı, canımızı, ulusumuzu, geleceğimizi tehdit etmektedir. Diğer halkların özlemine, çıkarlarına bakmadan, kendi çıkarlarına önem veren Amerikan Yankesi karşısında bu saldırı, Arapların kendilerini birleştirmeye zorlayan bir fırsat yaratmış olmalıdır. ★

Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi Genel Komitesi, özellikle Basra Körfezi'nde ve Arap yurdunda gelişen tehlikeler karşısında görüşlerini kısaca şu şekilde özetlemektedir:

1-Özellikle Amerikan ve diğer NATO kuvvetlerinin körfez üzerindeki egemenlik girişimleri, Arap uluslarına karşı açık bir saldırı, Arap ulusunun şimdiki ve gelecekteki varlığı için özellikle merkezi sorununa (Filistin sorunu) karşı güçlü bir tehdit oluşturmaktadır.

2-Körfez olaylarının patlamasından bu yana, başta Filistin sorununun tasfiyesi için öne sürülen Arap ulusunun düşmanları tarafından oluşturulan saldırı planları karşısında Arap dayanışması geliştirilmeli, yüksek ulusal çıkarlar temelinde bu soruna Arapsal çözüm yolu bulunmalıdır. Filistin sorunu, en tehlikeli komplolara karşı 33. ayına giren kahra-

Körfeze Amerikan Saldırısı Filistin Devrimine Karşı Bir Tehdittir

man intifadası ile mücadelesinin doruk noktasında bulunmaktadır. Bugün intifadayı desteklemek, kitlelerin siyonist dümana karşı mücadele iradelerini güçlendirmek için tüm Arap olanaklarının seferber edilmesi gerekmektedir.

Ama bugünkü gelişmeler bunun tam tersidir. Dar ülkesel çıkarlar, Arap mücadelesinin temelini oluşturan merkezi ve öz sorunu ortadan kaldırdı, Araplararası anlaşmazlıkların derinleşti. Ulusumuzun bu gibi ciddi tehlikelerle karşı-

karşıya olması sonucu, yaşanan saldırı önünde Arap dayanışması en zayıf aşamasına yaşamaktadır.

3-Olayların gidişatı, Arap-siyonist savasına yön vermiş siyasetlerin hiçbir şekilde sağlam bir temele dayanmadığını ortaya koymaktadır. Bugün daha açık görülmektedir ki, bu politikaları yeniden gözden geçirmeli ve siyonist düşman tehlikesi karşısında tüm güçlerimizi bu temel göreve göre şekillendirmeliyiz.

4-Bugünkü sorunda esas olarak ulusumuza yönelen yoğun tehlikelere dikkat çekiyoruz. Arap yurdunda yönelik emperyalist saldırıların kötü sonuçları karşısında, tüm yurtsever kitleleri ve onun mücadeleci güçlerini mücadeleye çağırıyoruz.

5-Filistin ulusal güçlerini, ulusal sorunu devrimci ve Filistin halk kitlelerini koruma (içte ve dışta) görevlerinde bugünkü tehlikeli dönüm noktasında kendi sorumluluklarını omuzlamaya çağırıyoruz. Bunun için de, Filistin sorununun ezilmesine yol açan, eskiden izlenen tüm siyasetlerin ciddi ve sorumlulukla yeniden gözden geçirilmesi gerekmektedir. Filistin kurtuluşu için ulusal çabaları toparlayıcı, ilkel program ve planları oluşturmaya çağırıyoruz. ★

ZAFERE KADAR DEVRİMİ

12.8.1990

Arap Halkları NATO ve Amerikan İşgaline Direnmelidir

Arap çözümünün bulunamaması sonucu, Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesi ve kendi topraklarına katmasıyla birlikte, dünya, Araplar ve bölge için tepkilerin en tehlikeli olanını Suudi Arabistan ve diğer körfez ülkelerinde Batı ve Amerikan askerinin varlığı oluşturmaktadır.

Halklarımızın petrol tekellerinin ve onların devletlerinin pençesinden kurtulmak için uzun mücadelesinden sonra, Amerikan emperyalizmi, stratejik körfez bölgesini bir bütün olarak işgal edip egemenliği için tarihsel fırsat ele geçirmiştir. Irak'ın kendileri için büyük bir tehlike oluşturduğunu kabul eden emperyalizm ve İsrail, Irak'a yok edici darbeyi indirmek için önemli bir fırsat yakalamışlardır.

Bu olaylar, en zayıf aşamasında bulunan Arap dayanışmasında var olan zincirlerin kopmasına da neden olmuştur. Kahire Zirvesi sonuçları Arap ülkeleri arasında derin bölünmeyi açığa çıkarmıştır. Aynı zamanda, bu bölünme İslam dünyasına da yansımış, en geniş Arap kamuoyunda bölünmeler başgöstermiştir.

Bugün bölgemizdeki tehlikeye sadece Irak ve körfez bölgesinde yoğunlaşan emperyalist tehditlerle sınırlı değildir. Filistin halkına, FKÖ'ye, Ürdün'e, Yemen'e de emperyalist darbelerin yönelmesi hiç de uzak değildir.

Biz aşağıdaki cephe güçleri olarak, bölgedeki gelişmeleri, Amerikan emperyalizminin Irak'a karşı savaşa girilmesi ihtimali ile yorumlayarak aşağıdaki noktalara dikkat çekmekteyiz.

1-Bölgedeki her türlü patlamaya imkan veren çıkmazın çözümü için, Amerikan kuvvetlerinin sürekli işgal amaçlarına son vererek NATO ve Amerikan kuvvetlerinin çekilmesi için resmi ve kitlesel olarak tüm Arap güçleri birleşik bir çaba içerisinde olmalıdır. Aynı zamanda NATO ve Amerikan işgaline karşı değişik araçlarla direnilmelidir.

2-Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesinin hiçbir gerekçesi yoktur. Tüm anlaşmazlıklar barışçıl yollarla, Arap birliği çerçevesinde çözümlenmelidir. Demokrasiyi ve kitlelerin rolünü ortadan kaldıran bu iki düzen, birçok örneğinde olduğu gibi, ancak felaketlere yol açabilmektedir. Anlaşmazlığın milli, ana çıkarlarla bir ilgisi yoktur. Kuveyt'i ilhak etmek, Arap birliğine doğru atılmış olumlu bir adım değildir. Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesini, Kuveyt halkının seçtiği siyasi düzenin ve kendi kaderini tayin etmeye yönelik Arap çözüm yolunun açılmasını istiyoruz.

3-Bugünkü olumsuzlukların esas nedenleri, Arap birliğinin parçalanmışlığını kendi çıkarları doğrultusunda zorunlu gören kapitalist düzene bağımlılıktan kaynaklanmaktadır. Aynı zamanda, iktidardaki çoğu zaman seçilmiş görülen aile, birey egemenliklerinin yanında, toplum içinde aydın ve örgütlü Arap kitlelerinin etkin olamaması ortaya çıkan olumsuzlukların önemli nedenlerini oluşturmaktadır.

Demokratik kurallar, yasalar temelinde devlet işleyişini sağlayabilmek, demokrasiye doğru yeni çağda birlikte yürüyerek kitlelerin çıkarlarına cevap verebilmek için Arap düzenlerinin yapısında derin değişiklikler zorunludur. Var olan grup politikasını reddeden, çelişkilerin Arap birliği çerçevesi içinde barınmasına inanan yeni bir Arap siyasi düzeninin dayanaklarını kurmak zorunlu bir ihtiyaçtır. ★

23.8.1990

Bahreyn Halk Cephesi
Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi
Umman Kurtuluş Halk Cephesi
Suudi Arabistan Komünist Partisi

Amerika'nın Körfez İşgali Arap Halklarının Bağımsızlığının Tehdididir

Arap ülkeleri komünist ve işçi partileri toplanarak, Irak askeri güçlerinin Kuveyt'e girmesi ve halkın iradesine karşı zorla ilhak etmesi sonucunda oluşan tehlikeli durumu değerlendirdiler.

NATO ve Amerikan güçlerinin Körfez ve Suudi Arabistan topraklarının büyük bir kesimini işgal etmesini kınıyoruz. Bu tavrı, Ortadoğu Arap halklarını ve onun bağımsızlık, güvenlik ve kendi kaderini tayin hakkını doğrudan tehdit etmek ve bölgeyi yakacak gerçek tehlike olarak görüyoruz. Amerikan emperyalizminin saldırgan doğasından ve kendini tüm dünya ve Ortadoğu'nun vasisi olarak görmesinden kaynaklanan bu tavır, Arap ülkelerine karşı çirkin ve içişlerine karışma girişiminden başka bir şey değildir. Aynı zamanda, son gelişmeler, bölgedeki egemen Arap ailelerinin ve gerici Arap düzenlerinin kendi çıkarları hesabına emperyalizmle nasıl işbirliği içinde olduklarını göstermiştir.

Tüm bu gelişmelerin Amerikan emperyalizminin stratejik işbirlikçisi İsrail'e yaradığını unutmamak gerek. Bugün İsrail, Filistin Arap halkına karşı barbar sesini yükseltebilmekte, saldırgan uygulamalarını genişletebilmekte, işgal edilmiş topraklar üzerinde Filistin halkının intifadasını güçsüz bırakıp ezmenin yanında, Irak'ın Arap ulusunun düşmanlarına karşı görevlendirilebilecek güçlerini yok edeceğine dair gözdağını sürdürmektedir.

İşçi ve komünist partiler olarak, halkların vasiliğine soyunmak bahanesiyle askeri güce başvurmayı şiddetle reddetmekteyiz. Ayrıca, Irak kuvvetlerinin derhal Kuveyt'ten çekilmesinden, Kuveyt halkının kendi kaderini tayin etme hakkına saygı gösterilerek, tüm emperyalist girişimleri uzaklaştırarak, iki ülkenin arasında bulunan sorunların Arap ülkeleri çerçevesinde tartışılarak, karşılıklı anlayış ve barışçıl yöntemlerle çözülmesinden yanayız.

Bugünkü olumsuzluğun esas nedenleri, birçok Arap ülkesinde demokrasinin bulunmaması ve halkın iradesine saygı gösterilmemesinde yatmaktadır. Partilerimiz Arap ülkelerinde demokrasinin yaygınlaşması ve daha fazla siyasi, genel ve bireysel hürriyetlerin önünün açılarak insan haklarına saygı gösterilmesi, iç cephele- rin güçlendirilmesiyle bugünkü olumsuzlukların önünün alınabileceğine, emperyalist girişimlere karşı göğüs gerilerek ulusal bağımsızlığın korunacağına inanmaktadır.

İşçi ve komünist partilerimiz, bu tehlikeli durum karşısında ulusal sorumluluğumuzdan hareket ederek, Arap ülkelerinde bulunan tüm demokratik, ilerici güçleri emperyalist girişimlere göğüs germek, Arap ulusları arasında dayanışmayı güçlendirmek için tüm bağımsızlık, özgürlük, haklı sorunlara inanan herkesi birlikte çaba göstermeye ve aşağıdaki amaç ve şiarlara sınıksız sarılmaya çağırılmaktadır.

-Emperyalist askeri üs ve kuvvetleri bölgeden kovmak

-Irak-Kuveyt çıkmazına, Arap camiası içinde, Kuveyt halkının kendi kaderini tayin hakkını güvence etme ve Irak kuvvetlerinin geri çekilmesi temeli üzerinde çözüm bulmak. ★

Ürdün Komünist Partisi
Tunus Komünist Partisi
Suriye Komünist Partisi
Sudan Komünist Partisi
Irak Komünist Partisi
Filistin Komünist Partisi

Lübnan Komünist Partisi
Mısır Komünist Partisi
Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi
Cezayir Öncü Sosyalist Partisi
Suudi Arabistan Komünist Partisi

Zonguldak Madenleri Daha Büyük Direnişlere Gebe

Kitle eylemleri, örgütlü devrimci mücadelelerin gelişimine ve halk muhalefetine yükseltip radikalleştirme-sine, toplumun her kesimine yay-maya çalışmasına paralel olarak açığa çıkıyor, radikalleşiyor, düzenin sınırlarını zorluyor ve aşıyor derken anlatmak istediğimizin son örneklerinden birini Zonguldak bölgesi maden işçileri gösterdi. Direnişin sesi bu kez de madenlerden yükseldi.

30 bin civarında işçi -Bu bölgede toplam 45 bin civarında maden işçisi var.- toplu sözleşme pazarlıkları sürerken, sonradan kesilmek kaydıyla istedikleri 1 milyon liralık avansın verilmemesi üzerine, sarı sendikaya rağmen direnişe geçti ve iki gün ocağa inmedi.

Maden işçisinin böyle bir direnişe sürüklenmesinin altında, 12 Eylül ve sonrası uygulanan, IMF'nin dayattığı 24 Ocak kararları var. Baskı ve terörle, grev yasaklamasıyla sendikaların devre dışı bırakıldığı, 12 Eylül faşizmi altında uygulanan bu kararlar sonucu, emeğiyle geçinen tüm halk daha çok ezildi, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda çalıştırıldı, daha çok sömürüldü ve yoksullaştırıldı. 1979'da milli gelirden % 33 pay alan ücretliler kesiminin payları, 1988'de % 14'e düştü. İşbirlikçi tekellerin, tefecilerin, toprak ağalarının faiz, kâr, kira payları ise % 42.8'den % 70.2'ye yükseldi. Bu, 12 Eylül ve sonrası Özal iktidarları döneminde, emekçi halktan baskı-terörle alınanların kimlerin kasalarına aktarıldığını ve kimlerin kasalarına kârlarına kâr kattığını ortaya koyuyor.

Her an ölümlerle burun buruna çalışan ve 1980'den bu yana maden göçüklerinde 420 şehit, 77.421 yaralı vermiş maden işçileri de bu dönemden nasibini fazlasıyla aldılar. 1980'de 100 olan ücretler 1989'da 60'a düştü. 12 Eylül faşizmiyle birlikte uygulanan grev yasağı daha 1988'de kalktı. 12 Eylül'ü ayakta alkışlayan Türk-İş, 12 Eylül faşizminin ekonomi politikasının mimarı, IMF'nin gözdesi Özal ne verirse onu kabullendi ve işçiye de kabullendirdi. İşte 12 Eylül faşizminin, sermayenin kârlarına kâr kattığı "istikrar" ve "huzur" ortamında işçilere istediği gibi ücret veren Özal, şimdi aynı işi farklı bir misyonda sürdürüyor. "Kaçakçıları ihraççı yaptım." deyip, hayali ihraççılara, kaçakçılara, işçilerden ve emekçi halktan toparladığı paraları aktaran da Özal'dı. "Biz MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası)'de büyük mücadelelerden geçtik." diyen, "Ucuz emek cenneti yarat-tık." diyen de Özal'dı.

Bugün Özal yine, maden işçilerinin direnişini kastederek, dün belediye işçilerinin direnişi sırasında olduğu gibi, işçi sınıfını "12 Eylül öncesine dönmek mi istiyorsunuz?" diye tehdit etmeye kalkıyor. Kendisini MESS Başkanı yerine koyarak demeciler veriyor. İşçilere meydan diyor, yüksek ücret istememelerini, yoksa işletmeleri kapatacaklarını söyleyerek ağıktan şantaj yapıyor. İşçilerin karşısına, 12 Eylül döneminde kullanıla kullanıla eskimiş bir demagojisiyle çıkıyor. On yıl sabretmelerini, on yıl sonra Batı ülkelerindeki ücret düzeyine ulaşacaklarını söylüyor. 10 yıl önce Amerikancı faşist cunta geldiğinde de, Özal işçilerden 10 yıl sabır dileyerek sömürüye katlanmalarını istemişti.

İnönü ve Demirel de, maden işçilerinin yoksulluğundan, açlığından ve çocuğunun okul masraflarını karşılayamadığından dem vurdular. Klasik bir muhalefet tablosu çizdiler. Sunacakları başka bir al-

ternatifleri yok. Onların kaygısı düzenin işleyişi ile ilgili. Şöзде işçiler haklıdır derken, direnişin düzen için tehlikesine dikkat çektiler.

Oligarşinin çözümsüzlüğü, alternatifsizliği, çoktan bir kenara atılmış Ecevit'i bile elde tutmaya zorluyor. Tecrübeli bir uzlaşmacı ve iktidarında toplumsal anlaşmayla işçileri devlete mahkum etmenin kahramanı Ecevit, maden işçisinin ilk kez böyle kitlesel ve yaygın bir direniş gerçekleştirmesi karşısında tehlikeyi sezinledi. Hemen oligarşiye akıl hocalığına soyundu.

Sarı Türk-İş ve kraldan daha kralcı Şevket Yılmaz da geride kalmadı. Direniş kırıcılığı rolünü üstlenmekte gecikmedi ve direnişi, zamanı yanlış seçilmiş eylem olarak mahkum etti. Genel Maden-İş Sendikası Başkanı S.Denizci'yi eylemi kılması için madene indireceğini ilan etti.

Maden işçilerinin, düzenden, düzen partilerinden bekleyeceği bir şey yok. Yıllardır aynı şeylerle avutuluyorlar. Her gelen gideni aratır hale geliyor ve sömürü yoğunlaşıyor. Sarı Türk-İş de, işçilerin emeğini devlete ve patronlara en iyi biçimde pazarlamakta oldukça ustalasmış. İşçilerin onlardan da beklediği bir şey yok. Zaten Türk-İş'e, Genel Maden-İş'e rağmen direnişe geçmeleri bir şey beklemediklerini gösteriyor. İş kendi özgüçlerinde, kendi yaratacakları örgütlenmelerde ve direnişlerinde. Kendi güçleriyle somut adımlar attılar, atıyorlar. Direnişler örgütlediler, örgütüyorlar.

Yeniçekte katliamını protesto etmek için iki saat iş bırakma, 24 Şubat'ta Zonguldak'ta 12 Eylül sonrası en büyük işçi mitingini düzenleme, 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı işyerlerinde geniş katılımı kutlama ve İzmir ile İstanbul'daki işçi mitinglerine kitlesel olarak katılma eylemleri maden işçisine büyük bir güven kazandırdı. Maden işçileri, sendikalarının öncülüğünde, 25 yıl önce Kozlu direnişinde öldürülen 2 arkadaşlarına ilk kez bu yıl işyerlerinde anma yaparak sahip çıktılar.

12 Eylül'ün azgın dönemlerinde, Kilimli işletmesinde ocak ağız tuttular. Zaman zaman çıkan servis sorununa topluca tavır aldılar. Prim adaletsizliğine karşı 6 saat ocağa inme eylemi yaptılar.

İlk defa bu dönem, Karadon, Kozlu, Üzümez, Amasra, Armutçuk ve merkez işyerlerinde komisyonlar kuruldu.

Toplu taşımacılığın yapıldığı trenlerdeki izdihamı protesto eden maden işçileri treni boşaltarak işe gitmediler ve treni üç saat alıkoyarak ek vagon takılmasını sağladılar.

Ama bütün bunlar yetmiyor. Zonguldak'ta madenlerde maden işçileriyle yapacak daha çok şey var.

İşçiler bu kez daha diri, daha sağlam bastılar. Bunun arkası gelecek. Ecevit ile riği görüyor ve burjuvaziyi uyarıyor: Zonguldak bölgesinde, madenler daha büyük direnişlere gebe. Toplu sözleşme görüşmeleri uyumsuzlukla sonuçlandı. Ma-

den işçileri ya sefalet ücretine boyun eğmek ya da direnmek zorundalar. Bunun ortası yok. İşçiler direnişten yana. 45 bin işçi, iş yavaşlatma eylemine geçti. İşçiler 400-500.000 TL'lik sefalet ücretine daha fazla katlanmak istemiyorlar. 12 Eylül'le birlikte bugüne kadar kaybettiklerini fazlasıyla kazanmak istiyorlar. Onlar da haklı, direnmeden, bedel ödenmeden kazanamayacağını, devrimci mücadeleden ve onun açığa çıkardığı halkın haklı tepkilerinden öğreniyorlar. Bunları kendi direnişleriyle yoğuruyorlar. Direnişe döküyorlar. Ama bu iş kendiliğinden nereye kadar gidecek?.. Yine işçiler direnişlerinde sarı Türk-İş'in ihanetine mi uğrayacaklar? Özal iktidarının tehditlerine boyun mu eğecekler?.. Şimdi işçiler işten çıkarma tehditlerini, direnişlerle ilgili başlatılan soruşturmaları, gözdağını, giderek daha da yoğunlaşacak baskıları nasıl göğüsleyecekler? Çatışma büyüyecek. Direnişin kesintiye uğramaması için, kazanmak

için ne yapılacak?

Zonguldak maden işçilerinin devrimci lere, Devrimci Sol Güçlere daha fazla ihtiyacı var. Bu tartışmasız bir gerçek. Zonguldak maden işçilerinin devrimci önderliğe ve politikaya, devrimci sendikal anlayışa, daha ileri ve sürekli kılınacak, sarı Türk-İş'in de, oligarşinin de kolay kolay kıramayacağı direnişlere ihtiyacı var.

Maden işçileri direnişlerinin tepkilerini, oligarşi ve düzen partilerini nasıl tedirgin ettiğini gördüler. Bunu göz önüne alarak, daha büyük direnişlere yöneleceklerdir. Devrimciler, Devrimci Sol Güçler buna göre düşünüp hızla adım atmalıdırlar. Örgütlenmek ve bu tür kendiliğinden eylemlilikleri dönüştürmek, devrimci irade ve politikayla bütünleştirmek, daha radikal-leştirmek ve yaymak için kaybedecek zaman yok.

Oligarşinin gözleri Zonguldak maden işçilerinin üzerinde. Bizim de gözlerimiz, tüm duyarlılığımızla orada olmak zorunda. Daha sert bir mücadeleye hazır olmalıyız. Artık işçilerin sırtına kene gibi yapışmış sarı sendikacılığı madenlerden kovmanın zamanı geldi.

Ve üzerlerindeki sarı sendika zinciri kırılmadıkça, satılmaya ve köle ücretiyle çalıştırılmaya devam edecekler.

Sarı sendikacılık zinciri kırıldıkça, devrimciler, Devrimci Sol Güçler kendi devrimci sendikal anlayışını yerleştirip, Devrimci İşçi Hareketi örgütlendikçe direnişler kırlamayacak, madenlerden daha gür ve düzeni sarsan ses getirecektir. ★

ONURLU, DÜRÜST DEVİRİMCİ SENDİKAL ANLAYIŞ KAZANDI

Tez Koop-İş 3 No.lu Şube devrimci işçilerin yönetimindeydi. Devrimci bir anlayışla, sarı sendikacılığın, devletin, işverenlerin işçiler üzerinde, 12 Eylül Anayasası ve yasalarıyla oynadıkları oyunları bozuyordu. Bu anayasa ve yasalarla grev yapılamaz denildiği bir dönemde, Migros Grevi işçilere ekonomik-demokratik haklar kazandırmıştı.

K.Gürbüz'ün başında yer aldığı Tez Koop-İş Sendikası işçileri satıyordu. İşine gelmeyen işverenlerle, devletle anlaşıp işten attırıyordu. Tübitak'ta böyle olmuştu. SSK'da bakanlıkla anlaşıp sözleşmede işçilere ihanet edilmişti. Usulsüzlük, yolsuzluk, zimmete para geçirme, sahtekarlık, yalan, demagoji ve karalama onlardaydı.

Devrimci sendikal anlayışla sarı sendikacılık çatışması bu süreçte gelişti. Ve çatışmada ilk raundu, her türlü rezillığe bulaşmış K.Gürbüz ve ekibi kazanmıştı.

Yerlerini korumuşlar, devrimci sendikacılık diye çıkarlarını bozan bir beladan kurtulmuşlardı. Çıban başı Tez Koop-İş 3 No.lu Şube'yi kapatmışlardı. Ama unuttukları bir şey vardı. Migros direnişlerinde tohumları atılan, dürüst, onurlu sendikacılık, devrimci kitle ve sınıf sendikacılığı çoktan boy atmıştı. Devrimci Mücadelede Migros İşçileri, yönetimi sıkıştırmaya, yolsuzlukları, usulsüzlükleri, işçilerin nasıl satıldığını ortaya dökmeye başlamışlardı. Bilinçli Tez Koop-İş üyelerini sendikaya sahip çıkmaya, tepedeki bu asalakları silkelemeye çağırmışlardı. Tez Koop-İş yönetimi telaşlanmıştı. Çıkarlarına saldırı vardı. Hemen toplandılar. Her zamankinden daha fazla birlik ve bütünlük içinde olmalıydılar. Çıkarları, onları işçiler karşısında kenetlendirdi. Bu, içlerine "nifak" tohumları sokanları "Sendikamız tüzel kişiliğini temsil eden genel başkanımız hakkında asılsız şayialar ileri sürerek bir karalama kampanyası başlattıklarını üzüntüyle müşahade etmekte ..." diyerek şiddetle kınadılar! Yönetimleriyle birlikte, çıkarlarını, sahtekarlıklarını korumayı bu kez de becermişlerdi.

Çok sürmedi, Tez Koop-İş'te çıkar ve paylaşmada it dalaşı başladı. Maskeler düştü, kirli çamaşırlar ortaya döküldü. Devrimci Mücadelede Migros İşçileri ne dediyse doğrulandı.

Tez Koop-İş'te milyonlarca liralık yolsuzluk açığa çıktı. K.Gürbüz'e görevden el çektiler. Yönetim, K.Gürbüz'ün kellesini ortaya atarak kendisini kurtaramaz. Bütün kararlarda, harcamalarda onayı olan yönetim de en az K.Gürbüz kadar suçludur.

Tez Koop-İş'te iş bitmedi. Sarı sendikacıların, uzlaşmacıların, sahtekarların hepsi yönetimden temizlenmeden, yerine dürüst, demokrat, devrimci işçiler gelmeden, devrimci sendikal anlayış egemen kılınmadan, bunun için işverenler kadar sarı sendikacılığa karşı mücadele edecek örgütlenmeler yaratılmadan bitmeyecek. ★

ESKAD KAPATILMAKLA ESKİŞEHİR'DE MÜCADELE DURDURULAMAZ

14

Eylül tarihinde, derneğimiz ESKAD valilik kararıyla süresiz kapatılmıştır.

Beş aydır açık olan derneğimiz, Eskişehir'de demokratik, ekonomik ve kültürel alanda yoğun faaliyet göstermiş, halkın sesi kulağı olmayı bilmiştir.

Şimdiye kadar uygulanan baskı ve gözdağı politikaları karşısında ilkelerimizden, kararlılığımızdan asla ödün vermedik, vermeyeceğiz. Halkın kendi değerleri-

ne sahip çıkma, yaratma ve yaşatma yolundaki mücadelesini örgütlülüğümüzle savunacağına inanıyoruz.

ESKAD, Eskişehir halkının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde "Haklıyız Kazanacağız" şiarını haykıran Devrimci Sol Güçlerin mevsisidir. ESKAD'ın kapatılması mücadelemizi asla engelleyemeyecektir. Bizler halkımızın özgürlüğe uzanan elleri olarak, her zaman söylediğimiz sözleri daha güçlü haykırarak, faşizmin karşısına daha direngen bir

ruhla dikileceğiz.

ESKAD'ın bugünlerde kapatılmasının nedeni gayet açık. Savaş koşullarının ortaya çıkmasıyla, iktidar karşısında muhalefet odağı görmek istemiyor. Emperyalist savaşa dur diyecek yapıları ve ekonomik-demokratik alanda hak arayan kurumları yok etmek istiyor.

Egemen sınıflar, inşaatı uzun bir süre önce bitmiş olan Eskişehir Hücre Tipi Cezaevi'ne nakledilecek devrimci tutsakların nakli sırasında ESKAD'ın bir muhalefet odağı bilinciyle hareket edeceğini biliyor. Bu muhalefet şimdiden boğulmak istenmektedir. Ama çabaları boşuna.

Mücadele susmayacaktır. ★

**ESKAD KAPATILAMAZ!
DKÖ'LER ÜZERİNDEKİ
BASKILARA SON!**

Devrimci Mücadelede ESKAD'lılar

saldırısına uygun bir ortam yaratmaya uğraşıp durdu. Örneğin, genel kurul başlatırken yapılan saygı duruşuna müdahale etmeye, Mücadele Ankara Bürosu olarak gönderdiğimiz mesajı divan başkanının elinden almaya çalışmak gibi davranışlarda bulundu. Herhalde mesajın içeriği, özellikle de, tüm devrimci-yurtsever güçleri Ortadoğu'da tezgahlanan emperyalist savaş oyunlarına karşı duyarlı olmaya çağırması, onu rahatsız etmiş olmalıydı... Ancak tüm bu çabaları boşunaydı. Yaratmak istediği provokasyon ortamı boşa çıkarak, genel kurula katılanlar tarafından gerekli cevabı aldı.

Gelecek günler, bize ALKAD'ın Altındağ halkıyla bütünleşerek, onun örgütlü gücü olacağını gösteriyor. ★

**HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ
YENİLMEZ!**

YAŞASIN ALKADI

MÜCADELE ANKARA BÜROSU

12 Eylül Faşizmi ve Emperyalist Savaş Politikası Ankara'da da Lanetlendi

12

Eylül faşizminin 10. yılı kitlesel gösterilerle protesto edildi.

10 Eylül 1990 günü, saat 17.50 sıralarında Devrimci Sol Güçler, Küçükcesat semti Bülbülderesi Caddesi'nde yaptıkları gösteri ile 12 Eylül'ü, emperyalist savaş politikalarını ve savaş zamlarını protesto ettiler.

Yaklaşık 80-85 kişiden oluşan Devrimci Sol Güçlerin korteji yürüyüşe geçmeden önce, Bülbülderesi Caddesi'nin bir bölümü ateşlerle trafiğe kapatıldı. Daha sonra Devrimci Sol Güçler, üzerinde "Kahrolsun ABD Emperyalizmi ve 12 Eylül İşbirlikçileri, Savaşa Hayır, Devrimci Sol Güçler" yazılı pankartı açarak yürüyüşe geçtiler. 10 dakika kadar süren kitlesel protesto yürüyüşü sırasında "12 Eylül'ün Hesabını Soracağız", "Savaş Zamlarına Hayır", "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır", "Savaşa Hayır", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" ve "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını atan kitleye, çevrede bulunan halkın da alkışlarıyla destek olduğu gözlemlendi.

Devrimci Sol Güçler protesto gösterisinin bitiminde, yürüyüş sırasında taşıdıkları pankartı asarak dağıldılar. ★

MÜCADELE ANKARA BÜROSU

Gelecek Günler Alkad'ın Altındağ Halkıyla Bütünleşeceği Günler Olacak

Kuruluşundan bugüne kadar sürekli olarak polisin keyfi engellemele-riyle karşılaşan, örgütlü bulunduğu Altındağ çevresinde halkın sorunlarına duyarlılıkla yaklaşan Altındağ Kültür Araştırma Derneği (ALKAD) ilk genel kurulunu 25.8.1990 günü yaptı. Dernek merkezinde gerçekleşen genel kurula, üyelerin yanı sıra, değişik DKÖ temsilcileri de katıldı. Divan seçimi öncesinde Genel Yönetim Kurulu Başkanı Şahin Kurt yaptığı açılış konuşmasında yaşanan sürecin değerlendirilmesine geçme-

den önce, genel kurula katılan herkesi devrim şehitleri için saygı duruşuna davet etti. Gelen mesajların okunmasından sonra, GYK'nın hazırladığı çalışma raporu okundu. Yeni yönetim ve denetleme organlarının seçimi yapıldı. Gelecek süreçte derneğin gerçekleştirmeyi hedeflediği program okundu.

Genel kurulun başından sonuna kadar hükümet komiserinin tavrı ise oldukça ilginçti. Sürekli provokasyon çıkarmaya, ve insanları tahrik ederek derneğin dışında bekleyen resmi ve sivil polislerin

TAYAD'LI AİLELERİN İSTEĞİ:

"ANKARA POLİSİNİN BASKI VE KURŞUNLAMALARINA HAYIR"

Bugün Ankara'da 12 Eylül faşizminin uygulamalarını aratmayan, aratmak istemeyen Ankara siyasi polisi suç işlemeye devam ediyor. Devrimci-demokrat insanlar gözaltına alınıyor, sokaklarda kurşunlanıyor, DAL'ın "laboratuvarlar"ında işkence lere tabi tutuluyorlar.

Kısacası, DAL insanlık suçu işlemeye devam ediyor.

Kurşunlama ve gözaltına alınma olayları duyulur duyulmaz bir araya gelen aileler, 16 Eylül 1990 günü Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne giderek, gözaltında bulunan yakınları hakkında bilgi almaya çalıştılar. Sonuç, yaşlı analara saldırı ve dayak, genç olanlara ise gözaltı idi.

Kızı ve damadının durumlarını soran anne Arzu Çolak polisler tarafından tartaklanırken, bir gün önce gözaltına alı-

nan kardeşi Sevil Erbasan'ın sağlık durumunu soran ablası Sultan Erbasan da polisler tarafından dövülerek gözaltına alınıyordu.

Son dönemde Ankara'da yaşanan bu olaylar karşısında tepkilerini 17.9.1990 günü TAYAD Ankara Şubesi'nde düzenledikleri bir basın toplantısıyla dile getiren aileler, aynı gün öğleden sonra Ankara Valiliği'ne giderek Vali Saffet Ankarlı Bedük'le görüşmek istediler. Valinin yerinde olmaması nedeniyle aileler, Vali Yardımcısı Yahya Gür'le görüştüler. Görüşme sırasında Yahya Gür kısa bir not yazıp "Siz en iyisi Emniyet Müdürü Mehmet Ağar'la görüşün." yanıtını veriyordu.

Valiliğin kendilerine bilgi vermek yerine başından savması karşısında aileler, "Bizi emniyete yolluyorlar, emniyete gitti-

ğimizde yaşamıza bakmadan dayak yiyoruz, gençlerimiz de gözaltına alınıyor. Bu kurşunlamalardan, gözaltılardan, işkencelerden herkesin haberi var. Bizleri başlarından atmaya çalışıyorlar" diyerek tepkilerini dile getiriyorlardı.

Kısa bir konuşmanın ardından ellerindeki dövizleri açan aileler, bir yandan dövizleriyle gösterilerini sürdürürken, öte yandan da etrafta bulunanlara konuşmalar yaparak, kurşunlamalara karşı sessiz

kalmayacaklarını, hesap sorulması için her şeyi yapacaklarını anlattılar. Gösteriye müdahale eden polislere tepki gösteren basın mensupları da, polisin tehditlerinden paylarını alıyorlardı.

Sonuçta, ailelerin vali ile görüşme istemi, Ankara Valiliği ile DAL işkencecilerinin işbirliği içinde olduklarını açıkça belirleyen bir olay oluyordu. ★

ANKARA MÜCADELE BÜROSU

SAYI 5/1990

BAĞCILAR-ÇİFTLİK'TE SAVAŞ OPERASYONU

Kamucuyu emperyalist savaş tartışmaları ile meşgul edilirken, ezilenler, işçiler, devrimciler üzerinde savaş halinin baskı ve terörü esiriliyor. Siyasi iktidar daha şimdiden, kendisine muhalefet olan her kesimi susturmak için pervasızca saldırıyor. DKÖ'ler basılıyor, kapatılıyor. Yine DKÖ'lerin önlerinde karargah kuran si-vil-resmî polister, faaliyetlerini engellemek, kitleleri yıldırmak için her türlü çirkin yöntem başvuruyorlar. Yasal miting pankartını asanlar gözaltına alınıyor, bir hafta işkenceli sorgulardan geçiriliyor. İşkenceye sınır tanımayanlar belediye otobüslerini yolcularıyla topyekûn gözaltına alma başarısını(!) gösteriyor. Bağcılar, Samandıra, Kartal, Yeni Sahra, Piyalepaşa, Hasköy, Gazi Mahallesi son günlerde yoğun polis-jandarma aramaları-na, baskınlarına tanık oluyor.

Oligarşi tüm baskı ve terörüne rağmen, güçsüzdür. Emperyalist savaş çığırtkanlıkları da sonunun gelmesini engelleyemeyecek. Sömürü, baskı, yoksulluk düzenini ayakta tutabilecek hiçbir çare yok. Çare halkın örgütlü gücündedir. Bunun için, emperyalist savaşın, zamların, baskı ve terörün karşısına halkın örgütlü gücünü çıkarmalıyız. Bunu başarabilmek için ise kitlelerin Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinde örgütlendirilmesi gerekiyor. Bu bu görevi de başarabiliriz, başarabiliriz. Başarabiliriz çünkü ancak bunu yaptığımızda emperyalist savaşın, savaş zamlarının, polis-jandarma baskısının karşısında durabiliriz.

Bağcılar-Çiftlik'te 7 Eylül akşamı polis-jandarma birlikte kitleler üzerinde terör estirdi. Arkasından bu saldırıya protesto eden Devrimci Sol Güçlerin bildirileri kitleye dağıtıldı. Pervasızlıkta sınır tanımayan güvenlik güçleri bu kez ÇİHKAD'ı arama bahanesiyle basılar, talan etiler. Emperyalist savaşın kınayan yazı ve resimleri panolarıyla birlikte söktiler. Dernek üyelerini gözaltına aldılar. Tüm bu saldırıların hakkının savunucularını engelleyemeyeceğini bir kez daha hatırlatıyoruz.

Devrimci Mücadelede ÇİHKAD'lılar

FAŞİZMİN SALDIRILARI HALKLA BÜTÜNLEŞMEMİZİ ENGELLEYEMEZ

Samandıra'da halka ve devrimcilerle yönelik saldırılar durmak bilmiyor. Son örneği, 12 Eylül faşizminin onuncu yıldönümünde, oligarşinin halkımıza açtığı yeni savaşın bir parçası olarak yaşandı.

Egemen güçler içine düştükleri ekonomik, sosyal ve siyasal krizin faturasını emekçi halkımıza çıkarmaktadır. Faturada yazanlar daha fazla zamlar, daha fazla yoksulluk, daha fazla baskı ve terördür. Samandıra'nın yoksul halkı da bu faturayı fazlasıyla ödeyenlerdendir.

12 Eylül 1990 günü jandarma komando birlikleri ve siyasi şube ekipleri 25 motorize araçla Samandıra halkını teslim almaya geldiler. Adeta savaş provası yapıyorlardı. Aynı gece, saat 20.40 sularında Dernek Başkanı Ercan Kartal'ın evi yüzlerce jandarma ve polis tarafından abluka altına alınmış, arama belgesi vb. hiçbir belge gösterilmeden ev halkının şaşkın bakışları arasında içeri girilerek talan edilmiştir. Çatıya çıkılarak taban tahtaları da hi kaldırılmıştır. Dernek başkanını evde bulamayan polis ve jandarma bu kez de akrabalarına yönelmiş, aynı pervasızlığı oralarda da göstermişlerdir. Yanlarında getirdikleri burjuva basınına malzeme sunamayınca, bu kez de saat 22.30 sularında, derneğin bulunduğu mahalleyi işgal etmiştir. Her evin önüne bir jandarma dikerek, mahalle halkını gözaltına almışlardır. Bu uygulamaya tüm bölgede sürmüştür. 12 Eylül faşizminin onuncu yıldönümü bahane edilerek, "Dernek olay çıkara-

cak, burası örgüt evidir, içeride silah var, bomba var." gibi demagojilerle, SKDD işgali halka meşru gösterilmeye çalışılmıştır. Ancak arama izninin olmamasından dolayı içeriye sokulmamışlardır. Bu işgal 11 Eylül günü de devam etti.

Ama jandarma ve siyasi polis derneğe giremiyor. Evet, 12 Eylül günü Samandıra halkı direniş geleneğine bir halka daha ekliyordu. Tüm dernek taraftarları ve halk derneğin önünde barikat oluşturmuş, direniş türkülleri söylemekteydi. Jandarma ise halkın etrafında 5-6 çember oluşturmuştu. Bu çembere rağmen, halk direniş saflarında yer almıştı. Emekçi halkımız böyle önemli bir günde demokratik mevzileri olan SKDD'yi işgalten kurtarmak için kadınıyla, erkeğiyle, yaşlıyla, çocuğuyla direndi. Jandarma ve polis şaşırmişti. Karşılarında direnişi seçen halk vardı. Halkı karakola götürmeye çalışmışlar, onların bu yaptırımlarına uymayan, karşı koyan SKDD'yi ve onların sağındaki halkın direnişini görünce bu isteklerinden vazgeçmişlerdi. Kitle hep birlikte "Samandıra'daki Keyfi Baskılara Son", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla, türküllerle, halaylarla, gereğinde işgalcilerle göğüs göğüseye gelerek işgali kırmak için direnmışler. Devrimci Sol Güçlere yaraşır şekilde, "Yılınlık Yok Direniş Var" şiarıyla hareket etmişler. İşgal dördüncü gün de devam etmiş, beşinci gün ise halkın geniş katılımı ve SKDD'ye sahip çıkmasıyla kırılmıştır. SKDD taraftarları bir yandan "Emperyalist

Devrimci Sol Güçlerin Bağcılar-Çiftlik'te polis-jandarma baskısını protesto için dağıtılan ve dergimize de gönderilen bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

BASKILARA BOYUN EĞMEYECEĞİZ

Karanlığın temsilcileri telaş içinde. Halkın haklılığının bilincine varması, Devrimci Sol Güçlerle birlikte tepkilerini hak arama eylemlerine dönüştürmesi egemenleri korkutuyor. Korkanlar halka, devrimcilere saldırıyor ya da saldırı planları hazırlıyor. Halk ve devrimciler, hacı, hoca, tombalacı, serseri, sapık kılığındaki sivillerce(!) izlemeye alınıyor, tahrik ediliyor. Ezilen halklar, geçekonda yaşayanları, işçiler, gençler potansiyel suçlu kategorisine alınıp günah keçisi seçiliyor. Egemenlerin borazancısı boyalı basın yalan üretmeye devam ediyor. Öte yandan, en meşru panellere, toplantılara izin verilmiyor. Emperyalist savaş çığırtkanlığının yapıldığı bugünlerde, olağanüstü dönemlerdeki baskı ve gözdağı politikalarının uygulanmaya başlandığına tanık oluyoruz. Birbirini izleyen zamları takip etmek bile güçleşti. Gözaltılar yoğunlaştı. Öyle ki, hızını alamayanlar belediye otobüslerini karakol önlerine çekip saatlerce bekletebiliyor.

7 Eylül akşamı, Bağcılar-Çiftlik halkı jandarma tarafından abluka altına alınıyor. (Kambersiz düğün olmaz. Sivil polisler de işin içinde.) Tüm giriş çıkışlar, sokaklar askeri reolarla tutuluyor. Evler aranıyor, kahveler basılıyor. İnsan avına çıkanlar her yeri didik didik ediyorlar, halk üzerinde sindirme operasyonu yapılıyor. Sokakta olanlar, evine dönerler tartaklanıyor, kimliklerine el konuluyor. "Kimliklerinizi sonra gelip alırsınız" denilerek keyfilik uç noktalara vurduluyor. Subaylar, astsubaylar halka gözdağı veriyor, küfrediyorlar. Gerekçeleri de çok ilginç. "Bizim yanımızda nasıl sigara içersiniz?", "Kalkın ulan ayağa!", "Bu ne biçim yürüyüşü!", "Kim ulan emperyalist savaşa hayır diyenler?" Hızını alamayan vatanın koruyucusu(!) astsubaylar, halkın gözü önünde insanları dipçikliyor ve dövüyorlar. Onlarca kişi gözaltına alınıyor, günlerce karakollarda tutulup işkenceli sorgulamalardan geçiriliyor.

İşte vergilerimizle, emeğimizle gasp edilmesiyle ayakta duran güvenlik güçlerinin(!) bize uyguladıkları. Neden bu baskılara uğruyoruz? Kadınlara, kızlara sarkıntılık eden jandarmalar yüzünden karakola yürüdüğümüz için mi? Sementimizde mafya-polis-astsubaylarla işbirliği içinde fuhuş yapan, muhbirlik yapan kadının kovulması yüzünden mi? Devrimcilere serserilerle saldıran bir soysuzun hak ettiği cezayı almasından mı? Emperyalist haksız savaşlara karşı olduğumuzdan mı? İnsanca yaşamak istediğimiz için, sularımız aksın, yollarımız asfaltlansın, otobüslerin sayısı artsın dediğimiz için mi? Daha pek çok neden sıralayabiliriz. Ama bunların hiçbirisi jandarma baskısının gerekçesi olamaz. Eğer bu gerekçelerle saldırıyorlarsa -ki öyledir- açıkça suç işleniyor. Emeğe karşı, ezilenlere karşı işlenen bir suçtur bu. Bunlar değil mi, ülkemizi emperyalistlere peşkeş çeken, haksız savaş çığırtkanlığı yapan, karanlıktan çare uman? Geleceği yoktur bunların. Korkuyla yaşıyorlar çünkü. Bu yüzden ki, yeni baskı dönemlerinin provalarını yapıyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Halkımız!

Yoksulluğa, baskılara layık değiliz. Bu yüzden, jandarma baskısına, her türlü baskıya kayıtsız kalamayız. Kayıtsız, duyarsız kaldığımızda, bütün demokratik haklarımızı almadılar mı? Sendikal haklarımızı elimizden alıp bizi açlığa mahkum etmediler mi? Devrimcileri işkencelerde, sokaklarda, dağlarda katletmediler mi? Neden aynı eziyetleri bir daha yaşayalım? Neden emeğimiz, vergilerimiz baskı aracı olarak bize geri dönsün?

Yeniden aynı baskıları yaşamak istemiyorsak, tek alternatifin Devrimci Sol Güçler olduğunu unutmayalım. Bu nedenle, onlarla bütünleşerek mücadele etmekten geri durmayalım. Sorunlarımıza sahiplenelim, örgütlenelim. Halkın savaşı, halkın iktidarı için birleşelim, mücadele edelim. Tüm muhbirleri, halk düşmanlarını Devrimci Sol Güçlere bildirelim. Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinde görev alalım. Jandarma baskısının karşısında sinip sessiz durmayalım. İkiyüzlüklerini suratlarına haykıralım. Anında tavır almazsak, yarı yarıya geç kalınmış olur. Unutmayalım ki, biz halkın, doğrunun, güzelin mücadelesini veriyoruz. Onun için Haklıyız Kazanacağız! ★

KAHROLSUN HALKA ZULMEDENLERİ!

KAHROLSUN JANDARMA TERÖRÜ!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER

Savaşa Hayır" propagandası yaparken, bir yandan da, SKDD'ye yönelik baskıların ve saldırıların gerçek yüzünü ortaya sermişlerdir. Kitlenin kararlı tavır karşısında şaşkın duruma düşen jandarma ve polis saldırıyı göze alamamışlar. Kitle "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının gereğini yerine getirerek, haklılığından aldığı güçle direnmıştır. İşgalin beşinci günü, dernek başkanı üç saat kadar gözaltında tutulmuş, arama için izin belgeleri tamamlandıktan sonra dernek açılmış, tamen kendi inisiyatifimizde arama yapılmamış, talana izin verilmemiştir. Arama öncesi dernek taraftarlarının ve yöneticilerinin kimlikleri alınmak istenmiş, kararlı direniş karşısında vazgeçmek zorunda kalmışlardır. Sonuçta işgal kırılmıştır. Samandıra, Sultanbeyli, Sarıgazi emekçi halkının demokratik mevzideki örgütlü gücü

olan SKDD taraftarları, kadınıyla, erkeğiyle, yaşlıyla, çocuğuyla dernek binası önünde toplanarak işgali kırmak için sloganlarla, marşlarla, halaylarla çıkmışlardır.

Samandıra halkına yönelik saldırı püskürtmüş, oligarşinin burjuva basınıni kullanarak yürüttüğü yalan ve demagojiler boşa çıkmıştır. Şimdilik kararlı bir direnişle püskürtülen saldırıların devam edeceğini biliyoruz. Ama diyoruz ki, karşınızda hep direnen bir halk göreceksiniz... ★

**SAMANDIRA'DAKİ KEYFİ
BASKILARA SON!
YAŞASIN DEVİRİMCİ SOL
GÜÇLERİN MÜCADELESİ
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

Devrimci Mücadelede SKDD'liler

MERSİN'DE LİMAN İŞÇİLERİ DİRENEREK UYARDI

Mersin liman işçileri, tarihinde ilk etkili eylemi gerçekleştirdi. Yıllardır birikmiş sorunlara, artan baskılara ve kötü çalışma koşullarına karşı direnişe geçti.

Yıllarca sarı sendikacıların güdümünde kalan işçiler, işveren karşı fazla bir ses çıkaramadılar. Çünkü güvenebilecekleri bir sendika yoktu. 1989 ortalarında yapılan şube kongresinde yönetim değişti. İşçilerin güvendiği ve sınıf sendikacılığını savunan bir yönetim oluştu.

İşçilerin sınıf bilinci kazanması için eğitime öncelik veren şube yönetimi, öncelikle bir kültür ve dayanışma gecesi düzenlemeyi kararlaştırdı.

Grup Yorum'un da yer alacağı geceye valilik izin vermedi. Ancak buna rağmen konser vermektan vazgeçmeyen Grup Yorum gözaltına alındı ve uzun bir süre tutuklu kaldı.

Yönetime gelen sınıf sendikacılığı anlayışı kısa sürede liman-da etkisini gösterdi. Öyle ki, 1 Mayıs 1990, tüm işçilerin katılımıyla coşkulu bir şekilde kutlandı. Eski yönetimin provokatif tavrına rağmen, Türk-İş'in hazırlamış olduğu sözde bildiri tüm işçiler önünde yırtıldı. Şubenin hazırlamış olduğu bildiri okundu. Yapılan konuşma ve atılan sloganlarla, Mersin'de ilk kez bu denli coşku ve kalabalıkla 1 Mayıs kutlanıyordu.

1 Mayıs toplantısından sonra şube başkanı ve yönetimi gözaltına alınarak işçilere gözdağı verilmeye çalışıldı. Bölgedeki sendikalar bu eylemden sonra sinip kabuğuna çekilirken, liman işçileri, şubelerine ve yöneticilerine sahip çıktılar.

17 Eylül 1990 tarihinde eylemi başlatırken işçilere hitaben

yaptığı konuşmada şube başkanı "Dostlar! Soyunma dolapları, duş kabınları yetersiz, fakat bu işe sağduyu bir şekilde akmıyor. Yemeklerimizde iki bin kalori bile yok. Ulaşım sorunumuz henüz tam manasıyla çözülmemiştir.

"1989'den bu yana emekli olan veya ölen üyelerimizden zühur eden 40 kadar münhal kadro doldurulmuyor.

"Az işçi ile çok iş anlayışı güdülüyor.

"İnsanca yaşamak istiyoruz. Onun için direniyoruz. Haklıyız. Kazanacağız." diyordu. 17 Eylül'den itibaren eylemler başlatıldı.

Kararlı tavır ile işçiler nezdinde sempati ve güven yaratan yönetim her aşamasında eylemi denetledi. Geri hizmetteki işçiler çekildi. Her işçinin asil görevlerinde çalışması, başka bir işe gitmemesi söylendi. Şube yönetimi işvereni masaya çağırdı. Aynı zamanda, bundan böyle işçilerin sorunları karşısında duyarlı olacağını ve bu eylemin bir uyarı olduğunu belirtti. Üç gün üst üste devam eden direniş sonucu üretim % 65 oranında düştü. Liman müdürü Ankara'ya çağrıldı. Şube başkanıyla görüşmek zorunda kalan işletme müdürü, sendikadan mühlet istedi. Eylem, işveren için bir uyarı niteliği taşıırken, yaklaşan toplu sözleşmesi için işçilerin birliğini pekiştirdi.

Liman işçilerinin direnişi, işçilerin şubesiyle birlik içinde olduğunu, hakların gasp edilmesi ve kötü çalışma koşullarına karşı sessiz kalmayacaklarını, yaklaşan sözleşme öncesinde örgütlü olduklarını ve örgütlü hareket edeceklerini gösterdi. ★

MÜCADELE ADANA BÜROSU

OLİGARŞİ SALDIRIYOR OKMEYDANI HALKI DİRENİYOR

Demokrat bir yapıya sahip olan Okmeydanı halkı, geçmişte olduğu gibi günümüzde de oligarşinin hedefleri arasında bulunuyor. Oligarşi her zaman, bu bölgeyi baskı ve terörle denetimi altına almaya, devrimcilerle geniş demokrat kitlenin sıcak bağlar kurmasını engellemeye çalışmıştır.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahale etmesinin gündeme gelmesiyle birlikte, baskılar alabildiğine yoğunlaştı. İşbirlikçi Özal iktidarının gayri resmi savaş hali ilan etmesi ile artan terör ve gözaltılarla halk sindirilmek, susturulmak isteniyordu. Bu süreçte Devrimci Sol Güçlerin başlatmış olduğu "Emperyalist Savaşa Hayır" Kampanyası ile her gün bildiriler dağıtılmaya, kahve konuşmaları yapılmaya, pankartlar asılmaya başlandı. Yürütülen ajitasyon propaganda çalışmaları sırasında yapılan kahve konuşmalarını halk alkışlıyor, destek sunuyor, Devrimci Sol Güçlerle birlikte hareket ediyordu. Devrimcilerin halkla bütünleşmesi polisi rahatsız etti.

Polis, devrimcilerle halkı karşı karşıya getirebilmek için, sokaklardan, evlerden, kahvehanelerde, önüne kim çıkarsa topladı. Karakollarda, şubelerde işkenceli sorgularına hız verdi. Otomatik silahlarla bastığı yerlerde, içeri girdiklerinde ayağa kalkmama suçunu(!) işleyenler dayaktan geçirildi.

Mahmut Şevket Paşa Mahallesi'nde bir bakkal yazılan duvar yazılarını kimin yazdığını bilmediği için dövüldü, havaya iki el ateş edildi. Hasköy'de bir kahvehane sahibi, işyerinin karşısındaki FB, GS yazılarını silmediği için dayaktan geçirildi. Bir haftalık süre içinde, dört yüze yakın sıradan insan karakolla, şubeyle tanıştı. Sokaklarda insanlar yere yatırıldı, sürünmeye zorlandı. Yere yatmak istemeyen bir vatandaş kaçmaya başladı, peşinden ateş açıldı. Bölgedeki bir mahallede doluşan üç kişi, canını kurtarabilmek için bir binanın üçüncü katından atlamak zorunda kaldı.

Bir türlü halkla devrimcileri karşı karşıya getirmeyi beceremeyen polis güç gösterisine başladı. Sayıları yirmili, otuzlu rakamları bulan ekip otolarıyla mahalle-

ler işgal altına alındı. Hemen her sokağın başı resmi ya da sivil bir polis otosuyla tutuldu. Kampanya süresince siyasi şubenin Devrimci Sol timi bölgeden gitmedi.

Gelişen bu terör karşısında, Devrimci Mücadelede BEYKAD'lılar sessiz kalamazlardı, kalmadılar. 29 Ağustos günü Hasköy, Piyalepaşa, Mahmut Şevket Paşa mahallelerinde binlerce bildiri dağıtımıyla "Polis Terörüne Son" kampanyasını başlattık. Yaptığımız kahve konuşmalarında, ev ziyaretlerinde, sohbet toplantılarında, artan polis terörünün oligarşinin çıkmazını sergilediğini vurguladık. Hiçbir çıkarımız yokken, ABD emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları için akıtılacak kanımızın olmadığını, bizlerin baskı ve zorla susturulamayacağını anlattık.

Polis terörüne karşı başlattığımız kampanya, imza kampanyası, baskıları kinayan duvar yazıları, altında imzamız olan pankartlar, elektrik tellerine astığımız dövizlerle sürdürüldü. 31 Ağustos günü yaptığımız toplu gösteride "Polis Terörüne Son", "Baskılar Bizleri Yıldırma", "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının haykırılması izleyenlerin alkışlarıyla karşılanıyordu.

Yaşadığımız süreç bir kez daha göstermiş bulunuyor ki, oligarşinin baskısı, terörü devrimcilerle halkın arasını açamaz. Şu an, resmi otolarını sokak başlarından çekmek zorunda kalan oligarşi, bunun yerine yoğun sivil otolar yerleştirmiş bulunuyor. Denetimi bunlarla sağlayabileceğini düşünüyor.

Halkla bütünleşmemizi engelleyebileceklerini sananlar yanıldıklarını anlayacaklar. Bir kez daha yinelıyoruz: Tüm çabalarınız boşuna. Örgütlü halk kazanacak. ★

**POLİS TERÖRÜ HASKÖY, OKMEYDANI HALKINI
SUSTURAMAZ!
POLİS TERÖRÜNE SON!
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

Devrimci Mücadelede BEY-KAD'lılar

ÖZGÜR ERDOĞAN'I TEDAVİ ETMEYENLER POLİSLE İŞBİRLİĞİ Mİ YAPIYOR?

Yaralı H.Özgür Erdoğan Şişli Etfal Hastanesi'nde insanlık dışı muameleye tabi tutuldu. Sakat kalabileceği ortadayken, tedavi olanaklarından mahrum bırakıldı. Sırf para yüzünden, ameliyatı yapılmadı. Siyasi polis psikolojik işkenceleri şubedeki kadar rahat yürüttü.

Bütün tıp camiasına ve insan hakları savunucularına soruyoruz: Şişli Etfal ticarethane mi, hastane mi? H.Özgür Erdoğan'ı parı nedeniyle ameliyat etmeyen ve hastaneden apar topar sevkini çıkarırlar tıccar mı, yoksa doktor mu?

Şişli Etfal'i başhekim mi, yoksa siyasi polis mi yönetiyor? Orası hastane mi, yoksa işkenceci polislerin cirit attığı ve psikolojik işkence seansları yaptığı bir işkencehane mi?

Haklarını arayan sağlık emekçileri üzerinde terör estiren, halkın adaleti diye bir gücün olduğunu hissedince insanlara sağlık hizmeti götürüldüğünden dem vurun Başhekim Rasim Torun neden H.Özgür Erdoğan'a sağlık hizmeti götürmedi? THD'nin kapatılmasını protesto eden ve aylık grevinde olan hemşireleri polise teslim edip, hastane lojmanında dövdürürken mi sağlık hizmeti götürüyordu?

Şişli Etfal Hastanesi'nde, bu doktorluk hizmetiyle bağdaşmayan, insanlık dışı uygulamaları yol açan Başhekim Rasim Torun'u, ortopedi ve cerrahi servisinde görev yapan doktorları şikayet ediyoruz. İstanbul Tabip Odası'nı, Şişli Etfal'deki uygulamalarla ilgili, göreve çağırıyoruz. Bu olayla ilgili TAYAD'ın basın açıklamasını yayınlayınız.

BASIN AÇIKLAMASI

27 Ağustos 1990 günü Göztepe Parkı girişinde bacağından yaralanarak yakalanan H.Özgür Erdoğan, yaralı olmasına rağmen, tekme tokat eşliğinde sürüklenerek gözaltına alınmış, önce Göztepe Karakolu'nda, ardından da siyasi şubede, 1 gün boyunca işkenceli sorgudan geçirilmiştir. Bu esnada, yaralı, kurşun bulunan bacağı katlanarak, dizkapağı tamamen parçalandıktan sonra Şişli Etfal Hastanesi'ne yatırılmıştır. Burada ise fiziki işkence bitmiş fakat işkence olayı çeşitli biçimlerde devam etmiştir. Odasından eksik olmayan sivil polisler, bu defa da tehditlerle birlikte psikolojik işkenceyi sürdürmüşlerdir.

Bu durumun, özellikle insan sağlığının korunması dolaısıyla işkenceye karşı olması gereken hastane gibi bir kumunda geçmesi, Türkiye'de insan haklarının ne derece ihlal edildiğinin göstergesi olması açısından ayrıca önem taşımaktadır.

Şişli Etfal Hastanesi bu duyarsızlığını hastaya karşı da sürdürmüştür. Ameliyat olması gerekliliği ilk günlerden belirtilmesine rağmen, H.Özgür Erdoğan halen ameliyat olmayı beklemektedir. Hastanede kaldığı 16 gün boyunca boş yatak yok gerekçesiyle, Özgür Erdoğan, ortopedide yatması gerekirken 3 cerrahide kalmış, bunun yanı sıra bacağına takılacak olan alet yok, para yatırılmadı gibi gerekçelerle ameliyatı yapılmamıştır. Oysa ki, alet alınmış ancak doktoru başka firmadan alınmasını isteyerek değiştirmiş, henüz 10 gün parası yatırılmıştır.

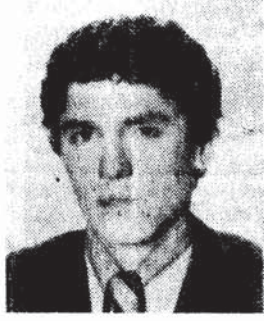
İşkenceci polisler dahi "olmaz bu kadar" dedirten bu tavırlar hiçbir koşulda hekimlikle bağdaşmadığı gibi, insanlık adına utanç verici, hekimlik onurunu karalayıcı bir tutumdur.

Bizler, bir insanın sakat kalmasıyla sonuçlanacak olan bu tavır insan hakları savunucuları adına şiddetle kınıyor, sorumlu olan doktorların bulunup hekimlik onurunun, saygılığının karalanmasının önüne geçilmesini ve sorumluların cezalandırılmalarını istiyoruz.

Özgür Erdoğan tutuklandıktan hemen sonra Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne sevk yapılmıştır. Fakat bu hastanede ameliyat olması için yeterli teçhizat bulunmuyor. Cerrahpaşa'ya sevkı çıkarılan Özgür Erdoğan, bu hastanede de yatak bulunmadığından dolayı şimdi boş yatak bekliyor.

Bugüne kadar aradan geçen 25, 26 gün boyunca Özgür Erdoğan ağrı kesici iğnelerle ameliyat olmayı bekliyor. Bunun sorumlusu Şişli Etfal Hastanesi Başhekimidir. İnsan yaşamıyla oynayanları insanlık adına lanetliyoruz.

TAYAD GENEL MERKEZİ

Ahmet KARLANGAÇ

İşkencede ser verip sır vermeyerek direnişin sembolü oldu. Yaşamı ve direnme kararlılığı mücadele yolumuzu aydınlatıyor.

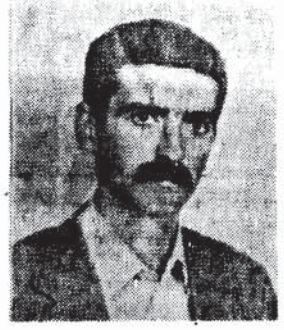
Yüksel KAŞIKÇI

Faşist kurşunlarıyla şehit düştü. Mücadelemizde hep yazacağız.

Ayhan PEKTAŞ

İzmir'de elinde bomba patlaması sonucu yüreğimize gömüldü. Kavgamızda yaşıyor.

Muammer KARAN

Kartal'da faşistlerce katledildi. Mücadelemizde yaşatacağız.

*Biz özgürlük için doğduk
Özgürlük için savaştık
Özgürlük uğruna öldük
Adımız hüznle anılmasın*

F.Yılmaz GÜVEN

Faşistlerce İstanbul Bahçelievler'de bıçaklanarak katledildi. Anısını yaşatacağız.

Ali DEMİRALP

O devrimci gibi yaşadı. Ve devrimci gibi kavgada şehit düştü. Kavgası sürüyor.

Mustafa KAMACI

Talihsiz bir trafik kazasında yitirdik. Anısını yaşatacağız.

Numan KAYGUSUZ

Şehremini'de faşistler tarafından kaçınıp katledildi. Mücadelemizde yaşıyor.

ONURLARI ONURUMUZDUR

AİLELERİ VE DEVRİMCİ ARKADAŞLARI

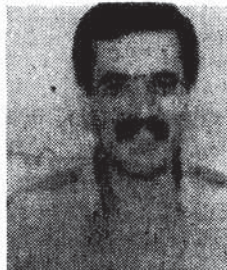
Necdet ADALI

Serdar SOYERGIN

Hıdır ASLAN

İlyas HAS

12 EYLÜL'DE KURULAN

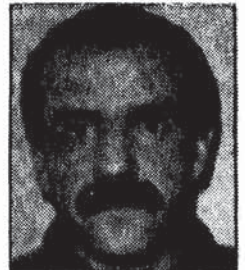
DARAĞAÇLARINDA ŞEHİT DÜŞTÜLER

Zeynep Esra BOLAYIR

İYÖ-DER üyesi Zeynep Esra BOLAYIR'ı talihsiz bir kazada yitirdik. Gençliğin mücadelesinde yeniydi. Ama cesaret, atılganlık ve coşkusuyla, kavgamızın hıklılığına inancıyla mücadelede öne çıktı. Mezar başında yaptığımız saygı duruşuna ve devrim andımıza bile tahammül edemediler. Siyasi polisin saldırı ve provokasyonu ile bir arkadaşımız gözaltına alındı. Burjuva basını ise O'nun emekçi halkımızın yanında saf tutuşunu, mücadeleye bağlılığını göz ardı edip, kendi istediği gibi farklı tanıtmaya kalktı. Zeynep devrimci bir arkadaşımız olarak kalbimize, bilincimize gömüldü. ANISI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR.

İYÖ-DER'Lİ ÖĞRENCİLER

Baba ERDOĞAN

Değerli dostumuzu, özgürlük eylemi arkadaşımızı yitirdik. 1960'ta Tunceli Hozat'ta yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen yurtsever dostumuz, yakalandıktan sonra mahkemelerde de örgütünü ve davasını savundu. Onun tavrı hep kararlılıktan, inançlarını savunmaktan ve mücadeleden yana oldu. Hareketinin örgütlenme sekreterliği görevini yapan Baba Erdoğan, özgürlük eylemi sonrası örgütünün gerçekleştirdiği devrimci bir eylemde şehit düştü. Unutulmayacak Değerli dostumuz Baba Erdoğan'ın mücadelesi yaşayacak.

Sağmalcılar Cezaevi'den
DEVRİMCİ SOL Tutsakları

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI KOMİTELERDE ÖRGÜTLENELİM MÜCADELE EDELİM

Emperyalist savaşa ve iktidarın halka açtığı savaşa karşı halkın tepkileri giderek geliyor. Kendi örgütüllüklerini yaratıyor.

Emperyalist Savaşa Hayır Kampanyası çerçevesinde, Demokratik Kitle Örgütleri Platformu temsilcilerinden oluşan bir heyet, ABD İstanbul Başkonsolosluğu'nun önüne gidip siyah çelenk bırakıyor, Bush'a yolladıkları açık mektubu vermeye kalkıştıklarında coplanıyor, yedisi gözaltına alınıyordu.

Yine DKÖ'ler Platformu 16 Eylül tarihinde Eminönü'nde, ikinci miting başvurusunun reddedilmesini protesto etmek için yaklaşık 500 kişilik bir gösteri gerçekleştiriyordu. Platformun gösteride atılacak sloganları belirlemesine rağmen, TKP-ML Hareketi MK imzalı bildiriler dağıtılıyor, Devrimci Sosyalist Gençlik Hareketi pankartı açılıyor, eylem provoke ediliyordu.

Eylem sonrası yapılan DKÖ'ler Platformu toplantısında, İYÖ-DER'lilerin sunduğu deklarasyonla, oportünizmin bu provokatif tavrı teşhir ediliyor ve kınanıyordu. Bu karara imza atmayan İşsizler Derneği taraftarları ise platform dışı kalıyordu.

Sendikalar Platformu, inatla hiçbir şey yapmama tavrını sürdürürken, 20 Eylül tarihinde, 3. miting başvurusuna izin verilmesi için Belediye-İş 1 No.lu Şubesi, Beyoğlu Şubesi, Migros, Paşabahçe Cami, Tersane, İETT işçilerinden toplanan beş bin imzalı dilekçe ile valiliğe gidiliyordu. Belediye-İş 1 No.lu Şube Başkanı Şükrü Kartal ve Beyoğlu Şube Sekreteri İlyas Güven işçiler adına imza dilekçesini sundular.

Vali "Miting başvurusu böyle olmaz" diyordu. Kartal "Biz miting başvurusu yapmıyoruz. Yapılan başvuruya izin için topladığımız imzaları veriyoruz." diye cevaplıyordu. Vali mitinge izin vermemeyi kafasına koymuş ki, baştan savmacı bir tavır sergiliyordu. Bunu kabul etmeyeceğini, alay edeceğine, incelenmesinin 2,5 yıl süreceğini söylüyordu.

Yine aynı sendika yöneticileri gazete ilan vererek mitingi desteklediklerini kamuoyuna duyuruyor ve katılım çağrısı yapıyorlardı.

EMEKA, TAYAD ve DEMKAD emperyalist savaşa karşı propaganda afişi için valiliğe başvuruyordu.

Afiş izninin istendiği günlerde, önce EMEKA, ardından peş peşe TAYAD ve DEMKAD, sözde afiş izni verilmediğini tebliğ için polisçe basılıyordu. Emperyalist savaşa karşı çocukların tepkilerini ifade eden Emek Çocuk Kulübü kapatılırken, TAYAD ve DEMKAD arama izni

olmadan aranmak, gözdağı verilmek isteniyordu. TAYAD'lılar ve DEMKAD'lıların kararlı tavırları ve Devrimci Sol Güçlerin özellikle TAYAD etrafını dıştan sararak muhtemel bir saldırıya karşı aldıkları tedbir karşısında, baskına gelen polisler arama yapamıyor ve genel bir kontrolle yetinmek zorunda kalıyorlardı.

Savcılıktan alınan izinle, Topkapı, Sirkeci gibi merkezi yerlerde topluca miting çağrı amaçlı afişleme yapılıyordu. Polis tam bir keyfilikle, izin belgelerini gösterdikleri halde afiş asanlara saldırıyordu. Ama polis, karşısında kaçan değil, direnen, afiş asma hakkını savunan, halka polisin tutumunu yüksek sesle haykırarak teşhir eden kararlı bir kitle buluyordu. İnsanlar bir yandan birbirine kenetleniyor, polislerle tartışıyor, bir yandan "Afiş Hakkımız Engellenemez", "Keyfi Gözaltılara Son", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarını haykırıyorlardı. Gözaltına alınan otuzun üzerinde insan, karakollarda Filistin sopalılarıyla

çe göstermeden "olay çıkar" gibi keyfi bir yaklaşımla üçüncü kez engellemesi karşısında, Devrimci Sol Güçler bu hakkın meşru olduğu ve ne olursa olsun kullanılması gerektiği kararını alıyordu. DKÖ'ler Platformu'nda, mitingin nasıl yapılacağı ve katılınacağı tartışılıyordu. Gösterinin yapılması tek başına Devrimci Sol Güçlere kalıyordu. (DKÖ'ler Platformu'nda mitinge ilişkin farklı tavırların ele alınması ayrı bir tartışma konusudur.)

23 Eylül Pazar günü, İstanbul'un merkezi yerleri polis tarafından tutuluyor, mitingin yapılacağı Bayrampaşa ve civarı sanılıyordu.

Devrimci Sol Güçler saat 12.00'de, 1500 civarında insanın katılımıyla gösteriyi Ayvalidere'de başlatıyordu. Düzenli

bayıltılınca kadar dövülüyorlardı. Polis yasalara bakmıyordu. Onlara emirler siyasi şubeden geliyordu. Afişte yakaladıklarının kolunu bacağını kırana kadar dövceklerdi. Pankart asanı görürlerse uyarıya gerek görmeden vuracaklardı. Zaten siyasi şubede insanlara "Savaş çık-sın, görürsünüz. O zaman sizinle böyle uğraşmayacağız. Hepinizi vuracağız." tehdidini açıktan savuruyorlardı. Gözaltında da insanların polis terörüne direndikleri ve yaptıkları işi savundukları gelen haberler arasındaydı.

İstanbul Valiliği Emperyalist Savaşa Hayır Mitinginin başvurusuna üçüncü kez red cevabı veriyordu. Oligarşinin yasal bir hakkın kullanılmasını hiçbir gerek-

kortejlerle, bir kilometre yolu gidip gelen Devrimci Sol Güçlerin gösterisi 25 dakika kadar sürüyordu. Yürüyüş boyunca en önde Devrimci Sol Güçler pankartını açarak yine aynı imzayı taşıyan "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır", "Düşmanımız Ortadoğu Halkları Değil, Emperyalizmdir" pankartları taşıyor, "Haklıyız Kazanacağız", "Miting Hakkımız Engellenemez", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atılıyordu.

Gösteriyi kitlenin üzerine ateş açarak panik yaratıp dağıtmak isteyen polis, bu defa hiç de ummadığı bir durumla karşılaşılıyordu. Evet, kitle dağılmadan kortej halinde yürüyüşüne devam ediyor, kor-

tejin önünde, arkasında ve yanlarındaki güvenlik grupları taş, sopa, molotovlarla polisi etkisiz hale getirerek hareketsiz kılıyor, hatta polis kaçmak zorunda kalıyordu. Üç polis otosu tahrip ediliyordu. Gösteri yerini buluyor, Emperyalist Savaşa Hayır Mitingi Devrimci Sol Güçlerin inisiyatifiyle, tüm engeller aşılarak yapılıyor, miting hakkı kazanılıyordu. Gösterinin dağıldığı yerde polis saldırıya geçiyor, bölgede insan avına girişiyor, terör estiriyordu. Sokak sokak, ev ev, kahve kahve rastgele insan topluyordu. Üstünde kot pantolon, lastik ayakkabı olan gençleri, terli gördüklerini, döve döve, yerlerde sürükleyerek polis otolarına dolduruyordu. Bölgede siyasi polis, çevik kuvvet tarafından yürütülen insan avı bir saat boyunca sürdürülüyordu. Bu arada fotoğraf çeken gazeteciler dövülüyor, filmlerine el konuluyor, dergimizin muhabirlerinden Meltem Önder ve Savaş Karakurum ile Devrimci Gençlik muhabirlerinden Özkan Köylüoğlu da gözaltına alınıp siyasi şubeye götürülüyordu. Halk göstericileri polisten kaçıyor, evine saklıyor, sahipleniyordu.

Gözaltına alınanlar Esenler, Bayrampaşa karakollarında, çevik kuvvet merkezinde cop ve sopalarla dövülüyor, oradan da siyasi şubeye götürülüyorlar, Devrimci Sol Güçlerin her şeye rağmen mitingi gerçekleştirmesini hazmedemeyen polis, bütün hıncını gözaltına aldığı 85 kişiden çıkarmaya çalışıyordu. Gözaltından bırakılan iki kişinin üzerlerindeki morluklardan ve kan izlerinden, gözaltına alınanlara karakollarda ve siyasi şubede neler yapıldığı çok açık görülüyordu. Ama bunun karşısında insanların direndiği ve açlık grevini sürdürdüğü öğreniliyordu.

Emperyalist savaşa karşı halkın tepkileri açığa çıkmaya başlıyordu ve bu tepkileri açığa çıkarmada Devrimci Sol Güçler mücadeleyi yükseltiyordu. ★

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI KOMİTELERDE ÖRGÜTLENELİM MÜCADELE EDELİM

Emperyalist savaşa ve iktidarın halka açtığı savaşa karşı halkın tepkileri giderek geliyor. Kendi örgütüllüklerini yaratıyor.

Emperyalist Savaşa Hayır Kampanyası çerçevesinde, Demokratik Kitle Örgütleri Platformu temsilcilerinden oluşan bir heyet, ABD İstanbul Başkonsolosluğu'nun önüne gidip siyah çelenk bırakıyor, Bush'a yolladıkları açık mektubu vermeye kalkıştıklarında coplanıyor, yedisiz gözetimine alınıyordu.

Yine DKÖ'ler Platformu 16 Eylül tarihinde Eminönü'nde, ikinci miting başvurusunun reddedilmesini protesto etmek için yaklaşık 500 kişilik bir gösteri gerçekleştiriyordu. Platformun gösteride atılacak sloganları belirlemesine rağmen, TKP-ML Hareketi MK imzalı bildiriler dağıtılıyor, Devrimci Sosyalist Gençlik Hareketi pankartı açılıyor, eylem provoke ediliyordu.

Eylem sonrası yapılan DKÖ'ler Platformu toplantısında, İYÖ-DER'lilerin sunduğu deklarasyonla, oportünizmin bu provokatif tavrı teşhir ediliyor ve kınanıyordu. Bu karara imza atmayan İşsizler Derneği taraftarları ise platform dışı kalıyordu.

Sendikalar Platformu, inatla hiçbir şey yapmama tavrını sürdürürken, 20 Eylül tarihinde, 3. miting başvurusuna izin verilmesi için Belediye-İş 1 No.lu Şubesi, Beyoğlu Şubesi, Migros, Paşabahçe Cami, Tersane, İETT işçilerinden toplanan beş bin imzalı dilekçe ile valiliğe gidiliyordu. Belediye-İş 1 No.lu Şube Başkanı Şükrü Kartal ve Beyoğlu Şube Sekreteri İlyas Güven işçiler adına imza dilekçesini sundular.

Vali "Miting başvurusu böyle olmaz" diyordu. Kartal "Biz miting başvurusu yapmıyoruz. Yapılan başvuruya izin için topladığımız imzaları veriyoruz." diye cevaplıyordu. Vali mitinge izin vermemeyi kafasına koymuş ki, baştan savmacı bir tavır sergiliyordu. Bunu kabul etmeyeceğini, alay edeceğine, incelenmesinin 2,5 yıl süreceğini söylüyordu.

Yine aynı sendika yöneticileri gazete ilan vererek mitingi desteklediklerini kamuoyuna duyuruyor ve katılım çağrısı yapıyorlardı.

EMEKA, TAYAD ve DEMKAD emperyalist savaşa karşı propaganda afişleri için valiliğe başvuruyordu.

Afiş izninin istendiği günlerde, önce EMEKA, ardından peş peşe TAYAD ve DEMKAD, sözde afiş izni verilmediğini tebliğ için polisçe basılıyordu. Emperyalist savaşa karşı çocukların tepkilerini ifade eden Emek Çocuk Kulübü kapatılırken, TAYAD ve DEMKAD arama izni

olmadan aranmak, gözdağı verilmek isteniyordu. TAYAD'lılar ve DEMKAD'lıların kararlı tavırları ve Devrimci Sol Güçlerin özellikle TAYAD etrafını dıştan sararak muhtemel bir saldırıya karşı aldıkları tedbir karşısında, baskına gelen polisler arama yapamıyor ve genel bir kontrolle yetinmek zorunda kalıyorlardı.

Savcılıktan alınan izinle, Topkapı, Sirkeci gibi merkezi yerlerde topluca miting çağrı amaçlı afişleme yapıyordu. Polis tam bir keyfilikle, izin belgelerini gösterdikleri halde afiş asanlara saldırıyordu. Ama polis, karşısında kaçan değil, direnen, afiş asma hakkını savunan, halka polisin tutumunu yüksek sesle haykırarak teşhir eden kararlı bir kitle buluyordu. İnsanlar bir yandan birbirine kenetleniyor, polislerle tartışıyor, bir yandan "Afiş Hakkımız Engellenemez", "Keyfi Gözetimlere Son", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarını haykırıyorlardı. Gözetimine alınan otuzun üzerinde insan, karakollarda Filistin sopalılarıyla

çe göstermeden "olay çıkar" gibi keyfi bir yaklaşımla üçüncü kez engellemesi karşısında, Devrimci Sol Güçler bu hakkın meşru olduğu ve ne olursa olsun kullanılması gerektiği kararını alıyordu. DKÖ'ler Platformu'nda, mitingin nasıl yapılacağı ve katılınacağı tartışılıyordu. Gösterinin yapılması tek başına Devrimci Sol Güçlere kalıyordu. (DKÖ'ler Platformu'nda mitinge ilişkin farklı tavırların ele alınması ayrı bir tartışma konusudur.)

23 Eylül Pazar günü, İstanbul'un merkezi yerleri polis tarafından tutuluyor, mitingin yapılacağı Bayrampaşa ve civarı sanılıyordu.

Devrimci Sol Güçler saat 12.00'de, 1500 civarında insanın katılımıyla gösteriyi Ayvalidere'de başlatıyordu. Düzenli

bayıltilincaya kadar dövülüyorlardı. Polis yasalara bakmıyordu. Onlara emirler siyasi şubeden geliyordu. Afişte yakaladıklarının kolunu bacağını kırana kadar dövceklerdi. Pankart asanı görürlerse uyarıya gerek görmeden vuracaklardı. Zaten siyasi şubede insanlara "Savaş çıkın, görürsünüz. O zaman sizinle böyle uğraşmayacağız. Hepinizi vuracağız." tehdidini açıktan savuruyorlardı. Gözetiminde da insanların polis terörüne direndikleri ve yaptıkları işi savundukları gelen haberler arasındaydı.

İstanbul Valiliği Emperyalist Savaşa Hayır Mitinginin başvurusuna üçüncü kez red cevabı veriyordu. Oligarşinin yasal bir hakkın kullanılmasını hiçbir gerek-

kortejlerle, bir kilometre yolu gidip gelen Devrimci Sol Güçlerin gösterisi 25 dakika kadar sürüyordu. Yürüyüş boyunca en önde Devrimci Sol Güçler pankartını açarak yine aynı imzayı taşıyan "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır", "Düşmanımız Ortadoğu Halkları Değil, Emperyalizmdir" pankartları taşıyor, "Haklıyız Kazanacağız", "Miting Hakkımız Engellenemez", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atılıyor.

Gösteriyi kitlenin üzerine ateş açarak panik yaratıp dağıtmak isteyen polis, bu defa hiç de ummadığı bir durumla karşılaşılıyordu. Evet, kitle dağılmadan kortej halinde yürüyüşüne devam ediyor, kor-

tejin önünde, arkasında ve yanlarındaki güvenlik grupları taş, sopa, molotovlarla polisi etkisiz hale getirerek hareketsiz kılıyor, hatta polis kaçmak zorunda kalıyordu. Üç polis otosu tahrip ediliyordu. Gösteri yerini buluyor, Emperyalist Savaşa Hayır Mitingi Devrimci Sol Güçlerin inisiyatifiyle, tüm engeller aşılarak yapılıyor, miting hakkı kazanılıyordu. Gösterinin dağıldığı yerde polis saldırıya geçiyor, bölgede insan avına girişiyor, terör estiriyordu. Sokak sokak, ev ev, kahve kahve rastgele insan topluyordu. Üstünde kot pantolon, lastik ayakkabı olan gençleri, terli gördüklerini, döve döve, yerlerde sürükleyerek polis otolarına dolduruyordu. Bölgede siyasi polis, çevik kuvvet tarafından yürütülen insan avı bir saat boyunca sürdürülüyordu. Bu arada fotoğraf çeken gazeteciler dövülüyor, filmlerine el konuluyor, dergimizin muhabirlerinden Meltem Önder ve Savaş Karakurum ile Devrimci Gençlik muhabirlerinden Özkan Köylüoğlu da gözetimine alınıp siyasi şubeye götürülüyordu. Halk göstericileri polisten kaçıyor, evine saklıyor, sahipleniliyordu.

Gözetimine alınanlar Esenler, Bayrampaşa karakollarında, çevik kuvvet merkezinde cop ve sopalarla dövülüyor, oradan da siyasi şubeye götürülüyorlar, Devrimci Sol Güçlerin her şeye rağmen mitingi gerçekleştirmesini hazmedemeyen polis, bütün hıncını gözetimine aldığı 85 kişiden çıkarmaya çalışıyordu. Gözetiminden bırakılan iki kişinin üzerlerindeki morluklardan ve kan izlerinden, gözetiminde alınanlara karakollarda ve siyasi şubede neler yapıldığı çok açık görülüyordu. Ama bunun karşısında insanların direndiği ve açlık grevini sürdürdüğü öğreniliyordu.

Emperyalist savaşa karşı halkın tepkileri açığa çıkmaya başlıyordu ve bu tepkileri açığa çıkarmada Devrimci Sol Güçler mücadeleyi yükseltiyordu. ★